

DUHOVNI ZAKONI

Vicent Guillem

VW

Naslov: Duhovni zakoni

Naslov izvornika na španjolskom jeziku: Las Leyes Espirituales

Autor: Vicent Guillem Primo

Prevela sa španjolskog jezika Javorka Dale

Registarski broj intelektualnog vlasništva V-796-2009, Valencija,
Španjolska

Dozvoljena je potpuna ili djelomična reprodukcija ovog djela na bilo koji trenutno dostupan način, pod uvjetom da se to ne čini radi novčane dobiti niti da se mijenja njegov sadržaj.

Službena web stranica prijevoda na hrvatski jezik: [duhovni zakoni](#)

E-mail: lasleyes.espirituales@gmail.com

SADRŽAJ

PRIMJEDBA PREVODITELJA	4
PREDGOVOR	5
UVOD	6
PRVI SUSRET	11
BOG	22
DUHOVNI ZAKONI	
Prvi Zakon: Zakon Evolucije(Razvoja)	27
DUHOVNI SVIJET	28
PLAN RAZVOJA	38
KONFIGURACIJA LJUDSKOG BIĆA	46
LJUDSKA INKARNACIJA I NJENA ULOGA U DUHOVNOJ EVOLUCIJI	49
KOMUNIKACIJA U DUHOVNOM SVIJETU	54
PROCES UTJELOVLJENJA	65
ŽIVOT U DRUGIM SVJETOVIMA	71
Drugi Zakon: Zakon slobodne volje	84
Treći Zakon: Zakon duhovne pravde ili Zakon duhovne akcije i reakcije(uzroka i posljedice)	91
Četvrti Zakon: Zakon ljubavi	108
LJUBAV I SEBIČNOST	111
OSOBNI ODNOSI I ZAKON LJUBAVI	171
BOLEST U SVIJETLU ZAKONA LJUBAVI	181
ISUSOVO POSLANJE NA ZEMLJI	195
RASTANAK	229

PRIMJEDBA PREVODITELJA

Počašćena sam što sam imala privilegiju prevesti knjigu „Duhovni zakoni“, čineći je dostupnom čitateljima na našem jeziku.

Dojmovi koje ova knjiga ostavlja su predivno izraženi u riječima njene prevoditeljice na engleski jezik čiji ću prijevod ovdje podijeliti s vama.

"Knjiga "Duhovni zakoni" je duhovni životni priručnik, dostojan povjerenja, autentičan i pouzdan izvor duhovnog znanja i mudrosti. Autor, Vicent Guillem u njemu ujedinjuje bogatu znanstvenu podlogu sa skromnim, jednostavnim i razumnim pristupom duhovnosti, punim istine i osjećajnosti. On nam daje uzoran primjer živeći vlastiti život sukladno zakonima ljubavi i slobodne volje.

U njoj smo pozvani otkriti istinsko značenje bezuvjetne ljubavi, živeći u skladu s Duhovnim Zakonima. Potaknuti smo preispitati i istražiti postojeće temelje poznavanja sebe i svoje duhovnosti, koje nam je postavilo društvo u kojem živimo, a zasnovani su na prošlim i sadašnjim svjetskim shvaćanjima i vjerovanjima.

Vicentova poruka je jednostavna i iskrena. Poziva nas da otkrijemo i uskladimo se sa svojim unutarnjim izvorom ljubavi, istine i osjećaja. Kroz svoje osjećaje se ulijevamo u univerzalnu energiju i postajemo potpuna, zdrava i autonomna ljudska bića, sposobna ostvariti svoj potencijal i ispuniti svoju duhovnu misiju i svrhu života. Nismo žrtve, već točnije mi kreiramo i odgovorni smo za svoju vlastitu sudbinu ako si dopustimo živjeti u ljubavi i u slobodi, poštujući svoju slobodnu volju i slobodnu volju drugih."-Stephanie Roberts Timm

Sretno čitanje!

PREDGOVOR

Sadržaj ove knjige je poruka ljubavi cijelom čovječanstvu.

Nevažno je na koji je način primljena i od koga dolazi, važan je jedino njen sadržaj. Slobodni ste s njom učiniti što želite, od ignorirati, kritizirati, cenzurirati sve do primijeniti je u vašem životu. Ja sam uradio ovo posljednje iako sam prije toga najvjerojatnije prošao kroz neke od ranijih etapa.

Stoga, ostavljam da prema vašem osobnom mjerilu odlučite je li Izaija, moj sugovornik i protagonista ove knjige samo jedno literarno sredstvo ili zaista postoji, je li se dijalog između njega i mene, koji ćete naći na slijedećim stranicama, odvijao u stvarnosti ili ne i u kakvim se prilikama ostvario. U svakom slučaju, izvjesno je da je to poruka koja je napisana srcem za srce, vaše srce.

Nadam se da će vam poslužiti toliko koliko je poslužila meni. Želim da vam posluži da upoznate sebe, da probudi vaše osjećaje, da vas oslobodi od sebičnosti, da shvatite svrhu svog života i razlog svega što vam se dogodilo i što vam se događa. Želim da živite u nadi, da bolje razumijete druge i da uspijete jednog dana voljeti ih, da shvatite svijet u kojem živite i da vam pomogne izvući iz najveće nesreće najveću korist za vašu evoluciju u ljubavi. I definitivno, da budete svoji, slobodni i svjesni za eksperimentirati autentičnu, bezuvjetnu ljubav i da stoga budete sretniji.

Uz svu moju ljubav, za vas.

UVOD

Oduvijek sam imao puno pitanja, vrlo dubokih pitanja.

To su takva pitanja koja bismo mogli nazvati egzistencijalnim. Oduvijek sam želio znati razlog svog postojanja i života svih nas. Tko sam ja? Zašto postojim? Zašto postoje drugi? Što radimo ovdje? Jesmo li došli uraditi nešto posebno? Zašto se rodimo, zašto umiremo? Odakle dolazimo, kamo idemo? Postoji li nešto poslije smrti?

Tu pitanja ne završavaju. Drugom prilikom nastojah pronaći odgovor na veliki broj nepravdi koje vidim na svijetu. Zašto je život tako nepravedan? Zašto neka djeca od rođenja tako strašno pate, od gladi, rata, bijede i neimaštine, bolesti, zlostavljanja, maltretiranja, jer nemaju nekog da ih voli, a u životu nisu nikome naudili, dok se druga rađaju zdrava, u sretnom okruženju i voljena su? Zašto neki obolijevaju, a drugi ne? Zašto neki žive dugo, a drugi umiru skoro u rođenju? Zašto postoji patnja, zlo? Zašto ima dobrih ljudi i zlih ljudi, sretnih i nesretnih? Zašto sam se rodio u ovoj obitelji, a ne u drugoj? Zašto se takve nesreće događaju meni, a ne drugome? Zašto se onom drugom događa takva nesreća, a meni ne? O čemu sve to ovisi?

Drugi put su to bila pitanja vezana uz osjećaje. Zašto nisam sretan? Zašto želim biti sretan? Na koji način mogu biti sretan? Hoću li naći ljubav koja će me učiniti sretnim? Što je ljubav, što su osjećaji? Što je to što osjećam? Je li ljubav vrijedna truda? Patimo li više kad volimo ili kad ne volimo?

Pretpostavljam da ste se u nekom trenutku svog života pitali isto, a povremeno se još uvijek pitate. Pošto smo zaokupljeni našom svakidašnjicom, rijetki su trenuci kada svjesno postavimo pitanja a malo vremena posvetimo pokušaju traženja odgovora. Imamo mnogo obaveza i oko nas je mnogo ometajućih faktora. Budući se doima da ne nalazimo odgovor, a traženje nas čini nemirnima, radije pitanja ostavimo u stranu u nekom kutku unutar nas, možda vjerujući da ćemo tako manje patiti.

Postoji li jedan odgovor na svako od ovih pitanja? Ali ja ne tražim bilo kakav odgovor, već istiniti odgovor. Postoji li jedna istina? Što je istina? Gdje tražiti istinu? Kako prepoznati istinu?

Uvijek sam bio skeptična osoba, nepovjerljiv ali u isto vrijeme otvoren za istraživanje. Volio sam uvijek sam provjeriti stvari.

Vjerujte mi da sam dugo vremena tražio odgovore u onom što su nas učili od malena: religiji, filozofiji, prirodnim znanostima. Svaka je imala svoju posebnu kozmogoniju, svoj način razumijevanja svijeta. Ali čini se da u svima postoje granice, kako u religiji tako i u znanosti, za objasniti stvarnost onako kako sam je ja doživljavao. Uvijek sam nalazio nepotpune odgovore, koji nisu u skladu jedan s drugim, daleko od realnosti, koji i dalje nisu na zadovoljavajući način odgovarali na moja pitanja. Ma koliko pokušavao dublje tražiti, na kraju sam nailazio na neprobojni zid u obliku nekog konačnog odgovora koji je ometao moju želju za daljnjim istraživanjem.

Konačni odgovor religije je manje-više ovaj: "To je Božja volja. Samo on zna. Mi to ne možemo shvatiti." Hoće reći, ne možemo razumjeti zašto se jedni rode u manje ili više povoljnim okolnostima, zašto jedni obole, a drugi ne, zašto jedni umiru ranije, a drugi kasnije. Ne možemo shvatiti što se događa nakon smrti, zašto nas je dopalo živjeti u jednoj obitelji, a ne u nekoj drugoj, zašto smo na ovom svijetu, zašto Bog dozvoljava toliku nepravdu na svijetu itd. itd.

Konačni odgovor koji sam dobio od znanosti je manje-više ovakav. Svemu postoji fizičko objašnjenje, ali na filozofskoj razini, odgovori su za sve ovakvi: "To je rezultat slučajnosti" ili "ne može se znanstveno dokazati da ovo ili ono postoji ili ne". Što znači, ne postoji nikakav razlog tvog postojanja, nema nikakvog posebnog motiva za življenje. To što si rođen u određenim prilikama, manje ili više pogodnim, to je stvar slučaja. Biti bolestan ili zdrav od rođenja, roditi se u jednoj obitelji ili drugoj, umrijeti ranije ili kasnije, sve je stvar slučajnosti. Ne može se znanstveno dokazati da postoji život prije rođenja, ni život poslije smrti. Ne može se znanstveno dokazati da postoji Bog, itd., itd.

Većina ljudi ima stav u naučenim odgovorima i kada želiš s nekim razgovarati o ovim temama, oni koji su vjernici kažu ti „To je volja božja. Samo on zna. Mi ne možemo razumjeti.“, a znanstvenici i oni koji su na strani znanosti, koji ujedno vjeruju da znaju više od onih iz prve grupe, kažu „to je stvar slučajnosti“ ili „ne može se znanstveno dokazati“.

Postoji i treća grupa koja mi odgovori: „Čuj, ne znam. Ne znam odgovore na tvoja pitanja, nisam zainteresiran pitati, niti odgovoriti na njih.“

Kada im svima odgovorim: „Žao mi je ali ovi odgovori mi ne služe, ne služe mi jer ne odgovaraju na moja pitanja“, prvi mi kažu: „To je zbog nedostatka vjere. Kad imaš vjeru ne treba ti znati više“.

Drugi mi kažu: „To je zato što ti nedostaje znanje. Znanost će ti dati odgovor i vidjet ćeš da je to onaj koji ti ja dajem, da je znanstveno dokazano, da se ne može znanstveno dokazati“. Treći mi kažu: „Plaćam hipoteku, uzdržavam obitelj, imam auto koji još otplaćujem i moram putovati za vikend. Nemoj me opterećivati s takvim temama, već se imam čime zabaviti.“

Prvima ću odgovoriti da ne mogu odustati od traženja odgovora. Jedinu način da odustanem bio bi uništiti moju volju. Nisam spreman to učiniti. Drugima ću reći da nije zbog nedostatka znanja, imam ga, doktor sam kemijskih znanosti i nikada nisam došao do zaključka da trebam postaviti granice istraživanju, da postoje polja koja ne mogu istraživati samo zato što nemam aparat za mjerenje. Imam sebe, koristit ću sebe kao aparat. Ono što opažam i osjećam uzet ću u obzir isto kao da je mjereno sofisticiranom opremom i pretpostavit ću da su i ostali svoji vlastiti aparati. Ako postoji nešto što ne mogu otkriti svojim aparatom pitat ću one koji su uspjeli to otkriti njihovim živućim aparatima i vidjeti da li mi služi. Trećima neću reći ništa, jer nisu tu da bi me slušali.

Ovim ne želim reći da već nisam pronašao stvari koje su mi privukle pozornost i koje su poslužile u mojoj potrazi za odgovorima, ali uglavnom su ta mjesta, gdje sam pronašao tragove, neki neslužbeni izvori. Osobito su me zanimali doživljaji drugih osoba. Stvari koje ti

dozvoljavaju da istražuješ sam. Ako je netko drugi to mogao uraditi prije mene valjda ću i ja biti u stanju uraditi isto. Dvije ideje koje su me najviše privlačile bile su astralna putovanja i život jednog čovjeka koji se zvao Isus iz Nazareta. Zvuči vam poznato, zar ne? Ne mislim na ono što crkva kaže o njemu. Dokumentirao sam se već iz mnogih izvora, službenih i neslužbenih, crkvenih i laičkih. Postoje dvije stvari u kojima se svi slažu: da je taj čovjek doista postojao i ono što je rekao imalo je veliki utjecaj na čovječanstvo. Što je privuklo moju pozornost? Njegova poruka koja kaže „ljubi svog neprijatelja, voli svakog“. Ne možete mi reći da, u jednom svijetu gdje su ljudi i narodi iz kojekakvih razloga (kao i danas) međusobno u stalnoj borbi i ratovima, gdje su bogovi svih religija služili kao opravdanje za osvajanja i ratove, ne privlači pozornost pojava nekoga s takvom porukom suprotnoj svim zbivanjima a ne samo to već i sam daje primjer svoje poruke. Bolje je reći, nije bilo samo „pričam ti priču“ kako smo navikli vidjeti kod naših političara, koji ti obećavaju kule i gradove a poslije sve čine suprotno obećanju. Jasno, toliko je već napisano o njemu, poslije njega, napisali su drugi koji nisu bili kao on, nisu živjeli s njim niti u njegovu vrijeme! Kako znati što se stvarno dogodilo? Što je zaista rekao a što ne? To me zaintrigiralo.

Ostaviti ću, zasada, na stranu temu Isusa kojoj ćemo se kasnije vratiti, a govoriti ću o astralnim putovanjima. Čitao sam o njima u nekoliko knjiga različitih autora. Tvrde da je moguće, kroz određene tehnike opuštanja, odvojiti se od tijela. To je astralno putovanje. Odvojiti se od tijela! Nevjerojatno, zar ne? To nije jedino što mi je privuklo pozornost. Oni koji su u tome uspjeli tvrde da, osim toga, u tom stanju mogu učiniti nevjerojatne stvari, kao putovati kroz materiju ili putovati gotovo trenutno kamo ih misli žele odvesti. A ne samo to. Nalazili su se u nekom stanju proširene svijesti gdje su jasno razumjeli smisao života i zašto smo ovdje na ovom svijetu. Ovo posljednje me zanimalo, jako me zanimalo. Možda je to ključ otkrića odgovora na moja pitanja. Nisam imao što izgubiti. Mislio sam „Najgore što mi se može dogoditi je da mi se ne dogodi ništa“. Tako sam se dao na posao. Svake noći prije odlaska na spavanje prakticirao sam vježbe za opuštanje. Tako sam radio cijeli mjesec a da se nije dogodilo ništa, hoću reći nisam se uspio odvojiti od tijela. Ne želim reći da nisam osjećao ništa kroz opuštanje. Svidalo mi se.

Ono što sam obično osjećao bile su vibracije u dnu stopala, a poslije se vibracija uspinjala do nogu dok ih ne bi prestao osjećati.

Jednog dana se ova vibracija nastavila uspinjati, od nogu prema trupu, vratu, glavi. Došao je trenutak u kojem nisam osjećao tijelo nego samo intenzivnu i ugodnu vibraciju. I tada se dogodilo. Plof! Odjednom sam osjetio kao da se krećem velikom brzinom kroz nekakav tunel, nevjerojatan osjećaj koji je teško riječima opisati. U nekoliko sekundi, činilo mi se, kao da sam prešao tisuće milijuna kilometara vrtoglavom brzinom, bez osjećaja vrtoglavice i neudobnosti. Malo po malo, kako se brzina smanjivala mogao sam vidjeti gdje se nalazim, u nekom prekrasnom prostoru, doimao se kao da je iz bajke. Tu se nalazilo jezero okruženo prelijepom prirodom. Sve, svjetlost, boje, mirisi i zvukovi apsolutno sve je bilo opojno. Sve sam tako intenzivno osjećao kao da sam bio dio svega toga. Sve je odisalo neopisivim mirom. Bio sam toliko zadivljen svime što sam doživljavao i osjećao da nisam mogao zastati i razmišljati. Tada osjetih da nisam bio sam. Tu na stijeni pokraj vode netko je sjedio. Poželjeh se približiti, a ni sam ne znam kako, u trenutku stigoh na to mjesto. Izgledalo je da se, u tom stanju, stvari događaju čim zaželiš ili pomisliš na njih. Osjećao sam da me je očekivao i nije se nimalo iznenadio vidjevši me. Bio je to jedan postariji gospodin, bijele kose i duge bijele brade, ali nije izgledao slab kao što smo navikli vidjeti ljude njegove dobi. Bio je odjeven u neku vrstu bijele tunike vezane u struku. Ali nije to što je privlačilo pozornost već njegov pogled, pogled tako krasan da vjerujem da takav nikada neću vidjeti na ovom svijetu. Mio, tako čist i tako prodoran pogled koji mi je prenosio osjećaj neopisivog mira. Može vam zvučati čudno, ali osjećao sam da mi je taj nepoznati starac svojim pogledom prenosio toliko ljubavi da nisam ni razmišljao o tome u kakvoj čudnoj situaciji sam se nalazio i kako dobro sam se osjećao.

Nadalje, nastojat ću reproducirati razgovore koje smo imali, kako s tog prvog susreta tako i sa slijedećih susreta s tim predivnim starcem koji se zvao Izajja. Razgovore koji su mi toliko dali, koji su mi toliko promijenili život, tako puno i na bolje, mnogo bolje i koje želim podijeliti s vama, s najmanje mogućih prekida, jer mi je draže da iz njegovih vlastitih riječi, a ne iz mojih interpretacija i dojmova, donesete vlastite zaključke.

Smjestite se udobno, seansa počinje.

PRVI SUSRET

On se prvi usmjerio prema meni, uzeo me za ruke i pozvao da sjednem nasuprot njega:

Dobro došao. Očekivao sam te.

Mene? Ali ja te ne poznajem!

Ja tebe da. Ali to uopće nije važno.

Eh, ja sam... Gdje se nalazim? Kako sam došao ovdje?

Ni to sada nije važno. Znat ćeš uskoro.

Tko si ti?

Zovi me Izaija. Iako me se sada ne sjećaš, poznajemo se već jako dugo.

U kakvom smo odnosu bili ti i ja?

Recimo da sam tvoj stariji brat.

Ne sjećam se da sam te ikada upoznao.

Sad nije važno. Iskoristi vrijeme da pitaš važne stvari. Nisi li imao puno pitanja?

Pitanja? Koja pitanja?

Sada se ne sjećaš? Ta važna, duboka pitanja koja već dugo vremena imaš a na koja nisi našao odgovore.

Kako ti to znaš?

Već sam ti rekao da te poznajem. Poznajem vrlo dobro tvoju nutrinu, stoga pitaj bez straha, ovdje si potpuno slobodan.

Malo sam zbunjen. Ovo mjesto je predivno! Osjećam se tako dobro! Tako je različito normalnom svijetu! Osjećam unutarjni mir, tako sam pun... Ne znam kako to izraziti!

Tako pun ljubavi...!

Pa, ne znam... Zato što se nikad prije nisam tako osjećao? Ali prekrasno je.

To je normalno. Ovo ti je prvi put, tvoje prvo svjesno putovanje ovdje, u ovom životu. Molim te iskoristi vrijeme. Na sunce s tvojim pitanjima.

Ne znam odakle početi. Često se osjećam prazan, usamljen i neshvaćen. Zbog čega mi se to događa?

To je razumljivo i događa se mnogim ljudima, zato što živite u svijetu u kojem uvelike nedostaje ljubavi, uvijek ste jedni drugima okrenuti leđima.

Točno je da možemo biti sami na svijetu iako je oko nas mnogo ljudi, jer osjećaj samoće dolazi kad se čovjek ne osjeća voljen, kad se osjeća neshvaćen. Većina ljudi u vašem svijetu je navikla tako živjeti, bez osjećaja, u unutarnjoj samoći, u nedostatku istinske ljubavi. Vjerujete da ste sami jer još uvijek niste postali svjesni da ste svi vi braća, da dijelite istu sudbinu i da ste potrebni jedni drugima da biste je ostvarili.

Koja je to zajednička sudbina koju trebamo ostvariti?

Istinska sreća, koja se može ostvariti jedino kroz evoluciju u ljubavi. Ljubav je jedino što može ispuniti unutarnju prazninu. Postoji li nešto što te naročito uznemiruje?

Temeljna pitanja koja me stalno proganjaju: Zašto postojim i zbog čega? Zbog čega sam se rodio? Jesam li došao nešto uraditi? Ako jesam, zašto to ne znam ?

Došao si evoluirati, razvijati se.

Što želiš reći s tim, evoluirati? Evoluirati u čemu?

Proces transformacije sebičnosti u ljubav, to ja zovem evolucija. Evoluirati znači učiti voljeti.

Govoriš mi o evoluciji u ljubavi, razvoju osjećaja ljubavi. Ali nije ljubav to što ja vidim na svijetu. Zašto patnja? Zašto živimo u svijetu punom kontradikcija, od svega najljepšeg do najgoreg i destruktivnog? Mržnja, ratovi, glad, mizerija, patnja. Ne shvaćam kakav smisao sve to ima. Ima li to ikakav smisao ili ga ja tražim, a njega u stvari nema?

Da, sve to ima smisao, evoluciju. Sve ove nesreće koje si spomenuo imaju isti izvor, odsutnost ljubavi, nazovimo to sebičnost. Isto tako zbroj sebičnosti svih ljudi može napraviti od svijeta autentični pakao, što se događa u današnje vrijeme. Ako se ova sebičnost transformira u ljubav, zbroj ljubavi svih ljudi bi svijet pretvorio u raj. O vašoj volji ovisi promijeniti vašu bit od sebičnosti u ljubav a ako uspijete promijeniti vašu nutrinu, onda će se i sve što vas okružuje, cijeli svijet promijeniti kao logična posljedica vaše promjene. Fizički svijet u kojem se nalazite postoji zato da bi vam pomogao u eksperimentiranju i stjecanju iskustva u tom procesu transformacije. Služi vam kao glina djetetu koje uči modelirati.

Još uvijek ne shvaćam. Razvijati se za što, prema čemu? Kakav smisao ima sav taj napor ako se na kraju sve završi sa smrću?

Evolucija svakog bića prema većoj ispunjenosti ljubavlju, osjećajima i znanjem, prema višim razinama sreće ne završava nikada, inače to ne bi imalo smisla.

Što s tim želiš reći?

Želim reći da biće nikada ne prestaje postojati, to jest, besmrtno je.

Kako možeš to reći kada svaki dan vidimo kako umiru tisuće, milijuni ljudskih bića?

To što umire, samo je vozilo koje biće koristi da bi se manifestiralo u fizičkom planu, to jest, njegovo fizičko tijelo. Njegova bit i svijest i dalje postoje.

S tim želiš reći da postoji život poslije smrti?

Da. Želim reći da ne postoji smrt, a ono što se razgradi je vozilo koje duša koristi da bi se manifestirala u fizičkom planu.

Što je to duh(duša)?

Duh/duša je biće koje postoji, koje živi i osjeća. U duhu živi volja i svijest pojedinca, koja se nikada ne uništi. Ti si jedan duh. Svi vi, ljudi, ste duhovi/duše povezane s jednim materijalnim tijelom tijekom nekog vremena, koje zovemo inkarnacija/utjelovljenje. Vjerujete da ste vaše fizičko tijelo, ali ono je samo odijelo koje vam je potrebno da biste mogli djelovati u materijalnom svijetu.

Da vidim jesam li dobro shvatio? Znači, želiš reći da duh, to jest, mi, možemo postojati neovisno od tijela?

Da, i to je ono što se dogodi nakon smrti. Duh se potpuno odvoji od fizičkog tijela i nastavi postojati, živjeti.

Duh ne može umrijeti?

Ne, duh je besmrtn. Može se razvijati, promijeniti se na bolje ili stagnirati, ali nikada uništiti.

Da, ali koje dokaze imamo da postoji život poslije smrti tijela? Koliko ja znam, nitko se nije vratio da nam to potvrdi.

Oprosti što ti proturječim, ali ta tvrdnja nije u potpunosti točna. Postoje tisuće svjedočanstava ljudi koji su bili u kliničkoj smrti a poslije su reanimirani. Mnogi od njih se sjećaju da su doživjeli određena, prilično jaka i stvarna iskustva tijekom tog perioda fizičke smrti.

Nisu li ta iskustva koja su imali, mogla biti proizvod halucinacije zbog tako kritičnog stanja u kojem su se nalazili?

Onda bi to trebala biti jedna kolektivna halucinacija u kojoj su se svi dogovorili halucinirati isto, jer sve te osobe govore istu priču.

Ponekad se pitam je li i moja vlastita egzistencija samo halucinacija...

Za halucinirati neophodno je postojati. Jedan mislilac iz vašeg svijeta je rekao „Mislim, dakle jesam“. Ja bih dodao „osjećam, dakle jesam“. Možeš sumnjati u postojanje drugih, jer to nije osobno iskustvo. No, ne možeš sumnjati u ono što osobno iskusiš, a vlastita egzistencija se doživi i iskusi osobno. Onaj koji je doživio i osjetio to iskustvo ne sumnja da je to stvarnost.

Koja je to zajednička priča koju pričaju?

Odvajanje od fizičkog tijela i vizija vlastitog tijela izvana. Osjećaj putovanja kroz mračni tunel, na kraju kojeg se nalazi jedna intenzivna svjetlost. Susret s članovima obitelji i prijateljima koji su ranije preminuli. Razgovor s jednim svijetlim bićem. Retrospektivna vizija vlastitog života do doživljaja povratka u tijelo. Naknadne promjene životnih vrijednosti i novi pogled na fenomen smrti. Ove se osobe prestanu bojati smrti jer su već iskusile da se život nastavi i da je ono što dođe poslije puno bolje od onog što se ostavlja.

Dobro, ali ja vjerujem da su to subjektivni dojmovi.

Izoliranom i površnom analizom je lako diskreditirati ova svjedočanstva. Ali kada se jedan fenomen ponavlja s izrazito sličnim karakteristikama, neovisno o državi, kulturi i ranijim uvjerenjima, kako kod odraslih tako i kod djece, vjerujem da to ipak poziva da se o tome napravi ozbiljan studij. U vašem svijetu ima vrlo ozbiljnih i priznatih istraživača koji su se posvetili temeljitom istraživanju iskustava bliskih smrti i prikupljanju ljudskih svjedočanstava o tome, kao što su među mnogima drugima sjevernoamerički psihijatar i filozof Raymond Moody, ili pedijatar i istraživač u neurologiji Melvin Morse koji je radio s djecom koja su imala takvu vrstu iskustava. Savjetujem ti da pročitaš njihove knjige „Život poslije života“ (na engleskom Life after Life) i „Nadomak Svjetlosti“ (na engleskom Closer to the Light) .

Ipak mi se to čini nedovoljno, gotovo slučajno da bi se moglo koristiti kao dokaz postojanja života nakon smrti. Proporcionalno, ima malo slučajeva kliničke smrti i reanimacije u odnosu na one koji umru i ne vrate se.

Postoji mnogo više svjedočenja, naročito od umirućih osoba, koji su u procesu definitivnog odvajanja od tijela, kojeg zovemo smrt, jer tijekom ovog procesa mnogi od njih tvrde da su vidjeli i razgovarali s već preminulim voljenim osobama ili s drugim svjetlećim bićima koja ih pripremaju za prijelaz na drugu stranu. U gotovo svim obiteljima netko se sjeća sličnog svjedočenja takvog doživljaja sad već preminuloga člana obitelji. Ali obično se vjeruje da su to halucinacije. I ponovno, doima se da se svi, u svim krajevima svijeta dogovore halucinirati isto kada se približi smrt. Time se također bavilo mnogo znanstvenika, kao što je prestižna psihijatrica Elisabeth Kubler-Ross, koji su se posvetili ozbiljnom istraživanju u ovom polju. Pozivam te da pročitaš njenu knjigu „Death: the final stage of growth“ (prijevod nedostupan).

Ali sve su to slučajevi osoba koje su iako blizu umiranja, još uvijek fizički žive.

Također postoje svjedočenja osoba koje su kontaktirale s ne-utjelovljenim bićima, najčešće s voljenim „bićima“ nedavno preminulima, koji se oproste od njih u vrlo živim snovima ili u prikazanju pri dnu postelje. Ovo je također čest slučaj iako manje znanstveno istražen.

Ipak mislim da bi trebali imati čvršće dokaze, ne samo one limitirane na sučelje između života i smrti.

Postoje mediji(osjetljive osobe) koji imaju čest kontakt, dužeg trajanja, s duhovnim svijetom.

To mi se čini još teže vjerovati.

Ne vjeruj *a priori*, već istražuj, analiziraj primljene poruke, jer kvaliteta poruke će ti reći kakav je autor.

Kako možemo znati da to nije prijevara, želim reći, kako znati da se medij ne pretvara da je pokojnik?

Prijevara je uvijek moguća. Ali, isto kao što neki krivotvore novac, ne znači da je sav novac krivotvoren. Isto tako, ako se neki pretvaraju da su mediji ne znači da su svi mediji prevaranti. Najbolje je jamstvo protiv prijevere da je medij u svakodnevnom životu poštena osoba i da ne koristi svoju sposobnost za osobnu materijalnu dobit. Mnogo više osoba nego što mislite, ima neku vrstu urođene sposobnosti. One se bude već u djetinjstvu. Zbog odbijanja i nerazumijevanja koje obično dožive od okoline, nastoje to potisnuti, tako da je malo onih koji tu sposobnost uspiju, na odgovarajući način, razviti i koristiti za opće dobro. Čine to

diskretno, kako ne bi bili predmet ismijavanja i osude te time štetili svom svakodnevnom životu.

Zašto su neke osobe mediji a druge nisu? O čemu to ovisi?

To ovisi o programu razvoja svakog duha. Biti medij je jedna okolnost koja je izabrana i poznata prije inkarnacije, a kada se ispravno koristi, posjedniku ove sposobnosti služi da brže napreduje u svom razvoju, kroz pomoć koju pruža drugima. To je usko povezano s djelima koja je duh počinio u drugim životima.

Znači, želiš reći da je duh postojao prije rođenja i da je živio više života?

Tako je. A u aktualnom fizičkom životu, okolnosti i izazovi s kojima se duh susreće su usko povezani s odlukama koje je donosio u prijašnjim fizičkim životima i u periodu života između inkarnacija (utjelovljenja), kada nije povezan s fizičkim tijelom.

Koje dokaze imamo o postojanju prijašnjih života ili da postoji život prije rođenja?

Postoje svjedočenja osoba koje imaju sjećanja iz prošlih života, koja mogu biti spontana (najviše kod djece) ili izazvana kroz regresivnu hipnozu. Imamo o tome dovoljno literature. Vezano uz sjećanja djece, preporučujem ti da čitaš rad Iana Stevensona, kanadskog psihijatra koji se posvetio istraživanju navodnih slučajeva reinkarnacije kod male djece koja se „prisjećaju“ jednog „prijašnjeg života“. Trenutačno ima istraženih više od 2500 slučajeva moguće reinkarnacije, u svim dijelovima svijeta. Publicirao je više od 20 knjiga i raznih članaka u specijaliziranim časopisima psihologije i psihijatrije. Preporučujem ti da pročitaš njegovu knjigu „Dvadeset slučajeva koji ukazuju na reinkarnaciju“ (na engleskom „Twenty Cases Suggestive of Reincarnation“) koja nas potiče da razmišljamo o reinkarnaciji.

Ne bi li sve to moglo biti samo plod njihove mašte?

Priznajući da ima slučajeva koji su možda plod mašte, nekog mentalnoga poremećaja ili bilo čega drugog, mogu reći da postoje mnogi slučajevi u kojima se osobe prisjećaju konkretnih detalja iz prijašnjih života koji su uz to bili i povijesno dokazani. Vrlo detaljno se sjećaju mjesta, događaja, imena; mnoga od njih su sjećanja na događaje koji su se odigrali u državama u kojima osoba nikada nije bila u svom aktualnom životu. Najviše privlače pozornost slučajevi male djece koja čak spontano govore jezikom s kojim nikada nisu bili u dodiru u aktualnom životu, što je sjećanje na jezik kojim su govorili u

ranim životu. Obično su to djeca u dobi od 2 do 4 godine starosti, koja roditeljima ili braći pričaju o životu koji su živjeli na drugom mjestu i u drugo vrijeme. U ovim slučajevima dijete obično osjeća jaku privlačnost činjenicama iz tog života i često insistira da mu roditelji dozvole da se vrati obitelji s kojom tvrdi da je živjelo prije.

Djeca imaju jako razvijenu maštu. Teško je vjerovati tim svjedočanstvima.

Radi se onda o čudesnoj mašti, kada se u stvarnosti potvrdi ono o čemu maštaju. S druge strane, postoje mnogi slučajevi odraslih osoba koje se sjećaju prijašnjih života dok su podvrgnute regresivnoj hipnozi.

Nije li moguće da je taj navodni prijašnji život plod mašte, pod utjecajem same hipnoze?

Ponavljam isto. Priznajući da može biti slučajeva koji su plod mašte ili bilo čega drugog, postoje mnogi drugi u kojima se osobe sjećaju konkretnih detalja iz prijašnjih života koji su povijesno dokazani. Privlači pozornost da se mnogi, protivno svojim vjerskim uvjerenjima koja ne priznaju postojanje reinkarnacije, pod regresivnom hipnozom sjećaju događaja iz prijašnjih života. No, sve to zahtijeva jedan ozbiljan i temeljit studij da bi se moglo odvojiti ono što može biti sugestija od onog što je moguće sjećanje iz drugog života. Postoje mnogi ozbiljni znanstvenici koji su se posvetili istraživanju mogućnosti postojanja prijašnjih života, putem istraživanja reakcija i odgovora osoba pod i tijekom regresivne hipnoze, kao što je psihologinja Helen Wambach autor knjige „Život prije života“ (na engleskom „Life before life“), ili psihijatar Brian Weiss i njegova knjiga „Jedna duša, mnoga tijela“ (na engleskom „Same Soul, Many Bodies“) ili ranije spomenuti Raymond Moody u knjizi „Regresije u prošle živote“ (na engleskom „Coming Back“). Svi su oni istraživali odgovore na pitanja obavljena pod hipnozom tisućama osoba, vezane za njihove moguće živote prije rođenja, a u tim su iskustvima prepoznali niz zajedničkih elemenata i došli su do zajedničkih zaključaka.

Koji su to zaključci?

Da je fizički život samo jedan trenutak stvarnog života koji se nikada ne završava. Da smrt tijela nije kraj, nego prijelaz u drugo postojanje, manje ograničeno. Da ćemo se svi ponovno susresti s voljenim osobama koje su prije nas otišle na drugu stranu i da ćemo ih također susresti u kasnijim utjelovljenjima (inkarnacijama). Kažu nam da stvarno postoji jedan plan za svakog od nas, koji nastoji da se razvijamo, kako u mudrosti tako i u ljubavi, prema našim vlastitim zaslugama, prema

našem vlastitom trudu i na bazi slobodnog eksperimentiranja u fizičkom planu. Da okolnosti, s kojima se u životu susrećemo, nisu plod slučajnosti već posljedica djela učinjenih u prethodnim životima. Da već prije rođenja znamo iskušnja s kojima ćemo se tijekom života suočiti i da se temeljito pripremamo za uspješno ih savladati.

Ne razumijem kako su mogli izvući takve zaključke iz onog što je doživljeno u drugim fizičkim životima, ako u tim životima imamo istu svijest kao u ovoj, to jest, jednako smo nesvjesni postojanja prethodnih života kao u ovom sadašnjem.

Mnoge od tih osoba se sjećaju ne samo detalja iz prethodnih života nego se u isto vrijeme sjećaju razloga zbog kojih su morali proći kroz određene živote i iskušnja. To znači, također se sjećaju onoga što im se događalo tijekom razdoblja u kojima se nisu nalazili utjelovljeni a između fizičkih života. Ima znanstvenika koji su se posebno posvetili istraživanju sjećanja iz tih razdoblja između inkarnacija kao što je doktor psihologije Michael Newton. Dr. Newton se specijalizirao u izazivanju stanja duboke hipnoze u kojem se osobe sjećaju perioda između života i odluka koje su ih navele utjeloviti upravo u određeno vrijeme u određenu obitelj i pod određenim okolnostima. Preporučujem ti njegove knjige „Život između života“ (na engleskom „Life between lives“) i „Sudbina duša“ (na engleskom „Destiny of souls“).

Koju to vrstu iskušnja i okolnosti moramo proći u svakom životu i zašto?

Mnoga od tih iskušnja uključuju to da sami iskusimo ono što smo učinili drugima, suočimo se s posljedicama situacija koje smo uzrokovali, a sve s ciljem da bismo postali svjesni patnje ili sreće koju su naša djela prouzročila drugima. Iskušnja su različita, a glavna im je namjena da se odvojimo od sebičnosti i razvijamo osjećaj ljubavi.

Je li neophodno umrijeti ili doživjeti neko iskustvo blisko smrti da bismo spoznali da je duh to što doista jesmo, a ne tijelo?

Ne. U stvari, svi ste vi sposobni privremeno se odvojiti od vašeg tijela a to nesvjesno činite u jednoj etapi sna. Ima osoba koje mogu svjesno postići ovo odvajanje koristeći određene tehnike opuštanja. Astralna putovanja potvrđuju da svijest nije vezana uz tijelo.

Što je astralno putovanje?

To je privremeno odvajanje od tijela. Zašto me pitaš ono što već znaš? Zar nisi ovdje došao na taj način?

Samo sam pokušao uraditi ono što su drugi već opisali. Jedno je teorija, a drugo praksa. Nisam očekivao da će se dogoditi ovakvo nešto?

Dogodilo se. Tvoje tijelo nije ovdje. Leži u tvojoj postelji. Ali ti jesi ovdje.

Želiš reći, ne samo da možemo živjeti bez povezanosti s tijelom, već da možemo, dok fizički živimo, izići i vratiti se u tijelo a da nam to ne uzrokuje smrt?

Tako je.

A što se to zapravo odvaja?

Odvaja se duh od fizičkog tijela koje je, kao što sam već rekao, samo pokrov koji koristimo da bi smo mogli djelovati u fizičkom svijetu. Međutim, ovo odvajanje je samo privremeno i tu je uvijek jedna spona između dvoje koja se ne prekida a koja omogućuje povratak u fizičko tijelo bez izazivanja bilo kakvih zdravstvenih problema. Ta spona se zove srebrna nit.

Što je to srebrna nit?

To je veza koja spaja astralno i fizičko tijelo, kao pupčana vrpca koja fizičkom tijelu osigurava dotok vitalne energije koja mu je, dok je astralno tijelo odsutno, neophodna za nastavak života. Vidovnjaci ovu vrpcu opisuju kao vrstu vrlo elastične niti u srebrnom tonu, tako rastezljivu da ma koliko se astralno tijelo udaljilo od fizičkog, ona se uvijek produži koliko je potrebno. Proteže se na velike udaljenosti kada se duh odvoji i putuje daleko od fizičkog tijela.

Kamo ide duh kada se odvoji od tijela?

Kamo ga misli odvedu u astralni svijet, to putovanje je prirodno čovjeku a odgovara dinamici neophodnoj za njegov razvoj. Ova noćna putovanja osobi dostavljaju energiju i iskustva koja joj poslije pomažu u fizičkom životu, jer je ondje potpomognuta naprednim duhovnim entitetima koji je savjetuju i vode. Ako želiš znati nešto više savjetujem ti da pročitaš knjigu „Astralna projekcija“ (na engleskom „Astral Projection“) Olivera Foxa.

Astralno tijelo? Astralni svijet? Duhovni entiteti? Uf! Čekaj malo! Ovo za mene ide prebrzo!

Dobro, ja samo nastojim odgovoriti na ono što me pitaš. Ali pošto preskačemo s teme na temu ne možemo detaljno govoriti ni o jednoj. Ako si suglasan, možemo to za sada ostaviti, vrijeme je da se vratiš u tijelo. Sada već imaš nekoliko tema koje možeš osobno istraživati i o njima razmišljati. Traži knjige koje sam ti preporučio i potrudi se pročitati

ih. Poslužit će ti kao dokaz da stekneš povjerenje da je ovo što si doživio autentična stvarnost, a ne halucinacija tvog uma.

Ne znam hoću li se svega sjetiti...

Ne brini. Uz dobru volju, sjetit ćeš se svega što ti je potrebno da ih pronadeš. Prikupi nova pitanja koja ti se pojave tijekom vremena, da mi ih možeš postaviti prilikom idućeg susreta, i to ako želiš da se nastavimo vidati.

Kada ćemo se ponovno sresti?

To ovisi o tebi. Ovisi o tome da li želiš detaljnije pogledati u teme koje smo počeli samo površno dodirivati ili želiš ostati kakav jesi.

Dok razgovaramo naviru mi pitanja, koja se odnose na evoluciju(razvoj), na besmrtnost duha i slično tome.

Čuvaj ih za iduću priliku. Ono što možemo učiniti je rješavati pitanja po temama, iako kao što ćeš vidjeti, gotovo je nemoguće ići u detalje u nekim aspektima bez nužnog ulaska u drugu temu. Također, odgovori sugeriraju druga pitanja koja zahtijevaju više objašnjenja.

Ali moraš shvatiti da sam trenutno skeptičan o tome što mi govoriš.

Shvaćam. Znam da je tvoja potraga za odgovorima iskrena i da si otvoren za slušanje, da nije tako ja ne bih bio ovdje. Osjećam da si pažljivo slušao i da trebaš vremena da razmisliš o svemu o čemu smo razgovarali. To je dovoljno za mene. Do viđenja, brate.

Zbogom, Izaija.

I, gotovo prije nego što sam se mogao oprostiti, osjetio sam jaki trzaj. Istom brzinom kojom sam bio izišao katapultiran vani, osjetih kao da sam se bacio, u slobodnom padu, brzinom munje prema vlastitom tijelu. Povratak u tijelo je bio težak. Koja suprotnost onom osjećaju lakoće kojeg sam imao van tijela, i slatkoj i mirnoj vibraciji koju sam osjećao na tom mjestu iz snova. Osjećao sam hladnoću. Osjećao sam vrtoglavicu, mučninu i težinu, kao da sam se odjenuo u olovno odijelo teško sto kilograma. Isprva se nisam mogao pomaknuti ni govoriti. Tada sam počeo shvaćati što mi se dogodilo. Bio sam pod jakim dojmom. Plakao sam od osjećaja. To je bilo najneobičnije iskustvo mog života. Tijekom slijedećih mjeseci pokušao sam se vratiti u normalan život. Ali, ma koliko se trudio, nisam više mogao stvari vidjeti na isti način. Sve mi je izgledalo banalno. Svakodnevene brige, posao. Često sam bio mislima odsutan, nisam slušao ni vidio što se nalazilo oko mene, misleći

na onaj doživljaj. Imao sam ga želju ispričati drugima, obitelji, prijateljima. Ali onda mi je zdrav razum govorio da se ne trudim, da me ne bi razumjeli, da će misliti da sam poludio. Osjećao sam se čudno, kao da sam vanzemaljac. Pitao sam se, koliko je ljudi doživjelo isto. S vremenom sam počeo sumnjati. Što ako je sve to bila samo jedna halucinacija, plod moje mašte? U pokušaju da provjerim, sjetio sam se što mi je Izaija rekao: „Traži knjige koje sam ti preporučio i pročitaj ih. Poslužit će ti kao dokaz da stekneš povjerenje da ovo što si doživio nije halucinacija tvog uma.“ Tada sam se na Internetu dao u potragu za knjigama. Nisam se sjećao imena ni naslova, ali sam se sjećao riječi i naziva koji su bili korišteni u našem razgovoru. Napisao sam na Google-u „reinkarnacija, prethodni životi, život poslije smrti“, i počela su izvirati imena autora i naslovi, a među njima sam prepoznao one koje je Izaija spomenuo. Pažljivo sam ih prostudirao, točku po točku potvrđujući sve što mi je on rekao. Ako je ono bila halucinacija, bila je zaista bliska stvarnosti?

Želio sam ponovno vidjeti Izaija, da se pod njegovim milim pogledom opet osjećam ugodno, ponovno u miru. Knjige su mi pomogle saznati da postoje i drugi koji pokušavaju odgovoriti na ista pitanja kao što su moja te da su i oni slijedili svoj vlastiti put u pokušaju nalaženja odgovora. Ali su mi također generirali još više pitanja, pitanja koja sam zapisivao u bilježnicu i koja sam s vremena na vrijeme pregledavao kako bi ih se sjetio ako budem imao priliku ponovno vidjeti Izaiju. Iako mi bijaše to teško priznati, bilo mi je potrebno da mi Izaija nastavi objašnjavati, da mi razjasni sumnje, jer je taj mladi starac uspio da me se dobiveni odgovori, po prvi put, duboko dojme. Uz to, činio je da se osjećam tako dobro, tako voljeno...! Ostao sam skeptičan, ali nešto je u mojoj nutrini govorilo da sam na pravom putu. Tako sam opet počeo s vježbama opuštanja, u nadi da ću ponovno sresti Izaiju. Ponovno izađoh iz tijela. Ovog puta nisam morao uložiti toliko truda. U samo pet seansi bio sam vani. Ponovno sam doživio iste osjećaje, imao iste doživljaje, isto putovanje. Tamo je bio on, očekujući me sa osmjehom na licu i s istim dirljivim pogledom kao i prvi put.

BOG

Pozdrav brate! Već je bilo vrijeme! Ostario sam čekajući te! Vidi kako sam posijedio!

Što?... Pa prošli put ti je kosa već bila sijeda!

Nemoj se vrijeđati! To je bila šala! Što si mislio, da ovdje gore nemamo smisla za humor? Inače, kako si?

Kako ti je išlo u tvom povratku u svijet? Jesam li ti nedostajao?

Pa, da. Imao sam veliku želju vidjeti te i ponovno biti ovdje, u miru. Našao sam knjige koje si mi preporučio i pročitao sam ih. Pomogle su mi ali imam mnogo više pitanja.

To mi je drago čuti. Naprijed, reci ih slobodno.

Ne želim reći da vjerujem, ali prema onom što si rekao o duhovnom razvoju i što sam o tome uspio zaključiti iz knjiga, za to mora postojati neka vrsta organiziranog i prilično složenog plana.

Tako je. Plan koji obuhvaća sva stvorena bića i sve što postoji. Iako za svakog duha postoji jedan konkretan plan razvoja, svako stvoreno biće je voljeno i predodređeno mu je da bude sretno. U tom planu osobnog razvoja sudjeluje mnoštvo bića, različitog nivoa razvoja a koji pomažu svakom duhu slijediti taj put.

Što time želiš reći?

Pa, da imate jednu duhovnu obitelj. Svi vi i svatko od vas voljen je od strane mnoštva duhovnih bića počevši od Boga, zatim vaše duhovne vodilje koja vas nikad ne napušta i brojnih drugih duhova. Mnogi od njih su preminuli prijatelji, članovi obitelji iz ovog i iz ranijih života. Također, zadnje ali ne najmanje važno, svatko od vas ima jednu srodnu dušu, dušu blizanku, vašu drugu polovicu, duha koji je savršeno

usklađen i povezan s vašim vlastitim, savršeni suputnik s kojim ćete početi osjećati što je istinska ljubav. Neki od njih mogu biti utjelovljeni u isto vrijeme kad i vi a mogu biti član vaše rođene obitelji ili jednostavno prijatelji.

Kako je moguće da se često osjećamo tako usamljeni iako smo toliko voljeni?

To je zato što živite odvojeno od duhovnog svijeta, nesvjesni ste vaše povezanosti s drugim, vama bliskim bićima, kako s onima koji su utjelovljeni istovremeno kad i vi, tako s onima koji vas podržavaju iz duhovnog svijeta. Nesvjesni ste vaše misije na Zemlji, tako ste zaokupljeni gledajući samo ono što vaša osjetila i vaš um kažu da vidite, a tako udaljeni od onog što možete uočiti osjećajima. Budite sigurni da vas duhovni svijet nikada ne ostavlja same iako se osjećate sami u fizičkom svijetu. Svakom od vas stoji osobno otkriti tu povezanost, otkriti ta suptilna vrata iza kojih ćete naći vaš stvarni život, vrata koja samo ključ osjećaja može otvoriti. Molite, zamolite iskreno i pomoći će vam se probuditi vaše osjećaje, molite i dobit ćete utjehu za vaše boli i patnje. Ali da biste mogli osjećati trebate se lišiti vaših "protu-ljubavnih" oklopa jer tko želi biti sam i izoliran od svijeta, poštuje mu se želja.

Dobro, pošto si već spomenuo Boga, ja ozbiljno sumnjam da on postoji. Je li ga možda netko vidio?

Možda ti nisi vidio njegovo djelo? Svemir, život, samog sebe. Bog ti ne može biti bliže nego što je. Ali on te ne sili da ga prepoznaš i otvoriš se prema njemu. Potrebno je da ga ti želiš osjetiti, vidjeti. Ako očekuješ vidjeti nekoga kao što ti, tvoje veličine, da ima oči, lice, ruke i noge, onda ga nikad nećeš prepoznati, jer Bog je puno više od toga. Bilo bi to kao da jedna tjelesna stanica upita tijelo: "Gdje je to tijelo kojem pripadam, ne vidim ga?" „U njemu si, stanico. Zar ne vidiš?". Stanica bi rekla: „Ali jedino što ja vidim su stanice, stanice i još stanica kao što sam ja na sve strane!" Istražuj svoju vlastitu prirodu, samog sebe, kako funkcioniraš, odnose koje uspostavljaš s drugim stanicama i odnose koje druge stanice uspostavljaju međusobno, kako se lijepo organiziraju da bi činile cjelinu te promatraj što oblikuje ovu cjelinu. Tada ćeš, stanico, moći upoznati i priznati tijelo kojeg si sastavni dio.

Gdje onda možemo pronaći dokaze Božjeg postojanja?

Kao stanica iz gornjeg primjera, najprije u svom vlastitom postojanju a poslije u postojanju svega što te okružuje. Što može biti izvor jednog bića koje osjeća i razmišlja, koje je svjesno svog vlastitog postojanja i jednog Svemira tako savršeno usklađenog? Ne može biti ništa, jer ništa

ne može stvoriti, kreirati nešto u isto vrijeme tako složeno i tako lijepo. Ili možda netko može vjerovati da jedna lijepa simfonija može biti izvedena dirajući tipke klavira nasumice? Na isti način, ne može biti plod slučajnosti nešto tako lijepo i složeno kao što su Svemir, život, ljudsko biće. Oni su plod uzročnosti.

Ali zašto Bog mora biti taj koji je sve stvorio? Ne postoji li moć stvaranja u prirodi?

Postoji. Ali odakle dolazi stvaralačka moć prirode? Odakle proizlaze zakoni koji reguliraju Svemir? Priznajete da u prirodi, u Svemiru, postoji jedna kreativna moć i zakoni, zakoni fizike, kemije, biologije koji je strukturiraju, uređuju na način da znanstvenici, kada otkriju neki nepoznati fenomen, ne pripisuju ga ničemu već pokušaju tražiti uzrok koji ga je izazvao. Hoću reći, u vašoj svakodnevici priznajete da je jedan od zakona Svemira taj da ne postoji učinak bez uzroka, ali kada se odgovara na pitanje „što je porijeklo Svemira? Koji je njegov glavni uzrok?“, vi sami protiv samog zakona uzroka i posljedice, koji inače prihvaćate kao važeći, bez problema govorite da je to bila posljedica bez uzroka, te da je sve nastalo iz ničega! To je kontradikcija! Dakle, mora postojati prvi uzrok svega a to je Bog.

Oprosti što insistiram, ali zašto Bog mora nužno biti taj koji je sve stvorio? Nisu li ljudi u stanju stvoriti prekrasne i složene stvari? Tu je glazba, računala.....

Točno, jer i vi posjedujete stvaralačku moć. Ali ako je imate, odakle potječe? U Svemiru postoje mnoga bića na različitim razinama razvoja koja imaju, ovisno o stupnju napretka, veću ili manju sposobnost stvaranja od vaše. No moramo priznati, da po zakonu uzroka i posljedice, ako su oni imali jedan početak trebali su biti stvoreni u nekom prethodnom procesu i da u stvarnosti stvaralačka moć stvorenih bića djeluje na nešto već stvoreno, slijedeći već postojeće zakone. Tako smo došli do točke u kojoj moramo pronaći jedan stvaralački početak koji nije bio stvoren, već je uvijek postojao i uvijek će postojati a osnovao je zakone i principe svega što postoji a to je Bog.

Dobro, priznajmo samo kao puku mogućnost da bi Bog mogao postojati. U hipotetičkom slučaju da Bog postoji, bio bih znatizeljan znati tko i kakav je taj navodni Bog, tako nedostižan, koji se ne da vidjeti golim okom.

Po djelu ćeš prepoznati autora. Upoznaj samog sebe i svijet koji te okružuje i početi ćeš upoznavati Boga. Budući da se u stvorenju nalazi

potencijal stvaratelja, ako zamisliš sve dobre ljudske osobine u najvišem stupnju savršenstva, počet ćeš crtati skicu Boga, iako vrlo nesavršenu. Ali uzimajući u obzir tvoje trenutne sposobnosti, bila bi najnaprednija koju od njega možeš imati. Postoji stara i vrlo istinita poslovice koja na pitanje „Kakav je Bog?“ kaže „Kao ti kada budeš došao do njega“.

Koje su te dobre osobine?

Ljubav, mudrost, pravednost, iskrenost, poniznost, darežljivost, poštenje, osjetljivost, razumijevanje, suosjećanje...

Ima li Bog neke osobine koje mi ne možemo imati?

Da. Stvoritelj je nepromjenljiv, svemoguć, nije stvoren i uvijek je postojao. Stvorenje, iako nema kraj ima početak. Mijenja se jer je u stalnom usavršavanju, a iako njegovoj sposobnosti napretka ne postoji ograničenje jer je u stalnom usponu, ona nije beskonačna.

A ako je to biće tako savršeno... Zašto dozvoljava da postoji zlo na svijetu?

On dozvoljava da stvorenja eksperimentiraju kada i kako hoće, da uče iz svojih pogrešaka. Zlo na svijetu ne potječe od Boga, već od stvorenja u procesu razvoja, koji zbog nepoznavanja duhovnih zakona, djeluju protiv drugih stvorenih bića.

Onda ćeš mi morati objasniti što su ti zakoni, jer jako sumnjam da mi mogu razjasniti veliki broj pitanja koja imam, a na koja još uvijek nisam našao zadovoljavajuće odgovore, i druge stvari koje ne razumijem a koje mi se čine vrlo nepravednima u svijetu u kojem živimo.

Hoću, rado. Pripremi se jer imamo o puno toga razgovarati.

DUHOVNI ZAKONI

Prvi zakon: Zakon Evolucije(Razvoja)

- Sudbina duhova je da se razvijaju, neograničeno i zauvijek.
- U čemu se razvijaju? U ljubavi i u mudrosti.
- Bez ljubavi nema razvoja. Bez ljubavi nema mudrosti. Bez ljubavi nema sreće.
- Razvoj ovisi o vlastitoj volji i trudu pojedinca.

DUHOVNI SVIJET

Na početku si govorio da život duha ne počinje rođenjem.

Tako je.

Što postoji prije rođenja?

Isto što i poslije, život. Izmjenjuju se razdoblja života bez povezanosti s fizičkim svijetom s razdobljima u kojima se duh vrati u fizički svijet utjelovljenjem u novorođenče.

Dakle život ne počinje rođenjem?

Ne.

I svi smo živjeli druge živote prije rođenja?

Da.

Gdje to, navodno, budemo prije rođenja?

U duhovnom svijetu.

Što se dogodi kada umremo?

Duh se odvoji od fizičkog tijela i vrati se u duhovni svijet, odakle je i došao. On nastavi živjeti bez povezanosti s materijom. Drugim riječima i sažeto, svi ste vi duhovi koji dođu iz duhovnog svijeta i vežu se s fizičkim svijetom, utjelovljujući u novorođenče, prolazeći jedan period fizičkog utjelovljenja sve dok se ne dogodi smrt tijela. U tom se trenutku odvojite od tijela i vratite u duhovni svijet. Ovu maksimu o porijeklu i sudbini čovjeka, izjavio je već Isus u jednostavnoj frazi punoj značenja, a koja nije bila potpuno shvaćena do sada i koja se nalazi u Evanđelju po Ivanu(3:13): „Nitko nije uzašao na nebo doli onaj koji siđe s neba“

Ali pod kojim se okolnostima vratimo u duhovni svijet? Hoću reći, jesmo li budni? Jesmo li svjesni onog što nam se dogodilo ili smo, kao prema vjerovanjima nekih religija, u nekom stanju letargije sve dok se ne dogodi nešto „na kraju svih vremena“?

Upravo suprotno, duh je više svjestan stvarnosti kad je u duhovnom svijetu nego dok je utjelovljen. Nemojte misliti da duh izgubi svijest ili uđe u stanje stalne uspavanosti kad napusti tijelo. Dapače, istina je da duh može proći kroz jednu fazu konfuzije, različitog vremenskog trajanja, koja ovisi o razvojnoj razini duha i okolnostima "rastjelovljenja"(konačno odvajanje duha od tijela) ali duh se tada suoči sa svojim stvarnim životom i postane svjestan, između ostalog i svrhe utjelovljenja. Naravno, rastjelovljeni duh je zauzet u interakciji s drugim bićima, u jednom svijetu jednako ili čak više stvarnom nego što je vaš, budući je vaš svijet iskrivljena slika, jedva odraz duhovnog svijeta.

Da, ali kamo doista ide?

Svaki se duh, poslije rastjelovljenja, smjesti u ravninu duhovnog svijeta koja odgovara njegovom stupnju razvoja. To ovisi o njegovom ponašanju glede zakona ljubavi za vrijeme utjelovljenja. Konačno odredište duha je uvijek vratiti se u svoj duhovni dom. Međutim, duhovi prijestupnici, koji su počinili djela protiv drugih stvorenih bića, bit će zaustavljeni, pod težinom njihovih djela, na najnižoj vibracijskoj razini donjeg Astrala. Na suprotnom kraju, duh koji je pobijedio veći dio svog egoizma i koji se ponašao s ljubavlju prema drugima će se popeti do najviših vibracijskih sfera gornjeg Astrala. Između ta dva ekstrema, postoje mnoge srednje razine u kojima se smjeste svi duhovi prema stupnju svog duhovnog razvoja i prema ponašanju u odnosu na zakon ljubavi.

Čekaj malo, gubim se. Možeš li mi objasniti što znači „vibracijska razina“ i kakvu vezu ima s razvojnim stanjem?

Vibracijska razina se odnosi na očitovanje razvojnog stanja duha u energetske ravnini. Možemo reći da u astralnoj ili energetske ravnini manifestacija ljubavi ima vibraciju visoke frekvencije. Stoga, vibracija visoke frekvencije odgovara astralnom tijelu naprednih duhova, koji imaju veći osjećaj ljubavi i oslobođeni su sebičnosti. Vibracija niže frekvencije je tipična za manje napredovale duhove koji su još uvijek puni sebičnosti. Između ta dva ekstrema postoje duhovi srednjih razina razvoja i prema tome srednjih vibracijskih razina. Svaki od njih, ovisno o stupnju razvoja, nakon rastjelovljenja se smjesti u ravninu odgovarajuće mu vibracijske razine.

Ništa ne razumijem. Pričaš mi o duhovnom svijetu, o vibracijskim razinama, energetskim ravninama, o donjem i gornjem astralu, ali to su za mene nejasni pojmovi čije značenje ne znam niti znam na što se odnose. Bi li mi mogao opisati taj navodni duhovni svijet, gdje se točno nalaze te energetske vibracijske razine ili kako se već zovu te o kojima pričaš i što znači donji i gornji astral?

Detaljno opisati duhovni svijet nekom tko je utjelovljen i ne može ga u tom stanju pojmiti u punoj mjeri je vrlo teško. To je kao pokušati objasniti što su boje nekom tko je slijep od rođenja. Ali pokušat ću razjasniti neke stvari, osobito o onom dijelu o duhovnom svijetu o kojem su religiozne ideje i uvjerenja dale potpuno pogrešnu i deformiranu sliku u odnosu na stvarnost. Najprije, moram reći da duhovni svijet nije neko nejasno ili prazno mjesto gdje ne postoje oblici i gdje duhovi besposleno lutaju i ne znaju kamo ići. To je stvarni svijet, opipljiv, koji je postojao i postojat će zauvijek i koji je pravi dom duha, jer za razliku od fizičkog svijeta koji ima jedan početak i jedan kraj, duhovni svijet nikada ne može biti uništen.

Ako je tako stvaran, zašto ga ne možemo vidjeti?

Činjenica da je vama nevidljiv ne znači da ne postoji. Dok ste utjelovljeni, vaše percepcije su ograničene na ono što su u mogućnosti hvatati vaša fizička osjetila. Na primjer, definirate svjetlost kao skup valova koji vibriraju na različitim frekvencijama. Spektar svjetla koji vi možete vidjeti je ograničen na sedam duginih boja, povećavajući se, od crvenog do ljubičastog, svjetlosna vibracijska frekvencija. Međutim, postoji svjetlo iznad i ispod tog raspona frekvencija koje vi ne možete vidjeti, ali jednako tako postoje i boje koje ste uspjeli otkriti pomoću uređaja. Iznad frekvencije ljubičaste boje je ultraljubičasta, X zrake i gama zrake. Ispod frekvencije crvene boje je infracrvena, mikrovalovi i valovi radija i televizije.

Nešto slično se događa kod percepcije duhovnog svijeta. Slijedeći analogiju svjetlosnih valova, moglo bi se reći da duhovni svijet djeluje u rasponu frekvencija koja vaša osjetila ne mogu uhvatiti i da u tom rasponu postoje frekvencije viših i nižih vibracija.

Ali ako postoji mora od nečega biti sastavljen. Znamo da je materija našeg svijeta sastavljena od raznih vrsta atoma grupiranih na različitim stupnjevima i formama a da iz kombinacije tih atoma nastaje materija, od koje je izgrađen nas svijet s posebnim fizičkim svojstvima. U slučaju duhovnog svijeta, postoji li neka osnovna materija iz koje nastaje sve ostalo?

Da, mogli bismo je zvati vitalna esencija ili duhovno počelo.

Kakva je njegova priroda?

To nije jednostavno objasniti ali dat ću vam neke naznake da biste mogli lakše razumjeti. Prema radu Alberta Einsteina i daljnjeg razvoja kvantne fizike, poznato vam je da je materija samo jedan oblik kondenzirane energije, da se atomi mogu podijeliti u jednostavnije čestice i da se pri toj podjeli jedan dio materije pretvara u svjetlost. Dakle, iako svjetlost i materija imaju vrlo različita svojstva, do točke gdje izgledaju neovisno jedna o drugoj, razlika između svjetlosti i tvari nije u njihovoj esenciji nego u njihovoj strukturi i stupnju kondenzacije. Ako vam je teško razumjeti, zamislite što se događa s vodom koja pokazuje vrlo različita svojstva u krutom stanju(led), tekućem(voda) i plinovitom(para), iako njen sastav uvijek ostaje isti, samo zato što se mijenja pokretljivost ili vibracijsko stanje molekula. One su više statične u ledu, manje u tekućoj vodi i još manje u pari. Uzimajući ovaj primjer kao model, možemo reći da je fizički svemir najviše kondenzirani oblik vitalne esencije koji postoji, a u tom stanju pokazuje broj svojstava i slijedi niz zakona koje fizika nastoji razumjeti. Postoje srednje razine kondenzacije između čisto duhovnog svemira i fizičkog. One se mogu grupirati počevši od najsuptilnijeg(najfinijeg) do najgušćeg, u duhovni, mentalni, astralni(energetski) i materijalni(fizički), a svaki od njih ima specifična svojstva i zakone. Ovi svjetovi nisu odvojeni jedan od drugog, nego su savršeno međusobno povezani, na način da ne mogu postojati više kondenzirane forme bez postojanja suptilnih.

Znači, postoji razlika između naziva „astralni svijet“ i „duhovni svijet“, jer ponekad imam osjećaj da ih upotrebljavaš kao ekvivalentne pojmove.

Da razlikuju se. Kao što sam rekao, duhovni svijet je ravnina odakle sve ostalo potječe i neuništiv je, dok je astralni svijet energetsko očitovanje

duhovnog svijeta. To jest, radi se o jednoj vrlo kondenziranoj formi vitalne esencije, iako ne toliko kondenziranoj kao što je materijalni svijet. Astralni svijet je promjenljiv i podliježe periodičnim procesima generacije i degeneracije. Tako da kada spominjem duhovni svijet, istina je da se to odnosi na sumu tri suptilnija svijeta (duhovni, mentalni i astralni) koji su izvan vaše percepcije, za razliku od pojma „fizičkog svijeta“, koji se odnosi na svijet koji poznajete. Činjenica da koristim jedan ili drugi pojam će ovisiti o kontekstu ili naglasku koji želim dati nekom njegovom aspektu. Normalno ću pojam „duhovni svijet“ upotrebljavati kao široki i opći, dok je „astralni svijet“ konkretniji pojam, budući je on dio suptilnog svijeta koji je najbliži fizičkom svijetu.

Imam predodžbu o tome što si rekao, ali kada govoriš o astralnom svijetu na što se to točno odnosi?

Svaki fizički planet je povezan s odgovarajućim energetskim ili astralnim planetom, koji mu je natpostavljen i u dimenzijama je puno veći od fizičkog planeta, iako je suptilnije prirode. Recimo da je fizički planet veličine zrna kave, astralni planet može odgovarati veličini nogometne lopte, ali je energetske prirode, postavljajući zrno kave u centar nogometne lopte. Fizički planet ne bi mogao postojati bez astralnog, jer ovaj zadnji je taj koji ga energetski vitalizira i održava njegovu strukturu i funkcioniranje. U ovom astralnom svijetu postoje mnoge vibracijske razine ili slojevi koji se razlikuju po svojoj gustoći, s tim da su gušći slojevi bliže površini fizičkog planeta a oni suptilniji na progresivno većoj udaljenosti. Svaki ima vlastitu geološku strukturu i prirodu. Postoje doline, planine, rijeke, flora i fauna, iako između njih postoji razlika budući je priroda ljepša i savršenija u suptilnijim slojevima od one u gušćim. Možemo reći da je priroda fizičkog svijeta samo nedovršeni odraz astralne prirode i da je sve što postoji u fizičkom svijetu bilo ranije isprobano u astralnom svijetu.

Ima li života na tom astralnom planetu?

Astralni planet je pun života, a dom je duhovima i oblicima neutjelovljenog života povezanih s planetom Zemljom. Otud potječe većina bića koja se rađaju i destinacija je onih koji umiru u vašem fizičkom svijetu. Ranije sam rekao da se duh vrati u duhovni svijet kad se potpuno odvoji od tijela. Uobičajeno je da se duh smjesti na neku od

ovih vibracijskih razina astralnog planeta, koji odgovara njegovoj energetskoj razini, koja opet zauzvrat ovisi o razini njegovog duhovnog razvoja. Mi se sada nalazimo na jednoj od tih razina, a priroda koju vidiš oko nas je tipična za ovu vibracijsku razinu.

Kažeš da tu postoje duhovi koji žive u astralnom svijetu i koji se utjelovljuju na Zemlji. Želio bih znati nešto više o tom svijetu i njegovim stanovnicima, a također o čemu to ovisi da se nakon fizičke smrti smjestimo na jednu ili drugu razinu astralnog svijeta. Ah! I da mi već jednom objasniš, na što si mislio s tim gornjim i donjim astralom, jer još uvijek mi to nisi razjasnio!

U redu! Kao što sam već rekao, budući da postoje duhovi koji borave na svim tim vibracijskim slojevima astralnog svijeta, također su od prirodnih elemenata stvorili vlastitu civilizaciju. Kako se duh razvija, to jest, čisti se ili odvaja od sebičnosti i puni ljubavlju (osjećajem ljubavi), tako njegov nastup s ljubavlju povisi njegovu vibracijsku frekvenciju, što mu omogućuje uspon na vibracijsku razinu koja je u skladu sa njegovim novim razvojnim stupnjem. Prema ovom zakonu vibracijske podudarnosti, razvijeniji duhovi koji su suptilnije prirode, borave u suptilnijim vibracijskim područjima udaljenijima od zemljine površine, dok kako se spuštamo prema progresivno gušćim slojevima nalazimo zajednice manje razvijenih duhova, čija je priroda gušća. Kao posljedica toga, civilizacija je savršenija i naprednija moralno i tehnološki u suptilnijim slojevima nego u gušćim. Iako se radi o jednoj posve proizvoljnoj podjeli, po tome kako se vibracija povećava i gustoća smanjuje možemo grupirati te različite vibracijske razine u donji astral, srednji i gornji. Duhovi u gornjem astralu već jasno znaju koja je sudbina duha i oni su u fazi svjesnog razvoja. Usmjeravaju svu svoju volju i trud u duhovni napredak i u pomaganje napredovanju manje razvijenih duhova, iako ovi puno puta nisu svjesni pomoći koju primaju. I tome se u osnovi posvećuju.

U donjem astralu se nalaze manje napredni duhovi, koji jednako mogu biti još uvijek mladi duhovi u primitivnom stadiju razvoja, kao i oni koji živeći već mnoge živote i imajući razvijenu inteligenciju, još uvijek nisu razvili svoje osjećaje.

U srednjem astralu ćemo naći duhove u srednjem stupnju razvoja. Tu će se nakon rastjelovljenja zaustaviti većina duhova utjelovljenih na Zemlji,

iako su mnogi do dolaska ovdje prošli više ili manje produžene etape u donjem astralu, jer su u njemu bili privremeno zadržani zbog njihovih postupaka protivno zakonu ljubavi učinjenih za vrijeme utjelovljenja.

Prema tome što si rekao, ne bi li se donji astral mogao usporediti s paklom a gornji astral s rajom dok srednji astral može predstavljati čistilište?

Prije bi se moglo reći da su koncepti pakla, čistilišta i raja vrlo iskrivljene slike duhovne realnosti koju izlažem, s kojom imaju vrlo malo podudarnosti. Zapravo svi duhovi koji su dosegнули gornji astral su u prošlosti bili u donjem astralu i prošli kroz srednji. A ako su do tamo stigli, to je na temelju vlastitih zasluga u duhovnom napretku u ljubavi, povećavajući time svoju vibracijsku razinu i čineći se dostojnim nastanjivati područja koja trenutno zauzimaju. Svi će duhovi iz donjeg astrala, kada se dovoljno razviju, jednog dana nastaniti područja gornjeg astrala, jer je to dio procesa duhovne evolucije. Tako da ne postoje mjesta stvorena da služe kao tamnice, niti vječno traje patnja koju biće može iskusiti boraveći u donjem astralu.

Ali, shodno tome, nije li točno da će se „loši“ zaustaviti u donjem astralu i da se u tom prostoru pati?

Da. No, nisu svi „stanovnici“ donjeg astrala nužno „loši“ niti svi „pate“. Također je izraz „loš“ neprimjeren. Bolje ih je nazvati duhovi koji su zastali u razvoju, koji su uznapredovali samo u inteligenciji, ali vrlo malo u ljubavi. Kao što sam rekao, u donjem astralu borave primitivni duhovi, u ranim stadijima duhovne evolucije kao individualizirana bića slobodne volje. Ovi primitivni duhovi ne nalaze se pomiješani s duhovima koji su zastali u razvoju osjećaja ljubavi, nego se boraveći na istoj ravni grupiraju prema vibracijskoj srodnosti i žive u područjima udaljenim jedni od drugih. Primitivni duhovi nisu nesretni što su u donjem astralu, jer je to stanište koje odgovara njihovoj razini razvoja. Duhovi zastali u razvoju su oni koji pate jer, iako ne daju ljubav, oni su osjetljiviji u opažanju ljubavi nego primitivni duhovi i pate opažajući njenu odsutnost. Pate jer žive u društvu drugih bića tako sebičnih kao što su i oni sami. Pate jer predosjećaju jedan bolji život i znaju da su u neprilici jer su loše koristili svoju slobodnu volju, djelujući protiv drugih.

Teško mi je zamisliti to što govoriš.

Da bi mogao shvatiti razliku između onoga što u donjem astralu osjeća jedan primitivni duh i duh koji je zastao u razvoju dat ću ti jedan primjer iz vašeg svijeta. Zamisli razliku između toga kako se može osjećati jedan primat i jedan civilizirani čovjek napušten u prašumi. Dok će primat živjeti savršeno sretan i integriran u prašumi, za jednog civiliziranog čovjeka, koji je navikao na udobnosti civiliziranog svijeta, živjeti u prašumi će biti mučno iskustvo i teško će mu pasti.

Zašto postoji donji astral ako je to tako strašno mjesto?

Zato što u Svemiru postoji mjesto za svako biće, od najprimitivnijeg do najnaprednijeg i na svakom planetu slične razine razvoja kao što je vaš, donji astral je dom bićima koja još uvijek čine prve korake u učenju osjećaja. Također imajte na umu da to nije posebno dizajnirano mjesto za duhove koji su djelovali protivno zakonu ljubavi. A ako je tako strašan, to je zbog toga što su oni sami stvorili uvjete zbog kojih su ovi prostori koje nastanjuju ugušujući od zajedničke niske vibracije koja proizlazi iz njihove osobne duhovne nerazvijenosti. Isto kao što se jedan prirodni prostor može pretvoriti u autentično smetlište, kada doseljenici koji dođu boraviti u to područje imaju malo poštovanja prema okolišu.

Kada razgovaramo o duhovima iz donjeg astrala, znatiželjan sam: Postoji li vrag ili sotona?

Ne postoji nikakav entitet zauvijek posvećen zlu, a još manje s takvom svemogućom silom razaranja koja se pripisuje tom navodnom vragu. Entiteti koji nastanjuju donji astral su duhovi manje napredni u razvoju osjećaja. Kao što sam rekao, može biti da se radi o još uvijek mladim duhovima ili o manje-više starim koji su vrlo malo napredovali u razvoju osjećaja. Iako u donjem astralu ima duhova koji su vrlo inteligentni i koji su koristili tu inteligenciju na štetu drugih duhova, a još uvijek nisu razvili svoje osjećaje, nisu mudri jer mudrost potječe iz poznavanja osjećaja, a nesretni su jer žive u sebičnosti i ne poznaju sreću. Osjećaj zavisti koji imaju jer ne posjeduju mudrost i sreću koju su dosegli duhovi koji su prevladali sebičnost i upoznali ljubav, nagoni ih da svim svojim snagama sprečavaju duhovni napredak utjelovljene braće, kako ni oni ne bi uspjeli uživati u sreći koja proizlazi iz ljubavi. Kako poslovice kaže: „Zlo mnogih, utjeha je glupih“. Zato se organiziraju da bi spriječili

napredak neutjelovljenih i privukli pristaše u vlastite redove. Ali njihova sposobnost djelovanja nad utjelovljenima je dosta ograničena, osim ako im utjelovljeni, prema vlastitim djelima, dozvole utjecaj. Također je njihovo proširenje ograničeno na niže vibracijske razine, jer da bi dosegli više razine moraju voljeti, a budući da to ne žele, sami sebe zadržavaju na toj nižoj razini. Zatim imaju problem što su u stalnoj borbi između suparničkih frakcija, jer kao posljedica sebičnosti „svi žele biti gazde“. Prije ili kasnije ti duhovi se umore od toga da su „loši“, jer su vrlo nesretni i traže izlaz iz te situacije. Njih tada spašavaju duhovi iz viših razina koji imaju postaje pomoći uz ta negostoljubiva područja.

Dok smo razgovarali o astralnim putovanjima rekao si da utjelovljeni duh, jednom oslobođen od tijela, može otputovati gotovo trenutačno kamo ga vode misli .

Tako je, ali samo u vibracijske razine skladne njegovim vlastitim.

Dogodi li se ikad da jedan neutjelovljeni duh ima slobodu putovati po različitim razinama astralnog svijeta?

Duhovi iz viših razina uživaju veću slobodu kretanja i mogu se spustiti u niže razine, iako im to može biti tako neugodno kao što bi vama bilo hodati kroz kaljužu. Duhovi iz nižih razina ne mogu se penjati u više dok ne uspiju povećati svoju vibracijsku razinu, a ovo se postiže samo duhovnim razvojem. Stoga, kontakti između duhova iz različitih razina se realiziraju ako se napredniji spuste u područje manje naprednih. Duhovi koji nastanjuju gušća područja donjeg astrala imaju veće poteškoće pri kretanju u svom okruženju, čini se gotovo kao da žive s istim ograničenjima koje ima utjelovljeno ljudsko biće, budući je vibracija „astralne tvari“ ovog područja tako niska da sličí onoj od „fizičkih tvari“. Nije tako kod duhova gornjeg astrala, koji mogu slobodno putovati, iako, da bi se pokazali u donjem astralu i da bi ih vidjeli njihovi stanovnici moraju prilagoditi svoju vibraciju. To je za njih tako bolno kao što je za vas disati u sobi punoj dima.

Zašto postoji to odvajanje između razina?

Ovo odvajanje je svojstveno prirodi astralnog svijeta a onemogućuje da se manje razvijeni duhovi infiltriraju u područja visoke vibracije, gdje vlada ljubav i nanesu štetu njihovim stanovnicima.

Postoji li povezanost između tih vibracijskih razina ili su potpuno odvojene jedne od drugih?

Odvajanja nisu nagla već postupna. Kao što se gustoća zraka postupno smanjuje kako se udaljujemo od zemljine površine, to isto čini gustoća astralne materije. Različite zajednice astrala su međusobno povezane i postoji tranzit duhova, s ograničenjima koja smo već naveli. Dok se napredni mogu slobodno kretati u svojoj i u nižim razinama, manje napredni mogu dosegnuti više razine samo povećanjem svoje vibracijske razine, kroz duhovnu evoluciju. Zajednicama u srednjem astralu pomažu zajednice gornjeg astrala, koje im daju duhovne savjete i tehničku pomoć u organizaciji njihovih zajednica sukladno najnaprednijim duhovnim zakonima. U isto vrijeme, iz ovih zajednica srednjeg astrala polaze misije pomoći onim duhovima donjeg astrala koji su u stanju izići iz te vibracijske razine, budući su postali svjesni štete koju su nanijeli, te su pokazali pokajanje i želju za poboljšanjem i iskreno zatražili pomoć da izađu iz situacije u kojoj se nalaze.

U čemu točno se sastoje te misije pomoći?

Da biste dobili ideju, možemo reći da zajednice naprednijih duhova djeluju kao svojevrzne duhovne humanitarne udruge, koje se spuste kako bi pomogle duhovima koji pate i da bi ih izvukle iz nepovoljne situacije. To izgleda kao kad vojnici tragači spašavaju civile ozlijeđene u bombardiranju ili izbjeglice iz područja opustošenog ratom, glađu ili prirodnim katastrofama. U tu svrhu stvaraju bolnice, prihvatilišta i škole u pojedinim pograničnim područjima između donjeg i srednjeg astrala, za njegu i rehabilitaciju duhova tek nedavno spašenih iz nižih vibracijskih razina. U tim mjestima provode vrijeme potrebno za rehabilitaciju. Nakon oporavka, mnogi od njih se aktivno uključe u istu djelatnost pomoći i spašavanja iz donjeg astrala duhova koji pate. Od toga i sami imaju dobiti, osjećaju se korisnima i malo sretnijima, jer na taj način mogu iskazati zahvalnost za ono što je za njih učinjeno. Žele od srca pomoći svojoj braći, jer u potpunosti razumiju to što proživljavaju, pošto su i sami nedavno trpjeli isto. Tako sami sebi pomažu, podižući svoj vibracijski obrazac djelima ljubavi prema drugima. Kada napredniji duhovi završe spasilačke misije, nakon što

oporave svoju odgovarajuću vibracijsku razinu, ako to žele, mogu se vratiti u svoje duhovne domove.

PLAN RAZVOJA

Vraćajući se na temu reinkarnacije, pitam se: ako smo živjeli druge živote i ako rođenje u fizički život nije početak, gdje je onda početak života jednog duha, ako ga ima?

Duh je stvoren neznalica. U stvarnosti, ono što se stvori je duhovno počelo, vitalna iskra. Od tog trenutka, primordijalna vitalna iskra prolazi kroz proces razvoja koji traje milione godina preko iskustava koje stječe povezivanjem s materijalnim oblicima primjerenim njenom razvojnom stupnju.

Ne razumijem, što misliš pod izrazom „povezati se s materijalnim oblicima primjerenim razvojnom stupnju“. Možeš li mi to bolje objasniti?

Odnosi se na utjelovljenja. Kada se primordijalno duhovno počelo značajno razvije i postane puno više od toga, zovemo ga duh. Duh se povezuje uz materijalni oblik, koji je tijelo, da bi učio iz tog iskustva. U ranijim fazama, iskonsko duhovno počelo se povezuje s jednostavnijim materijalnim formama, najprije mineralnog podrijetla (prvi stupanj), zatim biljnog (drugi stupanj), potom životinjskog (treći stupanj) i kasnije kao duh u ljudskoj fazi (četvrti stupanj). Iz svakog od ovih fizičkih iskustava on uči. Duhovno biće zadrži zauvijek ono što nauči, na način da kada pokrene novo utjelovljenje to čini sa znanjima stečenim u bezbrojnim prethodnim utjelovljenjima.

Hoćeš reći da smo u prethodnim životima bili životinje a ako promatramo još dalje mogli smo biti utjelovljeni u jednom kamenu?

Manje-više, iako nije baš tako jer individualnost bića u ranijim fazama nije tako definirana kao u ljudskoj fazi. Ona se uspijeva postići postupno.

Što time želiš reći?

Da nije ispravno reći da ti je duh bio utjelovljen u kamenu, jer se u toj fazi ne može smatrati da je vitalna iskra jednaka individualnom duhu, niti da jedan kamen ima individualnost u mineralnom svijetu. Što bi se dogodilo s vitalnom iskrom da kamen razbijemo u dva tri dijela, bi li se podijelila? Ne bi. Međutim, možemo reći da je jedan „protoduh“(prototip duha) utjelovljen u jednom psu jer je pas na naprednijem stupnju individualizacije.

A zašto ga zoveš „protoduh“?

Koristio sam ovdje tu riječ da bismo ga razlikovali od duha kojeg nalazimo u ljudskoj fazi. To je ranija faza duhovnog bića u kojoj već postoji jedan dosta visoki stupanj individualnosti ali još uvijek ne postoji slobodna volja, a odgovara duhovnim bićima utjelovljenima u višim sisavcima.

Što se želi postići takvim programom sukcesivnih utjelovljenja?

Da duhovno biće napreduje kako u znanju tako u osjećajima, da raste u mudrosti i u ljubavi.

Do kada? Postoji li granica do koje možemo doći?

Maksimalno ograničenje do kojeg se može doći progresivnim razvojem je sposobnost Boga. Pošto je ona beskonačna, možemo zaključiti da nema granica. To je beskonačan proces stalne evolucije. No ako misliš na proces materijalnih utjelovljenja, u mjeri u kojoj duh napreduje, utjelovljenja su sve rjeđa i vrijeme koje duh provodi bez utjelovljenja se produžuje sve dok ne dođe do jedne točke u kojoj se duh ne mora utjeloviti u fizičkom svijetu da bi se razvijao. Tada nastavi svoj razvoj u suptilnijim razinama postojanja. Ušli bismo tada u peti stupanj, iznad kojeg postoje još dva. Ljudskim bićima sa Zemlje još uvijek treba dosta da bi stigli do te točke, tako da nema smisla sada o tome pričati.

Ponavljam pitanja, ali to činim jer vjerujem da možeš malo detaljnije odgovoriti na neka ranija. Ovdje je jedno: Ako duh ima početak, ima li kraj? Može li duh umrijeti?

Duh ne može umrijeti. Bilo bi kontradiktorno da duh, nakon truda uloženog u napredovanje, u najvišem stupnju razvoja prestane postojati. Shvatite da je duh besmrtnan. Umiru samo različita tijela u koja on utjelovljuje da bi se razvijao.

Može li se dogoditi da se duh, kada je veoma razvijen i blizu Boga, ujedini s njime?

Razvijeni duh se približi Bogu ali se ne ujedinjuje s njim, ne izgubi svoju individualnost, jer izgubiti individualnost bilo bi skoro kao umrijeti. Umjesto toga, njegova volja je sve više slična Stvoriteljevoj i tako mu se svojevolumno pridruži u božanskom planu.

Možeš li mi dati jedan opći pogled ili neki primjer kako bismo sveobuhvatno bolje razumjeli proces duhovnog razvoja?

Da. Individualni razvoj duhova je sličan razvoju čovjeka u jednom životu. Novo rođeno dijete razvije na biološki programirani način samo vitalne funkcije za održavanje organskog života. Ono nema sposobnost osobnog odlučivanja i njegov opstanak potpuno ovisi o roditeljima. U mjeri kojom dijete raste ono postupno stječe više autonomije i manje ovisi o roditeljima. Kada dođe u fazu adolescencije, osjeća sve veću potrebu da sam eksperimentira, da se osjeća slobodan i neovisan i da donosi vlastite odluke. Zbog toga se često suoči s roditeljima. A ako ga roditelji pokušaju posavjetovati prema znanju iz vlastitog iskustva, stečenog dužim vremenom življenja, adolescent to vidi kao miješanje u njegov život. Često donosi pogrešne odluke, unatoč primljenim upozorenjima roditelja. Ova osobna iskustva su mu neophodna unatoč patnji koju mu mogu uzrokovati. U mjeri u kojoj iskušava i uči na rezultatima vlastitih odluka on sazrijeva dok dođe do odrasle dobi, kada ima potpunu neovisnost od roditelja.

Proces duhovne evolucije je sličan odrastanju djeteta. U početku, primordijalni duhovni začetak je potpuno ovisan o drugim naprednim duhovnim bićima, koji potpuno usmjeravaju njegov razvoj. Utjelovljenja u ovoj fazi služe stjecanju iskustva i razvijanju određenih kvaliteta kao što su inteligencija i osjećaji, koji su osnova na kojoj se razvija osobna

volja budućeg duha. Kao i djetetu, interakcija sa svijetom mu služi za razvoj, za naučiti govoriti i hodati iako još uvijek nije sposoban donositi važne odluke. Kako duhovno biće evoluirá, dozvoljava mu se da sudjeluje u donošenju odluka te stječe određenu autonomiju. U jednom trenutku, kada je duh dovoljno sazreo, on stječe slobodu volje, a to je sposobnost da sam odlučuje o svojoj sudbini. Drugim riječima, stječe svoju neovisnost i donosi vlastite odluke o svom razvoju. Tada duhovi tutori vrše ulogu sličnu onoj roditelja koji savjetuju i upozoravaju na opasnost koju određeni stavovi predstavljaju, ali ne obavezuju i dozvoljavaju da duh bira svoj put, da pogriješi jedan put ili tisuću puta, da uči iz vlastitog iskustva, da on bude taj koji će na osnovu vlastitih doživljaja odlučiti promijeniti ili ne smjer svog razvoja.

To mi je otklonilo neke nejasnoće, ali još uvijek ne shvaćam te prve faze, kada pričaš o vitalnoj iskri i utjelovljenju u mineralnom svijetu, biljnom i životinjskom. Što je cilj naučiti u tim fazama kad primordijalno duhovno počelo, vitalna iskra, „protoduh“ ili kako se već zove, izgleda nije svjestan onog što radi?

Isto što se događa s novorođenčem, iako utjelovljeno duhovno biće u ranijim fazama svog razvoja nije svjesno ni svog vlastitog postojanja to ga ne sprječava učiti, a sve što nauči zauvijek ostaje u duhu. Na taj način, iako se to događa nesvjesno dok duh nije na višem stupnju razvoja, kada započne novu inkarnaciju ne počinje od nule već sa znanjem stečenim u zbroju svih ranijih inkarnacija i vremena između inkarnacija.

Mogli biste shvatiti duhovnu evoluciju u ranim fazama uzimajući za primjer proces evolucije vrsta. Vi sami smještate početak života prije tisuće miliona godina, s pojavom jednostaničnih bića na Zemlji, koji su postupno postajali složeniji, tako da su nastale prve razlike između biljnog i životinjskog carstva; zatim se iz jednostavnijih oblika svako carstvo razvilo u postupnom povećanju brojnosti i složenosti oblika života. Na primjer, životinjsko carstvo je u prvoj fazi prošlo od jednostaničnih bića u više-stanična. Kasnije su se pojavili kralježnjaci, između njih ribe. Od riba su se razvili vodozemci, od vodozemaca gmazovi, od gmazova ptice, od ptica sisavci, u procesu koji je trajao milione godina. Potom, od viših sisavaca nastali su hominidi, a time sukcesivne vrste primitivnog čovjeka, koje su svaki put imale veći

kapacitet lubanje od svojih prethodnika, od Homo Habilis, preko Neandertalskog čovjeka, Kromanjonskog čovjeka, do dolaska do aktualnog Homo Sapiens Sapiensa.

Zapravo, duhovni svijet usmjerava taj razvojni proces koji se događa na fizičkoj razini, s ciljem da duhovi u razvoju imaju odgovarajuću osnovu za razvoj svojih rastućih sposobnosti jer im je za napredovanje potrebno eksperimentirati fizički život u svim njegovim pojavnim oblicima, od najjednostavnijih do najsloženijih. Napredni duhovni entiteti su ti koji promiču pojavu razvijenijih vrsta u fizičkom svijetu, kada nastane potreba duhovnim bićima pružiti jedno prikladnije fizičko vozilo, koje će im omogućiti nastavak napretka u učenju. Ove nove vrste nastaju kao modifikacije već postojećih vrsta tako da je proces tranzicije duha iz jedne vrste u drugu postupan a ne nagao.

Želiš reći da duhovno biće mora utjeloviti u sve vrste da bi napredovalo?

U sve ne, jer postoje mnoge vrste koje su na ekvivalentnoj razini, ali da, nužno mora proći kroz sve razine.

Nije li moguće da, kako duhovi napreduju, broj „protoduhova“ koji utjelovljuju niže vrste postane sve manji? Što bi se tada dogodilo s tim vrstama?

Proces duhovnog stvaranja nikada ne prestaje, na način da uvijek postoje bića na različitim razinama razvoja koji se trebaju utjeloviti u fizičkom svijetu da bi učili. Ono što je sigurno je da u kreativnom procesu postoje faze ili ciklusi većeg ili manjeg kreativnog intenziteta tako da se ponekad dogodi da se akumulira veliki broj duhova ili „protoduhova“ u jednoj fazi a može biti da ih je manje u ranijim ili kasnijim fazama, kao što se događa sa stopom nataliteta u mnogim državama u kojima se izmjenjuju periodi demografskog buma s periodima niskog nataliteta. No sve je to u kozmičkom planu evolucije predviđeno i nemojte sumnjati da su viši duhovni entiteti, koji su odgovorni za njegovo usmjeravanje, dobro svjesni tih navedenih potreba. Ako postoji veliki broj bića koji istovremeno čine isti evolucijski skok, oni mogu odrediti masovno izumiranje pojedinih vrsta koje nisu potrebne u određenom trenutku, kao što se dogodilo s dinosaurima, i pojavu i širenje novih evolucijski naprednijih vrsta.

Prema tome, hoćeš reći da duh jedne životinje može utjeloviti u jednom čovjeku?

Kao što sam već rekao, kako duh napreduje tako mu je potrebno utjeloviti u naprednije materijalno tijelo, ali ne mnogo više od njegovih sposobnosti jer se inače ne bi snašao u situaciji, baš kao što student škole letenja ne počinje trening izravno upravljajući putničkim zrakoplovima već učenje počinje u simulatoru leta, poslije upravlja manjim zrakoplovima a samo kad je pripravan može početi upravljati velikim zrakoplovima. „Protoduh“ koji se mogao utjeloviti u primata, još bez potpune slobode volje iako s dovoljno kapaciteta, kako inteligencije tako i osjećaja, može utjeloviti u hominida i shodno mjeri prema kojoj uči i napreduje, utjelovljuje vrste s kapacitetom lubanje najprimjerenijem njegovim evolutivnim potrebama. Na taj se način duh jedne životinje razvija dok ne postane ljudski duh utjelovljujući u nekom trenutku u ljudskoj vrsti. Ovo se ne događa naglo, u jednom životu, već nakon dužeg procesa utjelovljivanja u intermedijarnim vrstama, isto kao što dijete u prvom razredu osnovne škole koje je položilo sve predmete ne prelazi u drugi razred gimnazije nego u drugi osnovne a kako s uspjehom prolazi naknadne razrede doći će trenutak da pođe i u drugu godinu gimnazije.

A suprotno, može li ljudski duh utjeloviti u životinju?

Prema ranije rečenom, utjelovljenje ljudskog duha u životinju je nemoguće jer bi to bila regresija u evoluciji. Duh može stagnirati u evoluciji ali se ne može vratiti unatrag u već savladane evolucijske faze, na isti način kao što učenik koji ne položi ispite jednog razreda ne prelazi u niži već iduću godinu ponavlja isti razred.

Ako je tako, hoću reći, ako smo svi jednom bili životinje a životinje će u budućnosti biti kao mi, razmišljam i pitam se o našem ponašanju prema njima, naročito prema najbližima u evoluciji kao što su viši sisavci. Na primjer, uzgajanje da bi se jelo njihovo meso i upotrebljavala njihova koža, lov i spektakli bazirani na mučenju životinja kao što je borba s bikovima. Ako su nam duhovno tako bliski to je skoro isto kao da to činimo ljudskom biću!

Tako je. Pošto su oni, da tako kažemo, vaša mala mlađa braća zaslužuju više obzira i poštovanja. Ali budući da većina ljudi nema poštovanja ni za život niti za prava pripadnika vlastite vrste, još uvijek je teško od njih očekivati poštovanje prema onima koje smatraju ništavnima, iako ste napredovali u odnosu na prošla vremena. Pećinskom čovjeku nije bio problem jesti ljudsko meso, međutim u današnje vrijeme kanibalizam se smatra odvratnim i nehumanim činom. Zašto? Zato što je u odnosu na ranija primitivna razdoblja stupanj osjetljivosti prema drugim ljudskim bićima porastao. Dogodit će se isto sa životinjama. Kada većina postane osjetljiva na njihovu patnju i shvati da su braća vrlo bliska u razvoju, fizički i duhovno, neće ih više držati u kavezima, mučiti ni ubijati da bi jeli njihovo meso i oblačili njihovu koža. U stvari, već imate mnogo ljudi koji smatraju da je odvratno jesti domaće životinje i u vašem svijetu već postoje osobe koje se bore za zaštitu prava životinja i odustale su od takve prehrane, jer su već dovoljno razvijene da bi bile svjesne veze koja ih ujedinjuje. U mjeri kojom napreduje duhovni razvoj ljudske vrste, napredovati će i vegetarijanstvo i poštovanje prema pravima životinja. U duhovno naprednijim ljudskim civilizacijama, korak ispred vaše, jesti životinjsko meso je jednako odbojno kao što je vama jesti ljudsko meso i naravno ne zabavljaju se „ukavezujući“, mučeći i ubijajući životinje kao što se događa u vašem svijetu.

Da, ali ja sam oduvijek slušao da trebamo jesti raznovrsno, uključujući meso, da bismo bili zdravi, i da možemo oboljeti zbog nedostatka neke bitne hranjive tvari ako ga ne konzumiramo. Ima li u tome istine?

Točno je da kada jedna osoba koja je konzumirala meso cijeli život želi prijeći na vegetarijanstvo, poželjno je da to čini postupno kako bi se njena fiziologija priviknula na promjenu. Nije točno da vegetarijanac ima nekakav prehrambeni deficit. Mahunarke su bogati izvor proteina, ne potječu od životinja i uz to su mnogo zdravije. Kao vegetarijanci izbjeći ćete mnoge bolesti koje dolaze zbog truljenja mesa u vašem organizmu i zbog iskrivljenja i smanjenja vibracijske stope vašeg astralnog tijela, što uzrokuje hranjenje bićima evolutivno tako bliskim vama. Za vašu fiziologiju, jedna ovolakto-vegetarijanska prehrana je savršeno zdrava i pruža sve što je tijelu potrebno.

O čemu ovisi da duh prestane utjelovljivati u jednoj vrsti i nastavi u drugoj razvijenijoj?

Ovisi o postignutom napretku. Dok duhovno biće ne nauči dovoljno utjelovljujući u vrsti slične razvojne razine, ne prelazi utjelovljivati u vrste slijedeće više evolutivne razine. Stvorenja koja najbrže napreduju su prva koja utjelovljuju u vrstu koja je korak iznad one u kojoj su utjelovljavali do tada.

Može li se to također dogoditi kod ljudske vrste? Želim reći, što će se dogoditi kada na fizičkoj razini evoluiramo iznad kapaciteta naše vrste?

Vi još uvijek ne koristite ni četvrtinu potencijala vašeg tijela, tako da ste još uvijek daleko od toga da je vaše tijelo zastarjelo za potporu vaših rastućih sposobnosti. Svakako, ljudska vrsta vašeg planeta se razvija na fizičkom planu, polako ali neumoljivo, paralelno s vašim duhovnim razvojem, tako da ne trebate brinuti o tome odgovara li tijelo vašem razvojnom stupnju. Kao što sam već rekao, ljudska faza evolucije nikako nije kraj duhovne evolucije. Čak ni stupanj čovječanstva na kojem ste vi još uvijek nije napredni, ni duhovno ni fizički. Kao što je dva stupnja ispod vas postojao Homo Habilis a stupanj ispod Neandertalski čovjek, iznad vašeg stupnja čovječanstva postoje još četiri (od 4.4 do 4.7), s duhovno većim kapacitetom u ljubavi i u mudrosti. Ta stvorenja trebaju naprednija tijela, suptilnija i s većim kapacitetom od vašeg za razvoj svog punog potencijala.

A gdje su ti super ljudi, ja ih nigdje ne vidim?

Postoje čovječanstva koja nastanjuju druge planete, obuhvaćajući sve razvojne razine, dakle i one koje su superiornije vašoj. Čak su neki pripadnici tih naprednih ljudskih vrsta živjeli i žive među vama da bi vam pomogli povećati razvojni stupanj. No, o tome ćemo razgovarati kasnije.

U kojem smjeru ide naš fizički razvoj, hoću reći, u čemu će se promijeniti naše fizičko tijelo?

To će biti kao mijenjanje odjeće, od odijela napravljenoga od vlakana trave sparto do odijela od svile, prelazeći preko baršuna, vune i pamuka kao srednje faze. Postat će suptilnije, manje kondenzirano pa

će tako trebati manje agresivnu prehranu: bit će više energetska a manje materijalno. Rasti će moždane sposobnosti što će, uz omogućavanje povećanog razvoja intelektualnih sposobnosti, služiti za potporu razvoja ekstra-senzorne percepcije kao što su telepatija, vidovitost, tele-kineza, koje su zasada za vas u latentnom stanju do te mjere da ih većina ne poznaje i poriče njihovo postojanje. Štoviše, ostali smatraju luđacima pojedince koji imaju razvijene ove sposobnosti, bilo od rođenja ili po vlastitoj volji i trudu. Općenito, tijelo će se razvijati tako da će biti manje opremljeno za teški fizički rad a više osjetljivo za osjećaje i misli.

KONFIGURACIJA LJUDSKOG BIĆA

Budući da govorimo o fizičkom razvoju ljudskog tijela želio bih ponoviti temu konfiguracije ljudskog bića koju smo dotaknuli na početku, jer mi je potrebno znati nešto više o tome. Ako nisam pogrešno shvatio, utjelovljeno ljudsko biće se sastoji od jednog tijela i jednog duha, a u ovom zadnjem se nalaze sve sposobnosti koje obično pripisujemo mozgu, kao što su inteligencija, sposobnost osjećaja, svijest, volja. Je li to tako?

U stvari je to malo složenije.

Bi li mi to mogao objasniti?

Da. Ako se sjećaš, kada smo pričali o sadržaju i strukturi svemira, rekao sam da postoje četiri različita stanja kondenzacije vitalne esencije ili duhovnog počela, a to su duhovni, mentalni, astralni i fizički svemir. Ljudsko biće sudjeluje u svakom od ovih stanja esencije. Zapravo, jedno fizički utjelovljeno ljudsko biće se sastoji od četiri međusobno povezana tijela. Od niže prema višoj vibraciji to su: fizičko tijelo, koje svi poznajete, astralno ili energetska tijelo, mentalno tijelo i duhovno tijelo. Nemojte

misлити da ova posljednja tri tijela, zato što su suptilnija, nemaju složenu strukturu i organizaciju.

Kakva je priroda tih tijela?

Možemo reći da svako tijelo ima vlastiti genetski kod od kojeg je strukturirano i da organizacija grubljih tijela ovisi o suptilnijim; svi su oni usko povezani na način da ne mogu postojati tijela veće gustoće bez onih suptilnijih.

Ne razumijem što hoćeš reći?

Fizičko tijelo se gradi prema uzorku koji je određen konfiguracijom astralnog tijela, astralno tijelo prema uzorku koji oblikuje mentalno tijelo koje je opet postavljeno prema uzorku koje određuje duhovno tijelo, tako da je mentalno tijelo most između duhovnog i astralnog tijela a astralno tijelo je most između fizičkog tijela i preostala dva. Kada dođe smrt, ono što se stvarno događa je da se jedno od ovih tijela, fizičko, definitivno odvoji od drugih tijela a gubeći potporu koja mu daje život, ono se razgradi ali duhovno biće nastavi živjeti sa svoja tri suptilnija tijela.

Što je astralno tijelo?

Astralno tijelo je tijelo oblikom slično ljudskom, ali je svijetlo i poluprozirno. Zapravo je sastavljeno od plinsko-energetske tvari koja je proizvod kombinacije četiriju plemenitih plinova: helija, argona, ksenona i kriptona pod energetske nabojem sunčeve svjetlosti visoke vibracije. Astralno tijelo jednog utjelovljenog ljudskog bića je natpostavljeno fizičkom tijelu i usko je povezano s njim, tako da prožima svaku ćeliju tijela i na taj način mu daje vitalnu energiju koja mu je potrebna. Uloga plemenitih plinova je ta da budu materijalni nosioci te energije koju fizičko tijelo ne može direktno apsorbirati. Drugim riječima, molekule plinova hvataju vitalnu energiju sunca čime povećavajući svoju vibraciju a poslije je prenose na tijelo pri čemu svoju vibracijsku razinu smanje. Kada se duh poveže s novooplođenim jajašcem, njegovo astralno tijelo predstavlja uzorak prema kojem se razvija i formira ljudsko tijelo, od zigota do tijela odraslog čovjeka, dajući mu čak i jedan dio genetskog koda duha koji utjelovljuje.

Mislio sam da se genetski sklop 100% nasljeđuje od roditelja, 50% od oca i 50% od majke.

Od roditelja se nasljeđuje 90% genetskog sklopa i 10% od utjelovljujućeg duha iz genetskog sastava njegovog astralnog tijela. Ovo je glavni mehanizam putem kojeg se odvija proces evolucije vrsta jer utjelovljujući duhovi u fizička tijela svake generacije donose dio promjena koje su ugrađene u njihovom astralnom tijelu, a koje su, pak, posljedica promjena mentalnoga i duhovnog tijela koje su nastale kao rezultat njihovog evolucijskog napretka.

Možeš li mi malo bolje objasniti strukturu astralnog tijela i kako se stvara njegova veza s fizičkim tijelom?

Da. Astralno tijelo se sastoji od sedam slojeva. Svaki sloj vibrira na različitoj frekvenciji, povezan je s različitim funkcijama fizičkog tijela i očituje se u različitim bojama. Njegova struktura nalikuje električnoj mreži, kojoj je cilj u potpunosti opskrbiti tijelo vitalnom energijom a sastavljena je od mnogo žica i niti (na dalekom istoku se zovu *nadis*) koje se u određenim točkama grupiraju u snopove zvane meridijani, kroz koje prolaze tokovi veće energije. Glavnih centara ulaza energije, koji se prema Orijentalnoj medicini zovu čakre, ima sedam i nalaze se duž kralježnice. Glavna čakra se nalazi u solarnom pleksusu, na kraju prsne kosti. Njena funkcija je hvatanje i distribucija vitalne energije na ostalih šest glavnih čakri. Svaka od njih predstavlja vezu svakog sloja astralnog tijela s fizičkim tijelom. Da biste saznali više o konfiguraciji astralnog tijela i o vezi između slojeva, čakri i organa preporučujem vam knjigu „El hombre, celula cosmica“ grupe Atzlán (prijevod nije dostupan).

Rekao si da je astralno tijelo svijetlo i polu-prozirnog izgleda. Dakle, može ga se vidjeti?

Uz odgovarajuću obuku može se vidjeti energija astralnog tijela koja izbija iz fizičkog tijela, što se obično poznaje pod imenom aura. Neke osobe imaju prirodno razvijenu tu sposobnost.

Kada se biće odvoji od fizičkog tijela može se u punoj mjeri ocijeniti da astralno tijelo doista ima izgled ljudskog bića ali svijetao je i poluproziran, a to je ono što se obično vidi kada netko tvrdi da je vidio nedavno preminulu voljenu osobu. Također se određenim uređajima

mogu otkriti i mjeriti njegove oscilacije. Za razradu podataka vezanih uz ovu temu preporučujem ti knjige Barbare Ann Brennan, doktorice atmosfere fizike, koja radi kao istraživač za NASA-u a jedna je od istraživača koji su vašem svijetu počeli znanstveno demonstrirati postojanje astralnog tijela, koje ona zove Ljudsko energetska polje (Human Energy Field).

Je li istina da se po bojama aure može ustanoviti evolucijska razina osobe?

Da. Naprednija bića imaju veću i svjetliju auru. Bića koja djeluju protiv zakona ljubavi imaju prljavu auru, to jest, boje aure su mračne i mutne, jedna mješavina svake boje sa crnom. Također emocionalne depresije i bolest smanjuju svjetlost aure.

A što su mentalno i duhovno tijelo?

Neću ići u detalje o konfiguraciji tih tijela, jer bih vas zbunio. Najvažnije je to da je mentalno tijelo sjedište misli dok je duhovno tijelo sjedište svijesti, volje i osjećaja. Kasnije ćemo šire govoriti o razvoju osjećaja, o odnosima koji se uspostavljaju između misli i osjećaja jer su ključni za proces duhovne evolucije.

LJUDSKA INKARNACIJA I NJENA ULOGA U DUHOVNOJ EVOLUCIJI

Iako smo o njoj već govorili, možeš li mi točno definirati što je to reinkarnacija?

Reinkarnacija se odnosi na mnogostrukost fizičkih života ili utjelovljenja (inkarnacija), to znači da jedno isto biće ili duh koji je oživljavao jedno tijelo od rođenja do smrti može ponovno utjeloviti (inkarnirati) u novorođenče i živjeti novi život u fizičkom svijetu.

Koja je svrha reinkarnacije u odnosu na duhovnu evoluciju?

Duhovno učenje je slično onom koje se odvija u školi. U školi se izmjenjuju razdoblja učenja s razdobljima procjene ili ispitivanja u kojoj učenici moraju pokazati ono što su naučili. Isto vrijedi i za duhovno učenje. U netjelesnoj fazi, dok je neutjelovljen, duh uči i duhovno se

priprema. U razdoblju utjelovljenja se radi o stavljanju u praksu onog što je naučio, bez ikakve vrste pritiska ili ograničenja, odnosno prema slobodnoj volji utjelovljenog duha. Svako utjelovljenje je prilika za procjenu znanja iz određenog tečaja. Ako duh prođe ovu procjenu upućuje se na učenje naprednijeg tečaja, koje počinje u duhovnoj dimenziji stjecanjem novih duhovnih znanja. Kada je duh spreman i nova znanja su asimilirana, ponovno se utjelovi da bi kroz praksu utvrdio naučeno.

Izgleda da se neki ljudi u životu suočavaju sa vrlo teškim iskušenjima, koja ni sam ne znam bi li mogao prevladati.

U svakom se utjelovljenju duh suoči s iskušenjima koja su jedinstvena za to utjelovljenje a u skladu su s njegovim duhovnim sposobnostima. Prije utjelovljenja duh spoznaje koju vrstu ispita treba savladati da bi napredovao i tijekom tog neutjelovljenog razdoblja temeljito se priprema da bi to mogao uraditi s uspjehom, kao što sportaš koji sudjeluje u finalu takmičenja nije do toga stigao slučajno već je temeljito trenirao tijekom cijele godine, nakon što je prethodno prošao razne ispite vještine. Dakle, nitko se ne suoči s iskušenjima koja ne može savladati.

Ne razumijem zašto je potrebna reinkarnacija. Zašto je potrebno živjeti više puta u fizičkom svijetu?

Završi li student osposobljavanje u samo jednom tečaju? Iako je naučio mnoge stvari u jednom, uvijek postoji nešto što nije bio u mogućnosti naučiti i što zahtijeva više vremena. Duh u razvoju je također jedan učenik kojemu je potrebno više od jednog tečaja, to jest više od jednog života da bi naučio sve što mu je potrebno i što želi naučiti.

Ne bi li se moglo ovdje živjeti jedan put, a poslije prijeći u drugi plan postojanja i tamo nastaviti razvoj bez potrebe za povratkom na Zemlju?

Moglo bi se, ali bila bi to šteta, kao baciti odijelo nakon što smo ga odjenuli samo jednom. Materijalni svijet bi bio neiskorišten, ako bismo ga mogli upotrijebiti samo jednom, nekih 100 godina koliko maksimalno može trajati jedan od vaših fizičkih života, u usporedbi s milijardama godina koje su bile potrebne da se oblikuje planet i razviju uvjeti za potporu života na njemu. To je pitanje optimizacije korištenja resursa.

Imate li vi škole za samo jednu godinu? U vašem svijetu, učenik provede najmanje šest godina u istoj školi bez potrebe da je mijenja. Na primjer, u osnovnoj školi učenik bude od šeste do četrnaeste godine života. Samo kad učenik završi osnovno obrazovanje prelazi u srednje i promijeni školski centar. Ista stvar se događa s duhom u obuci. Vaš planet je kao jedna osnovna škola gdje duhovi te dobi(na tom razvojnem stupnju) dolaze učiti. Kada duh nauči sve što mu ova škola, to jest, ovaj svijet može pokazati, tada može prijeći u drugu školu višeg stupnja obrazovanja, može utjeloviti u drugi svijet koji je primjereniji njegovoj razvojnoj razini i obrazovnim potrebama. U međuvremenu, nastavlja se razvijati u ovom svijetu ili u nekom drugom iste razine.

Ako smo živjeli prije zašto se ne sjećamo prijašnjih života?

To je potreba duha u vašem aktualnom razvojnom stupnju.

Zašto moramo zaboraviti tu navodnu prošlost iz drugih života?

Potrebno je zato da bi ste se usredotočili na ciljeve aktualnog života, bez vlastitih sjećanja ili sjećanja drugih osoba koja bi spriječila duha da djeluje prema vlastitoj slobodnoj volji, tako da njegovi činovi nisu uvjetovani djelima iz prošlosti.

Izgleda da ovo proturječi zakonu progresivne evolucije, jer se duh ne sjeća onog što je naučio u prethodnim životima. Nije li to kao svaki put početi iz početka?

Zaborave se specifične uspomene ali ne ono što je duhovno naučeno. To duh zadržava u svojoj duhovnoj memoriji, iako ne u fizičkoj koja zacijelo u svakom utjelovljenju počinje od nule. Da bi ste ovo razumjeli dat ću vam primjer iz vašeg vremena. Zamislite da netko počne svoj prvi tečaj informatike a da bi realizirao tečaj dodjeli mu se računalo za vježbanje i pohranu svih vježbi i radova u njegovu memoriju. Kada dođe kraj nastave učenik je naučio niz aspekata računarstva. Na slijedećem tečaju on promijeni učionicu i računalo. Dodijeli mu se novo računalo s praznom memorijom a s više procesne snage i mogućnosti memorije da bi tako raspolagao svim njegovim kapacitetom za širenje svog znanja. Iako učenik nije mogao prenijeti dokumente i vježbe iz memorije prvog računala u memoriju drugog, neće zaboraviti ono što je već naučio o računalima. S ovim znanjem može podesiti novo

računalo prema vlastitoj želji, ne polazeći od nule već koristeći znanja stečena na prvom tečaju, neovisno od toga što se događa sa starim računalom ili s podacima koji su na njemu sačuvani. Kada duh utjelovi u novo tijelo, ovo tijelo je kao novo računalo s praznom memorijom, koje se daje učeniku na početku tečaja a koje će koristiti za učenje. Tijekom vremena fizičko tijelo se istroši do te mjere da više ne služi duhu za nastavak njegovog napredovanja. Tada postaje neophodno da staro računalo „ode u mirovinu“ to jest napusti tijelo(rastjelovi). Fizička memorija, mozak, razgradi se s ostatkom tijela ali ne i duhovna memorija koja sadrži sve ono što je naučeno u ovom životu. U bestjelesnom stanju duh može pristupiti svim detaljima iz prethodnih utjelovljenja jer njegova sposobnost više nije ograničena sposobnošću fizičkog tijela.

Dakle kada umremo sjećamo se svih svojih prethodnih života?

Sve doživljeno tijekom utjelovljenja duha i razdoblja između fizičkih života je arhivirano za osobnu upotrebu duha, iako dok je duh slabo razvijen, njegova je sposobnost istraživanja u ovoj memoriji ograničena na nekoliko posljednjih života. Uvid u duhovnu memoriju prošlih života povećava se sukladno razini evolucije duha.

Još uvijek ne uviđam zašto je potrebno zaboraviti druge živote. U čemu može sjećanje iz drugih života nauditi duhu? Čak mislim sasvim suprotno. Kad bi duh sačuvao sjećanja iz prošlih života, zar ne bi više bio svjestan evolucijskog procesa i zar ne bi bolje iskoristio utjelovljenje za vlastiti razvoj?

Tvoje razmišljanje je ispravno za duhove koji su postigli određeni razvojni stupanj, ali ne za manje razvijene duhove kojima bi previše podataka moglo ometati razvoj jer ne bi znali ispravno koristiti ta znanja. Tako da znanje postaje dostupno u mjeri kojom se duh razvija i prema trudu uloženom u potrazi za njim.

Trebaš mi dati primjer da bih shvatio što želiš reći, jer mi nije jasno kako sjećanja iz prošlih života mogu spriječiti razvoj jednog bića.

Dobro. Zamislite da je netko u prošlom životu bio ubojica te da se on i drugi duhovi koji su živjeli s njim sjećaju zločina koje je počinio. Taj duh je sada shvatio zlo i štetu koju je nanio i ima cilj promijeniti se i popraviti se

u novom životu koji je počeo. Zamislite da ponovno utjelovi usred ljudi koji su živjeli s njim i koji se sjećaju onog što je učinio. U takvim okolnostima duh bi bio obilježen svojom prošlošću i sigurno bi ga prezirale osobe koje se sjećaju da je bio ubojica i koje nisu dovoljno duhovno napredne da bi shvatile da smo svi u prošlosti grijeshili i da nam je svima bilo potrebno bezbroj prilika za ispravke. Tu bi moglo biti nekih koji bi htjeli izravnati račune, osvetiti se za dugove iz prošlosti. Isto tako, duh može, pod pritiskom okoline, mučiti se emocionalno ili još gore, osvetiti se onima koji ga ugnjetavaju i vratiti se ponovno svojim kriminalnim aktivnostima čime bi ga, umjesto da postigne poboljšanje, osudili na duhovnu stagnaciju.

Na koji je način duhu korisno zaboravljanje prošlih života?

Možete to smatrati kao da je duh prihvaćen u program zaštite svjedoka u kojem zaštićeni svjedok, bivši prekršitelj, želi surađivati s vlastima, a da bi se izbjegla odmazda od strane njegovih bivših kolega daje mu se novi identitet i novi posao na drugom mjestu kako bi počeo novi život daleko od opasnosti a u svrhu njegove reintegracije u društvo. U ovom slučaju, taj efekt novog identiteta se postiže kroz reinkarnaciju i zaboravljanje prošlih života.

Mora li uvijek biti tako, hoću reći, hoćemo li se ikada, dok smo utjelovljeni, moći sjetiti što smo učinili u prethodnim životima a da ne trebamo čekati do smrti da bismo se sjećali?

Moguće je u nekim slučajevima. U stvari, kao što sam ranije rekao, postoje ljudi koji imaju sporadična sjećanja iz drugih života, naročito u djetinjstvu a neki se uspiju sjetiti nekih detalja kroz regresivnu hipnozu. Na dalekom istoku je kod djece poznato daleko više slučajeva spontanoga sjećanja na prošle živote nego na Zapadu, zbog činjenice da su to područja u kojima ljudi vjeruju u reinkarnaciju i roditelji ne suzbijaju djecu u prepričavanju svojih sjećanja. No, svjesno sjećanje će biti moguće kada na svijetu u velikoj mjeri utjelove duhovi koji su napravili znatan napredak u učenju ljubavi i koji ne bi koristili prošlost kao izgovor za "ne voljeti". Sjećat ćete se kada shvatite da smo svi braća, da smo svi u prošlosti grijeshili i da smo svi trebali mnogobrojne prilike za ispravke. To se događa u naprednijim svjetovima u kojima je normalno sjećati se jednog ili više prethodnih života.

Sada kada si dotaknuo tu temu, ne vjerujem da su ljudi u zonama u kojima dominiraju orijentalne religije, kao hinduizam i budizam koje vjeruju u reinkarnaciju, u boljem položaju od nas. Tu je primjer hinduizma, gdje se vjerovanje u reinkarnaciju koristi za opravdavanje nejednakosti među ljudima. Mislim na sustav kasti.

Vidiš, to je jedan primjer da je unutarnja izgradnja, a ne vanjsko poznavanje ono što djeluje da se duh razvija i napreduje. Čak vjerujući u reinkarnaciju, manipulirali su njezino značenje da bi opravdali vlastitu sebičnost. Također, taj primjer pokazuje da slabo razvijenim duhovima višak informacije otežava evolucijski napredak, jer još ne znaju pravilno koristiti znanje. Hinduisti koji pravdaju sistem kasti, bez poznavanja direktne prošlosti duha pretpostavljaju da je duh koji utjelovi u kasti nedodirljivih morao biti netko tko je učinio krivo u nekom drugom životu i to koriste kao izgovor da umjesto pomoći im čine im život što težim. Kakav žalostan primjer, temeljen na egoizmu, iz kojeg nakon utjelovljenja u materijalno favorizirane kaste, umjesto da pomognu onom u nepovoljnom položaju, gaze ga da ne bi mogao ni svojim vlastitim naporom izići iz bijede! Tako se u slijedećoj inkarnaciji, oni koji su vjerovali da su bolji zbog svog boljeg materijalnoga položaja izlože inkarnaciji u stanje bijede kao što su nedodirljivi, da bi osjetili iz prve ruke što je siromaštvo, rasizam i nerazumijevanje. Duh s ovim iskustvom, kada je u poziciji da mijenja stanje stvari, na primjer, kada ponovno utjelovi u dominantnu kastu, možda se sjeti onog što je naučio u ranijem životu nedodirljivih i radi na ukidanju sustava kasti. S druge strane, Budizam koji je kasnijeg porijekla i duhovno je napredniji, zadržavajući vjeru u reinkarnaciju, uključuje vjerovanje u ljubav prema bližnjemu i ne traži argumente za njezino suzbijanje. Budisti vjeruju u reinkarnaciju ali su protiv sustava kasti.

KOMUNIKACIJA S DUHOVNIM SVIJETOM

Oprosti zbog insistiranja, ali ne bi li za sve bilo bolje imati svjesno sjećanje o tome kako funkcionira sistem uzastopnih inkarnacija i time potpomoći evoluciju duha?

Duhovna evolucija je autentična samo kada je doista odabrana po vlastitoj volji duha. Da je duh u svakom trenutku svjestan prisutnosti superiornih bića koji su mentori njegovog napretka, ne bi postupao slobodno već uvjetovano prisutnošću njegovih vodilja. Slično djetetu koje se ponaša na jedan način u prisutnosti roditelja ili učitelja zbog straha ili poštovanja prema njima, dok se u njihovoj odsutnosti ponaša drukčije, više sukladno svojoj naravi, jer se osjeća slobodno bez prisutnosti odraslih koji bi ga mogli upozoriti ako počini kakvu vragoliju. Tijekom razdoblja koje duh provede neutjelovljen, prisutnost superiornih bića, mentora je uočljivija. Utjelovljenje u fizičkom svijetu u uvjetima s kojima se suočavate, to jest, bez sjećanja i bez očite manifestacije jednog višeg nadzora, namijenjen je tome da duh djeluje slobodno bez ikakve prisile i da on sam kroz vlastito iskustvo odluči što želi.

Dakle, želiš reći da nitko, dok je utjelovljen, ne može biti svjestan duhovne stvarnosti?

Nije ni tako. Da je tako ne bismo ti i ja razgovarali o tome, jer ti si trenutno utjelovljen. Onaj tko uistinu želi spoznati duhovnu stvarnost, dobit će odgovore i duhovnu pomoć koja mu je potrebna. Pogledaj svoj primjer. Počeo si postavljati fundamentalna pitanja, iskreno tražiti odgovore, a sad ih dobivaš. No, većina radije gleda na drugu stranu. Velika radoznalost koju imate za saznati kako u materijalnom smislu funkcionira Svemir, potiče vas na ostvarivanje sve važnijih znanstvenih otkrića. Također, u duhovnom smislu svima su vam potrebni odgovori na vlastita pitanja da biste se osjećali realizirani. Kroz proučavanje uzročno-posljedičnih odnosa otkriti ćete duhovne stvarnosti koje su golom oku bile skrivene.

Kako će se to dogoditi? Na koji ćemo način pronaći odgovor?

Duh može otkriti tu naizgled skrivenu duhovnu stvarnost, kada se zaista potruži tražiti je duboko u sebi samom, jer duhovni zakoni su u duhu upisani. Postoji nešto u duhu što mu u danom trenutku omogućuje razlikovati istinu od laži. To nešto je glas savjesti, glas osjećaja koji postaje sve jasniji kako duh više napreduje u razvoju. Kad bismo s

vremena na vrijeme zastali da ga poslušamo, dobili bismo mnoge odgovore. Ali spoznaja duhovne stvarnosti, koja je također osobna stvarnost, se mora postizati vlastitim naporom i voljom. Zato postoji stara izreka koja kaže: „Upoznaj sebe i upoznat ćeš Svemir“.

Ne misliš li da se na taj način duha prepusti sudbini, kao malo dijete kojeg napuste roditelji?

Nikad ga se ne napusti, duhovi vodilje su uvijek tu da mu pomognu. Suptilno nam sugeriraju odgovore na pitanja koja iskreno ne znamo kako riješiti. Događa se da u vama postoje toliki strahovi i tabui, da je vašoj braći u duhovnom svijetu vrlo teško pomoći vam, jer ne priznajete odgovore koji se ne uklapaju s vašim predrasudama i arhetipovima.

Što time želiš reći?

Želiš li jedan primjer? Pogledajte vaš stav prema smrti. U današnje vrijeme je smrt u zapadnjačkom društvu tabu i svaki put kada duh napusti tijelo stvori se cijela jedna tragedija među članovima obitelji i voljenim osobama. A zašto? Jer ne želite vidjeti dokaze koji vam se daju glede preživljavanja duha nakon smrti, jednostavno zato što trebate promijeniti vaše trenutne paradigme da bi se to objasnilo. Kada duhovi koji su prešli u drugu dimenziju, pokušaju oprostiti se i smiriti svoje voljene osobe očitujući se na neki način, uvijek postoji tendencija ne vjerovati onom što se doživljava i osjeća jer jednostavno vjerujete da je to nemoguće. Takvo što se ne uklapa u vaša razmišljanja i vaš um vas tjera da vjerujete da se radi o halucinaciji koja je izazvana stanjem šoka. S jedne strane imamo utjecaj religije koja temeljena na ograničenim, malo vjerojatnim dogmama, a ne na stvarnim dokazima i svjedočenjima, nudi objašnjenje smrti i onoga što slijedi poslije, i koja također kaže da je bilo kakav dodir s duhovnim svijetom bez nadzora crkve ili čista mašta ili kao što se dogodilo u prošlosti „da je to vražje djelo“, potičući time strah od svakog dodira s onostranim. S druge strane imamo materijalnu znanost koja vjeruje samo u ono što može mjeriti svojim aparatima i odbija ozbiljno istraživati temu, maksimalno otežavajući rad nekolicine hrabrih istraživača koji su živjeli sa smrtno bolesnim pacijentima i pacijentima koji su imali iskustva bliske smrti, te su se usudili poduzeti korak i pokušali podići veo tajni i neznanja. Krajnji rezultat svega ovoga je da se osobe koje prolaze kroz takve teške

trenutke i njihovi voljeni nalaze pod potpunim emocionalnim stresom jer ne mogu naći nijedno vjerodostojno objašnjenje niti utjehu.

Što moramo učiniti kako bismo dobili pomoć iz duhovnog svijeta?

To je jednostavno. Samo trebate pitati, nastojati poslati telepatsku poruku iz osjećaja preko misli(uma) u duhovni svijet i čekati da vidite što će se dogoditi. Jednostavno trebate izložiti ono što vam se događa i što vam je potrebno i zatražiti pomoć. Duhovi vodilje su tu da prime te poruke i djeluju u skladu s njima. Ako zatražite iskreno, iz srca i to činite s namjerom postizanja vašeg duhovnog usavršavanja nemojte sumnjati da ćete dobiti odgovor. To je autentičan način molitve, a ne ponavljanje bezbrojnih hvalospjeva Bogu, Isusu ili Djevici Mariji koji nemaju nikakav smisao ni za vas niti za duhovni svijet.

Kako komunicirati s duhovnom vodiljom? To jest, kakva je ta pomoć koja dolazi iz duhovnog svijeta jer ja nisam svjestan da sam ikada na neki način kontaktirao nekog duha ni verbalno ni vizualno.

Hoćeš reći dok nisi počeo komunicirati sa mnom, jer ja sada nisam utjelovljen, ali razumijem što želiš reći, ovo nije uobičajeni način kontakta. Ako vama nije očita pomoć koju primete, to je zato što se ona daje na suptilan način kako se ne bi ometala vaša slobodna volja i samo onda kada je duhu potrebna i kada je on otvoren da je primi. Duh vodilja komunicira s vama mentalno, kroz glas savjesti. Ostali duhovi također vam govore mentalno i predlažu vam ideje ovisno o vrsti problema koji imate. Dakle, u glasu savjesti svakog od nas postoji dio koji dolazi iz duhovnog svijeta, kako od duhovnih vodilja tako od duhovne braće, ali također ima jedan dio našeg vlastitog duhovnog ja u kojem se nalazi mudrost bezbrojnih utjelovljenja. U svakom slučaju, taj glas vas pokušava savjetovati i pomoći vam riješiti vaše probleme tako da iz svake životne prilike, bila ona bolna ili sretna, izvučete maksimalnu korist za vašu duhovnu evoluciju, da vam posluži u procesu eliminacije egoizma i u vašem učenju bezuvjetne ljubavi. Da biste primili pomoć potrebno je da vjerujete da je to moguće, da ste spremni postaviti pitanja na koja trebate odgovore i da ste spremni slušati odgovore koji vam dolaze iz glasa savjesti.

Ima li to neke veze s meditacijom?

Da. S duhovnog gledišta, meditacija je pokušaj isključivanja iz svakodnevnih problema da bismo došli u stanje spokoja koje nam omogućuje slušanje unutarnjeg glasa. Ono nam pomaže da se poboljšamo, uvidimo naše nedostatke i počnemo živjeti iz osjećaja. Meditiranje uključuje auto-analizu tijekom koje upoznajemo sebe kako bi shvatili kada djelujemo iz sebičnosti, a kada iz osjećaja. Nije važan način koji koristite da biste meditirali, je li više ili manje estetski, nije stvar u tome što činimo već u namjeri s kojom to radimo. To govorim jer ima puno ljudi koji su vrlo fleksibilni i sposobni postaviti se i izdržati u položaju lotosa satima, dišući duboko i ostavljajući um prazan, ali jednom kada izađu iz relaksacije nastave sa svojim lošim duhovnim navikama a sami sebe uvjeravaju da su duhovniji samo zato što koriste danu tehniku opuštanja. Ovo posljednje nije meditacija već samo pretvaranje.

Da, ali kako čuti glas savjesti? To mi se čini jako teško. Želim reći, kako razlikovati misao koja dolazi iz savjesti od druge uobičajene misli našeg uma?

Da biste mogli jasno čuti glas savjesti trebate pokušati, na neko vrijeme, ušutkati brbljanje vašeg uma, osloboditi ga od svakodnevnih briga tijekom tih nekoliko trenutaka. Svaki dan tražite trenutak mira da biste bili sami sa sobom, da biste meditirali o problemima, o vašem ponašanju tijekom dana, i tada, ako iskreno tražite, pomoći će vam se pronaći odgovore koji su vam potrebni i utješiti vas da biste suočili vaše kušnje s većom snagom. Glas savjesti nije samodopadan, ne uzima strane, ne laže, a govori stvari koje mogu uznemiriti našu sebičnost. Neki ljudi koji imaju otvoreniji duhovni komunikacijski kanal i uspostavljaju svjesni razgovor s duhovnim voditeljama, mogu razlikovati odgovor dobiven osobnim razmišljanjem od onog koji je došao od duhovnih vodilja, jer vjeruju u ovu vrstu percepcije i ulažu mnogo truda da bi je poboljšali.

Je li to jedini način na koji nam se iz duhovnog svijeta pomaže?

Ne. Svi vi također dobivate izravniju pomoć dok spavate. Dok tijelo spava duh se na nekoliko trenutaka odvoji od fizičke razine da bi pristupio duhovnoj i susreo se sa svojim voditeljama i voljenima koji mu pomažu u rješavanju problema svakodnevnog života i daju snagu za nastaviti dalje. Ovo znači da tijekom noći svi činite astralna putovanja,

premda ne svjesno. Kod većine ljudi sjećanje na ovaj dodir s duhovnim svijetom, ostvaren tijekom sna, nije vrlo jasan. Njihovi snovi se pojavljuju kao nejasne slike i sjećanja. Oni u sebi sadrže kodirane duhovne poruke pomoći kako biste jasnije vidjeli ono što je tako teško vidjeti u budnom stanju. Zato je za emocionalno zdravlje tako važno dobro spavati, jer kada čovjek ne spava sprječava se izravan kontakt s duhovnim svijetom i ne dobiva pomoć i ohrabrenje koje mu je potrebno da bi se suočio s kušnjama fizičkog svijeta.

Dakle, snovi su sjećanja na astralna putovanja?

Ne uvijek. Većina su mentalne brige. No neki su više manje jasna sjećanja na astralna putovanja, mnogi od njih u simboličkim šiframa.

Dakle snovi se mogu protumačiti?

Značenje imaju oni koji su pomoć iz duhovnog svijeta, a za sve njih postoje zajednički simboli. Obično je u samom simbolu ključ za tumačenje sna. Bikovi predstavljaju iskušenja ili materijalne izazove, djeca osjećaj, voda znači osjetljivost na fizičke i moralne utiske. Ako je voda čista onda je i osjetljivost, ako je mutna onda postoji nešto mračno u toj osjetljivosti, može predstavljati sebične namjere. Jedna kuća predstavlja duhovni interijer. Ako netko uđe u kuću kroz prozor a ne kroz vrata znači da nije iskren, nešto krije ili pokušava manipulirati. Ići po manje ili više teškim stazama pješice ili vozeći se predstavlja duhovni put a prepreke koje se nalaze na putu predstavljaju kušnje koje ćemo na njemu naći. Sladoled može predstavljati zadovoljstvo. Padanje znači emocionalno razočarenje, depresiju.

Ali što ako ne znamo značenje svakog simbola?

Možete naučiti kako ih interpretirati. Općenito, u samom snu je ključ za njegovo tumačenje a duh predosjeća je li san važan ili ne i odnosi li se na njega. Ako pojedinac ne zna kako tumačiti san, duhovni svijet mu da potrebne naznake kako bi ga mogao razumjeti. Ali najprije treba imati volju i željeti upoznati samog sebe i snove koji su mu dani kao pomoć u tom procesu.

Zašto nam se pomoć daje kroz šifre a ne izravno?

Da bi se izbjeglo kršenje slobodne volje duha, te da on sam bude taj koji radi na svom osobnom razvoju. Dobar učitelj matematike zna da ne treba, kako bi njegovi učenici zaista naučili, dati im izravna rješenja zadanih matematičkih problema kada im je prema njihovim sposobnostima nemoguće nastaviti, već im treba pomoći samo i točno onoliko koliko je potrebno da ih riješe sami. Isto se događa duhu u razvoju. Ako bi dobio izravno rješenje, ne bi se sam potrudio riješiti svoje duhovne kušnje i ne bi napredovao. Opustio bi se i čekao da njegove vodilje riješe sve probleme. A ne bi bilo pošteno ni reći nekome koju odluku treba donijeti, jer bi to bilo miješanje u njegovu slobodu volje. Duh mora sam odlučivati. Naznake koje mu se daju su neophodne jer postoje neki važni detalji koje duh ne zapazi a mora ih poznavati da bi mogao sam riješiti probleme. Kada je duh svjestan problema i sposoban ga je riješiti, ako on sam po vlastitoj volji odluči to ne učiniti, tada mu se ne pomaže jer mu pomoć nije potrebna. To bi bilo tako besmisleno kao ići dijeliti hranu u četvrti bogatih ljudi koji sami mogu nabaviti hranu koja im se nudi.

A zašto nismo svjesni tog odvajanja koje se dogodi tijekom sna?

Neke osobe su u stanju svojevrijedno se odvojiti od tijela i biti potpuno svjesni onog što doživljavaju tijekom astralnog putovanja.

Mogu li svi ljudi činiti astralna putovanja?

Nesvjesno u jednoj fazi sna, svi putujete. Neki se nehotično uspiju odvojiti i biti svjesni tog odvajanja, ali svjesno samo nekolicina. Uz odgovarajuću obuku i uz mnogo upornosti mnogi bi od vas mogli činiti svjesna astralna putovanja. No, kako većina vas vjeruje da je to nemoguće i ne pripremate se kako biste u tome uspjeli, tako se nikada i ne događa. U naprednim svjetovima djecu od djetinjstva uče kako činiti svjesna astralna putovanja kao još jedno sredstvo koje koriste za svoj vlastiti razvoj, tako da su ih svi sposobni realizirati.

O čemu ovisi to da je nekome lakše ili teže ostvariti astralna putovanja?

Ovisi o duhovnoj sposobnosti osobe, o volji za duhovnim unapređenjem, o svijesti o vlastitoj duhovnosti ili o tome da je tako izabrala prije rođenja. Također postoje ljudi koji imaju urođenu

sposobnost za komuniciranje s duhovnim svijetom na izravni način, bez potrebe za potpunim odvajanjem od tijela. Obično ih nazivamo mediji.

Možeš li mi objasniti što je to medij?

Medij znači kanal. Medij je netko tko ima izravni i očitiji kontakt sa duhovnim svijetom od drugih ljudi, kao da ima ADSL Internet priključak dok ostali imaju standardni priključak. Za većinu ljudi postojanje svijeta izvan fizičkog nije nimalo očigledno jer od svega što ih okružuje uoče jedino ono što njihova fizička osjetila mogu osjetiti. No, medij ima dodatnu osjetljivost, kao da ima jednu snažnu antenu koja mu omogućuje podešavanje s postajama koje emitiraju na drukčijim frekvencijama i koje drugi ljudi sa svojim konvencionalnim antenama ne mogu hvatati.

Razumijem da svi mediji nisu jednaki niti su iste njihove medijske sposobnosti. Želim reći, postoje različite vrste medija, zar ne?

Da. Mogu se klasificirati prema manifestaciji ili vrsti kontakta s duhovnim svijetom koji prevladava. Prema tom načinu klasificiranja imamo medije vidovnjake koji mogu vidjeti duhove ili auditivni mediji koji ih mogu čuti. Transkriptni medij je onaj koji prima poruke kroz pisanje i može biti ili ne biti svjestan onog što piše. Intuitivni medij je onaj koji duhovno nadahnut prima duhovne poruke izravno u svoj um. Inkorporativni medij je onaj koji jednom neutjelovljenom duhu privremeno pruža priliku i omogućuje mu da potpuno ili djelomično koristi njegovo tijelo i osjetila kako bi se očitovao u fizičkom planu, nakon čega medij povratni kontrolu tijela. Medij terapeut je onaj koji kanalizira energije prenesene po naprednim duhovima s namjerom poboljšanja vitalnog stanja jednog utjelovljenog duha. Senzitivni medij je onaj koji može osjetiti duhovnu prisutnost, emocionalno stanje i njegove poruke ali ne kroz fizička osjetila. Klervoajantan medij je onaj koji može vidjeti scene iz prošlosti ili budućnosti, i tako dalje.

Onda je medij netko tko je povlašten u odnosu na druge, jer na jednostavniji način može kontaktirati svoje vodilje.

Urođene medijske sposobnosti se daju duhu kojemu je to u određenim okolnostima potrebno da bi se mogao brže razvijati, kao sredstvo koje koristi da bi pomogao drugima, utjelovljenima i

neutjelovljenima. Događa se da, jednom kada su već utjelovljeni, mnogi radije ne bi imali takve sposobnosti zbog nerazumijevanja onih koji je nemaju ili je nastoje koristiti za osobnu dobit. Ovakva sposobnost kontaktiranja nije ograničena samo na duhovne vodilje već na cijeli duhovni svijet, a u tom svijetu kao i u vašem, nisu svi dobri. Postoje duhovi u različitim fazama evolucije i medijumski kanal je otvoren svima, tako da možemo primiti pozitivne i negativne utjecaje. Ovisno o načinu na koji medij koristi taj kanal kontakta, privlači utjecaj manje ili više naprednih duhova.

Znači, inferiorni duhovi također mogu utjecati na nas?

Da. Sve što je utjelovljeno, bilo medij ili ne, pod utjecajem je i prima sugestije od neutjelovljenih duhova, a također i od inferiornih. Ali jednako kao i superiorni oni nam mogu pristupiti samo ako im dopustimo. Kao bića niske vibracije mogu se sinkronizirati s nama samo ukoliko smanjimo našu vibraciju. Da bi se prikradali, iskoriste duhovne slabosti i nedostatke. Osjećaji koji nanose štetu i djela protivna zakonu ljubavi su im vrata pristupa.

Približavaju li se stalno duhovi nižeg razvojnog stupnja da bi smetali, na primjer, jednom mediju?

Ne. Ponekad se neki mogu pokušati približiti jer trebaju pomoć za izići iz neke bolne situacije. Ako se radi o jednom duhu koji se iz bilo kakvog razloga čvrsto drži materijalnoga života, ne vidi pomoć koja mu se nudi izravno iz duhovnog svijeta. Medij je za njega poput svjetionika u magli zbog stanja konfuzije u kojoj se nalazi, te medij može služiti kao posrednik za pružanje potrebne mu pomoći da ga se usmjeri prema njegovom odredištu u duhovnom svijetu.

Mediji baš ne uživaju dobru reputaciju u ovom svijetu.

Tako je. To se događa u svjetovima vaše razvojne razine.

Iz kojeg je razloga tako?

Ima ih više. Jedan od njih je loš primjer koji su dali oni koji su pokušali koristiti kontakt s duhovnim svijetom kako bi postigli mračne i sebične ciljeve, a time privukli utjecaj niže razvijenih duhova, ili primjer onih koji su tu sposobnost pretvorili u prijevaru, nastojeći se obogatiti na tuđi

račun. S druge strane, mediji su na sve moguće načine progonjeni i diskreditirani jer zemaljskim moćnicima, da bi nastavili iskorištavati vas za vlastitu korist, ne pogoduje da se razvija medijumska praksa, jer znanje stečeno izravno iz duhovnog svijeta može razbuditi čovječanstvo da postane svjesno duhovne stvarnosti, istinskog smisla života i da pokuša osloboditi se lanaca koji mu sprečavaju razvoj, čime bi ti moćnici izgubili svu moć obmane i manipuliranja.

Ali koji je smisao postojanja osoba s posebnom vezom s duhovnim svijetom, koji služe drugima kao posrednici, ako svi imamo svoju vlastitu vezu?

Kada bi sva ljudska bića imala otvoren kanal veze s duhovnim svijetom onda ne bi bilo toliko potrebno da se duhovi utjelovljuju kako bi služili drugima kao veza s duhovnim svijetom. Međutim, zbog velikih poteškoća u aktiviranju vlastitih veza s kojom se suočavaju mnoga bića ovog svijeta, bilo to zbog nedostatka volje, neznanja ili straha, gube priliku izravno primiti pomoć koja im je potrebna. Tada se duhovni svijet služi nekim duhovima, koji dolaze s određenom misijom da služe kao glasnogovornici koji prenose poruke koje su utjelovljenim duhovima potrebne za njihovu evoluciju. Neka vam bude jasno da će uvijek postojati kontakt između duhovnog svijeta i svijeta utjelovljenih, jer je utjelovljenom duhu za njegov razvoj neophodno primiti duhovnu pomoć, a nije važno kako ni na koji način se vrši taj kontakt.

Ali, ako nisam pogrešno shvatio, isto kao što u duhovnom svijetu postoje dobronamjerni duhovi koji nastoje pomoći, tako ima slabo napredovalih koji nastoje učiniti sve što je moguće da ne napredujemo, a oni također mogu kontaktirati s nama. Kako mogu znati tko je taj s druge strane s kim komuniciram i koje su mu namjere?

Kvaliteta poruke je najbolji način da otkrijete sposobnosti autora. Ako se radi o dobroj i korisnoj poruci koja dolazi do srca i služi da bi napredovali u ljubavi, onda nemojte sumnjati da se radi o poruci jednog dobrog duha. Ako poruka nastoji poticati sebičnost bilo koje vrste, iako se govornik predstavlja zvučnim imenom tipa Isus, Djeвица Marija ili Sveta Tereza, onda budite sigurni da se radi o varalici koji nema dobre namjere. Kao što je Isus govorio „Po njihovim plodovima

ćete ih prepoznati. Zdravo stablo ne može roditi nevaljalim plodom niti trulo stablo može roditi dobrim“.

O čemu ovisi to da stupimo u kontakt s jednim ili drugim duhovima?

Medijumski kontakt je vrlo sličan onom koji možete imati s nekim na Internetu, u oba slučaja ne možete fizički vidjeti onog s kim razgovarate. U oba slučaja možete kontaktirati osobe iz udaljenih mjesta a pošto ih ne poznajete, tu može biti ljudi s dobrim namjerama a i onih koji imaju loše i nastoje vas prevariti. Ovisno o vašim sklonostima stupit ćete u kontakt s jednim ili drugima. Ako nekoga privlači određena tema, tražit će *chat* ili forum o toj tematici, kontaktirajući osobe koje imaju iste sklonosti. Ako na primjer, netko traži kako ući u jednu humanitarnu organizaciju da bi mogao pomoći drugima, tražit će web stranice ili forume s tom tematikom. U tim forumima je teže pronaći ljude s lošim namjerama jer to nije vrsta teme koja bi zanimala one koji ne idu s dobrim namjerama. Ali, ako uđete u forume koji obećavaju brzo bogaćenje bez truda ili želite pronaći partnera birajući iz kataloga, budite sigurni da ništa dobro ne može izići iz toga. Isto tako, bio netko medij ili ne, privući će si utjecaje više ili manje naprednih duhova prema afinitetu svog mišljenja i djelovanja s njihovim. Hoću reći da će osoba koja je sklona, na primjer, kockanju i kladenju privući utjecaj duhova kockara koji se nisu odvojili od svoje ovisnosti nakon smrti tijela i koji će u toj osobi poticati ovisnost o kockanju kako bi zadovoljili svoje vlastite potrebe. Nasuprot tome, ako netko želi pomoći drugim ljudima, privući će utjecaj duhova dobrotvora koji će mu pomoći postići svoje ciljeve. Stoga, najbolje jamstvo za ostvarenje kontakta s naprednim, dobronamjernim duhovima je iskrena spremnost i volja za korištenjem komunikacije u svrhu unapređenja vlastite duhovnosti i duhovnosti drugih. Elevacija osjećaja i misli generira u mediju i u njegovu okruženju višu vibracijsku razinu koja onemogućuje ulazak duhova niže vibracije koji nemaju dobre namjere.

Ali ne može li se dogoditi da osoba, bila ona medij ili ne, bude žrtva utjecaja negativnih duhova te da iako se želi promijeniti, ne može se vratiti na dobar put zbog tog lošeg utjecaja?

Ne, ne može. O samoj osobi ovisi hoće li slijediti jedan put ili drugi. Može biti teško riješiti se starih partnera u zločinu, koji nastoje na nju utjecati

kako ne bi izgubili svoju žrtvu ali ne mogu učiniti ništa što nije vlastita volja osobe, jer bi sve drugo bilo kršenje zakona slobodne volje pojedinca. Također, kao što sam već rekao, svi imamo osobnog duha vodilju, visoko razvijeno biće koje je naš duhovni mentor i zaštitnik. To je ono što se prema religiji zvalo „anđeo čuvar“. To jedno biće ima više moći nego svi niže razvijeni duhovi zajedno i uvijek nam je na raspolaganju da bi nas poticalo i upućivalo na ispravni put. Ako bi želio mogao bi jednim zamahom udaljiti sve manje razvijene duhove koji nas stalno smetaju. No, često se događa da osoba ne želi ovu pomoć i zbog poštivanja njene slobode volje, „anđeo čuvar“ ostane u stanju pripravnosti dopuštajući svom učeniku da bude u društvu koje si je tražio, čekajući trenutak kada će ga ponovno htjeti slušati. Postoje i druga bića koja iako nisu tako visoko razvijena sklona su slijediti nam trag kako bi nam pomogli, poput nekih voljenih osoba, članova obitelji ili prijatelja već preminulih ili drugih dobronamjernih duhova koji iako su nam nepoznati, posvećuju se pomaganju onima kojima je potrebno. No opet, ako osoba ne želi čuti ili primiti pomoć, nemaju drugog izbora već čekati bolju priliku.

Kako se osloboditi utjecaja negativnih duhova?

Sa stavom koji ćemo izabrati. Što više živimo osjećajući, razmišljajući i djelujući u skladu sa zakonom ljubavi, više privlačimo utjecaj viših superiornih duhova i manju mogućnost dajemo nižim duhovima da nas uznemiravaju.

PROCES UTJELOVLJENJA

Na početku smo pričali o tome što se događa nakon smrti ili "rastjelovljenja"/odvajanja od tijela, ali želio bih znati više pojedinosti o tome što se događa prije rođenja. Kako se duh utjelovi? Postoji li duh prije rođenja? Shvaćam da postoji nekakav početak njegove veze sa

tijelom u koje će utjeloviti. Kako i kada se duh inkorporira u tijelo djeteta?

Po pravilu, duh koji će utjeloviti dijete obično počne posjećivati svoju buduću obitelj čak prije začeća, potičući kod oca i majke želju za djetetom. Od trenutka začeća duh se poveže s netom oplodjenim jajašcem i tijekom trudnoće sudjeluje u njegovom rastu i pravilnom razvoju, tako da se veza između tijela i duha ne prekida sve do trenutka rastjelovljenja. Tijekom trudnoće se progresivno uspostavlja veza između astralnog tijela utjelovljujućeg duha i fizičkog tijela djeteta. Utjelovljujući duh počinje opažati ono što se čini plodu i ono što osjeća i doživljava majka. Iako se duh već vezao uz tijelo, još uvijek ima znatnu slobodu kretanja. Još uvijek je u kontaktu s prijateljima i vodiljama iz duhovnog svijeta. To je prijelazno razdoblje u kojem duh stalno dolazi i odlazi iz duhovnog svijeta u fizički i obrnuto, u kojem se priprema za rođenje, upoznaje one koji će biti njegovi roditelji i bližnji u fizičkom svijetu i oprašta se od svoje duhovne obitelji. Međutim, inkorporacija duha u tijelo djeteta se po pravilu događa u trenutku rođenja.

Da, ali mnogi parovi ne žele djecu a ipak dođe do utjelovljenja. Kako se to postiže?

Stimulirajući seksualni apetit roditelja i potičući ih da zanemare kontracepcijske mjere ako ih inače koriste.

S druge strane, imamo parove koji žele djecu ali ma koliko nastojali, utjelovljenje se ne dogodi.

Mislite li da vi kontrolirate inkarnacijski proces? Rekao sam da utjelovljenje ovisi o sporazumima između duhova, načinjenim prije utjelovljenja. Ponekad ljudi žele imati djecu ali ne mogu, bez ikakvih fizičkih zapreka. No, u drugim prilikama iako to ne žele, nehotično se dogodi začeće. To je zato što je odluka o utjelovljenju u fizički svijet donesena u duhovnom svijetu. Tako da, iako možete spriječiti ili odgoditi dolazak duha na svijet, ne možete ga prisiliti da dođe ako duhovni svijet to nema predviđeno ili se to prema duhovnim kriterijima ne smatra pravednim. S druge strane, trebali biste bili mnogo osjetljiviji u postupanju prema još nerođenom djetetu budući da je za njega već vezan jedan duh koji doživljava i osjeća sve dobro i loše. Raduje se i osjeća sretno kada vidi da će biti primljen s ljubavlju, a pati kada

osjeća da nije dobrodošao i kad mu se želi nauditi, kao kada se trudnoća želi prekinuti.

Ima ljudi koji su pristaše pobačaja jer smatraju da je bolje da se ne rodi dijete čija majka ili otac ga ne žele ili ga ne mogu odgajati onako kako bi trebali ili zato što ima neki defekt, jer misle da bi tako donijeli na svijet dijete samo da pati.

Dakle, ako je dijete već rođeno a roditelji se ne žele brinuti o njemu, iz istih razloga se smatra zakonitim napustiti ga ili ubiti?

Naravno da ne. To bi bio zločin, nečovječan čin, napustiti ili ubiti jedno novorođenče.

Ako se to smatra zločinom nakon što dijete napusti maternicu, zašto nemaju isto mišljenje dok je dijete još unutar nje?

Ja shvaćam da se odnose na pobačaj prije nego što se dijete razvije, u prvim mjesecima trudnoće dok se fetus još nije formirao.

Prema tome što si izložio, pravo pitanje se svodi na procjenjivanje, gdje je granica kada se jedan život u stvaranju smatra grupom stanica, a kada se smatra djetetom. Želiš reći da je legitimno prekinuti trudnoću dok se još smatra grupom stanica, a kada se grupa stanica smatra djetetom tada već treba uzeti zaozbiljno poštivanje njegovog života?

Pretpostavljam da je tako, nekako.

Prema tom načinu razmišljanja, gdje je granica kada se grupa stanica smatra embrijem, a kada djetetom, nakon deset dana, mjesec, tri mjeseca, pet mjeseci?

Pa ne znam. Pretpostavljam da svaka osoba ima svoju ideju o tome kada je treba smatrati djetetom. Možda do tri mjeseca ne, a nakon toga da.

U stvari, oni koji su pristaše pobačaja polaze od uvjerenja da ljudski život počinje rođenjem i završava smrću i nije im baš jasno kada biće u tvorbi treba početi smatrati ljudskim bićem. Tako se događa da su ti isti ljudi pristaše eutanazije u slučajevima smrtno oboljelih ljudi ili u slučajevima teške invalidnosti, ljudi koji se ne mogu kretati i sl. To je zato jer imaju materijalistički koncept života, tj. samo priznaju postojanje

fizičkog života i poistovjećuju ljudsko biće s tijelom koje koristi da bi se manifestiralo u fizičkom planu. Stoga iz ovog stajališta, u prvim fazama trudnoće dok se stanice embrija još uvijek nisu formirale u oblik djeteta, ne smatraju ga ljudskim bićem te ne vide prepreku prekidu trudnoće. No, iz duhovne točke gledišta, tijelo, bilo jednog fetusa, jednog djeteta ili odraslog čovjeka, bez duha nije život, jer bez duhovne esencije nije moguć život. Život je život duha, a ne tijela u koje utjelovi i nije razvoj tijela ono čemu se treba obratiti pozornost već u kojem se trenutku duh veže uz razvoj embrija, od kada ima život, kao što sam već rekao to je od začeca. Dakle, uzimajući to u obzir prekid trudnoće je kršenje slobode duha koji utjelovljuje.

Mislim da je vrlo teško da majka vidi stvari iz te perspektive imajući u vidu vjerovanja koja imamo u ovom svijetu, a koja u većini ne priznaju postojanje života prije rođenja.

Svako ljudsko biće pa tako i sve majke imaju intuiciju o tome kako se dogodi proces utjelovljenja budući je svako utjelovljeno biće proživjelo taj proces bezbroj puta. Glas savjesti nas upozorava da pobačajem kršimo slobodu volje bića koje bi utjelovilo.

Ali tu je i sloboda majke da odluči želi li imati djecu ili ne.

Naravno. Ali ako doista ne želi imati djecu treba poduzeti mjere prije nego što se pojavi biće koje će utjeloviti, tj. treba koristiti kontracepciju kako bi izbjegli prekidanje jednog procesa koji je već počeo.

Znači, upotreba kontracepcije je način da se ograniči rađanje?

U vašem svijetu je poželjno ne začeti više djece nego za što ste spremni preuzeti odgovornost i kontracepcija je način da to učinite a da ne nanosite štetu nijednom utjelovljujućem duhu. U naprednim svjetovima je potrebno nešto više od jednog spolnog odnosa da bi se začelo jedno biće i ovisno o njihovim evolutivnim potrebama utjelovljuje više ili manje duhova.

Ako iz bilo kojeg razloga žena ne želi imati djecu a nije poduzela mjere...

Tada će prihvatiti da u budućem životu, kada bude vrijeme da se ponovno utjelovi, njena potencijalna majka možda odluči prekinuti

trudnoću iz sličnih razloga iz kojih je to i sama učinila. Duh koji je kao majka prekinuo trudnoću u jednom životu izloži se mogućnosti da bude abortiran u slijedećoj prilici kada se želi utjeloviti ili ne biti u stanju zatrudnjeti, jer kada je imao tu sposobnost nije je želio iskoristiti. Zakon uzroka i posljedice nas suoči s istim okolnostima koje smo sami uzrokovali. Znete li da je pobačaj ili pokušaj pobačaja mnogo puta glavni uzrok problema između djece i roditelja, kako majke tako i oca? Ako utjelovljujući duh nije dovoljno razvijen može loše reagirati na činjenicu da njegova buduća majka ili otac pokušaju oduzeti mu mogućnost utjelovljenja i može im se osvećivati iz duhovnog svijeta, negativno utječući na njih. Ako se ipak uspije utjeloviti, nesvjesno sjećanje na doživljeno tijekom trudnoće se može pretvoriti u netrpeljivost prema samom sebi ili prema roditeljima koji ga nisu željeli. Čak može ostati traumatiziran ili doći s nekom mentalnom ili fizičkom bolešću.

Postoje li okolnosti u kojima je iz duhovne točke gledišta pobačaj dopušten? Padaju mi na pamet neki ekstremni slučajevi kao na primjer, rizik da majka umre, začće koje je plod silovanja ili u slučaju da dijete nosi urođene deformacije.

U prva dva slučaja je prihvatljivo, pogotovo kada postoji jasan rizik da majka umre jer ako je potrebno birati između života jednog bića koje još nije rođeno i jednog koji je, bolje je izabrati drugo. U slučaju začća koje je posljedica silovanja prevladava slobodna volja majke nad pravom duha na rođenje. Pošto se začće dogodilo protiv njene volje ima pravo odlučiti ne imati to dijete, a da se to ne smatra činom protiv zakona slobode volje. Ipak, duhovni svijet uvijek ohrabruje da se nastavi život iako je stvoren u jednom tako žalosnom činu kao što je silovanje. Znajte da takve okolnosti obično nisu plod slučaja i može biti nešto s čime se duh suoči zbog dijela počinjenih u drugim životima. U svakom slučaju, majka je ta koja treba izabrati opciju s kojom se najviše identificira.

Posljednji slučaj koji si spomenuo, kada još nerođeno dijete nosi neku urođenu bolest, razlikuje se i prema duhovnom stajalištu jedan pobačaj iz tog razloga nije opravdan. Iz vaše materijalističke točke gledišta vjerujete da je život jedne osobe s nekom vrstom urođene bolesti beskoristan i da je takav život besmislena patnja. Ali iz duhovnog svijeta

stvari se razmatraju iz druge perspektive. Znajte da iza tog nesavršenog tijela postoji jedan duh jednak onima koji utjelove u zdrava tijela. Činjenica da se duh ne može očitovati u svojoj potpunosti u fizičkom svijetu jer ne posjeduje sredstvo skladno njegovom kapacitetu ne znači da ne osjeća i ne doživljava jednako kao bilo koji drugi utjelovljeni u zdravom tijelu, niti da ne može naučiti iz takvog iskustva koje je vjerojatno sam bio izabrao. Duhovi ne utjelovljuju u takvim prilikama iz slučajnosti već je to okolnost, iako se doima puna patnje i nerazumljiva, koja može koristiti duhovnom napretku samog utjelovljujućeg duha i obitelji u kojoj će se roditi. Tjelesni ili mentalni nedostatak je jedna prolazna okolnost koja će završiti kada se tijelo ugasi. Ali osjećaji koji su probuđeni i ojačani kroz takvo iskustvo ostati će zauvijek duhovno postignuće duha koji utjelovi takvo tijelo i njegovih roditelja. Stoga, znajte da u takvom slučaju pobačaja oduzimate mogućnost duhovnog napretka jednom ili više duhova.

Dakle, pogrešno je koristiti tehnike kao što je selekcija jajašaca, sperme ili embrija kada služe sprječavanju urođenih bolesti u novorođenčadi, budući da to može biti okolnost koju je duh izabrao za svoj duhovni napredak, a može biti posljedica loših djela u ranijim životima?

Ne, čovječe. To je nešto drugo. Uvijek je dobro raditi na promicanju prevencije bolesti ili bilo kakve druge bolne ili nepovoljne okolnosti, ali to ne bi trebalo biti kroz stvaranje još bolnije situacije. Ne cenzurira se čin sprječavanja bolesti već djelo protiv života. U prvom slučaju, da bi izbjegli jedno zlo kao što je patnja zbog neke bolesti, stvara se drugo, a to je ukidanje života. Nasuprot, u drugom slučaju radi se o borbi protiv bolesti, o stvaranju života a ne o njegovom uništavanju, a to je uvijek pozitivno. Znajte da uvijek, u svakom slučaju, treba pomoći onima kojima je to potrebno, bez obzira tko su bili i što su učinili. Znanje o tome odakle dolaze bolne okolnosti koje utječu na ljudsko biće a koje vam se čine neshvatljivima, daje vam se da biste shvatili, te da bi vam razumijevanje dalo snagu da pomognete onima kojima je to potrebno a ne da bi vas to kočilo u pomaganju drugima zbog argumenta da su to posljedice zlodjela počinjenih u prijašnjim životima.

A u slučaju umjetne oplodnje, izvan tijela majke, što se događa sa zametkom koji se ne upotrijebi?

Budi miran, nijedan duh ne ostaje povezan uz zamrznuti embrio. U slučajevima vanjske oplodnje, inkorporacija duha se dogodi kada se embrio implantira u maternicu u kojoj će se razvijati, jer ako ne postoji nikakva mogućnost da se zametak razvija, duh se ne inkorporira. Iako se u slučaju vanjske oplodnje ili umjetnog osjemenjivanja gubi mogućnost utjelovljenja bića duhovno naprednijeg od samih roditelja.

Zašto?

Da bi se to dogodilo neophodno je da duhovi koji formiraju par osjećaju uzajamnu ljubav koja tijekom čina začeca stvara akumulaciju energije visoke vibracije i u tom trenutku omogućuje ulazak daleko naprednijeg duha jednake visoke vibracije.

U kojem trenutku duh gubi svijest i sjećanje na duhovnu prošlost?

To se ne događa na nagao i traumatičan način već duh ulazi u progresivnu letargiju, sličnu uspavanosti koja može početi već tijekom trudnoće. Manje napredni duhovi uđu u to stanje letargije vrlo brzo. Napredniji duhovi imaju veću duhovnu autonomiju i gube svijest kasnije, tako da mogu ostati slobodni do trenutka rođenja a ne izgubiti je potpuno dok ne prođe nekoliko godina djetetovog života.

Može li jedan duh koji je utjelovio muškarca, u slijedećem životu utjeloviti ženu ili obratno? Utjelove li duhovi uvijek u isti spol ili ga mogu, iz jednog života u drugi, mijenjati?

Duh u svom čistom obliku nema spol, spolna pripadnost se pojavljuje kao potreba utjelovljenja u fizičkom svijetu. Tako da jedan isti duh može u jednom životu biti muškarac a u slijedećem žena, ovisno o potrebama duhovnog spoznavanja. Ali postoji jedna tendencija da se za utjelovljenje redovitije bira jedan od spolova, pri tom birajući spol suprotan spolu duše blizanke ako su odlučile utjeloviti zajedno kao par.

No, prema onom što sam razumio, kada se neutjelovljeni duh pojavi utjelovljenima, obično se pojavljuje u obliku muškarca ili žene. Kako je to moguće ako, kao što si rekao, duh nema spol?

Dok se duh još uvijek nalazi u fazi ljudske evolucije, iako je neutjelovljen, u svom astralnom tijelu održava svojstva koja ga spolno obilježavaju i uzima izgled koji je najprikladniji njegovom razvojnom stupnju i sklonostima. Duhovi koji su nedavno rastjelovili, obično, barem na neko vrijeme, zadrže neka obilježja fizionomije iz prošlog života, iako su kod razvijenih duhova ili onih koji su se potpuno oslobodili događanja iz zadnje inkarnacije ta obilježja uljepšana i ne nose znakove starosti. Vrlo napredni duhovi mogu, ako se trebaju ukazati nekom utjelovljenom, uzeti fizionomiju koja im se čini najprikladnija za misiju koju trebaju ispuniti.

ŽIVOT U DRUGIM SVJETOVIMA

Na početku si govorio o jednom planu koji obuhvaća sva stvorenja, da svaki fizički planet ima svoj odgovarajući astralni planet... Osim toga, mnoge svoje odgovore završiš primjedbom o tome što se događa „u naprednim svjetovima“. Iako o toj temi nismo posebno razgovarali, iz navedenoga sam zaključio da inteligentni život postoji i na drugim planetima.

Naravno. Svemir je vrlo velik. U cijelom Svemiru postoje duhovi u stalnoj evoluciji koji trebaju utjeloviti u fizičkom svijetu da bi napredovali na svom putu usavršavanja.

Zašto nemamo dokaze o postojanju vanzemaljskih civilizacija i čovječanstava?

Oni koji su manje napredni ili vama jednaki, još uvijek nemaju tehnološka sredstva za putovanje ili kontaktiranje drugih svjetova. Najnapredniji, iako su sposobni posjetiti vaš planet i komunicirati s vama, nastoje ne miješati se u vašu evoluciju, a na vašem planetu interveniraju samo na vrlo suptilan način. Ipak, još od davnih vremena postoje dokazi o kontaktu s bićima iz drugih svjetova koji su zabilježeni u svetim knjigama mnogih civilizacija (naravno ne pod nazivom vanzemaljci već kao bogovi ili božji poslanici). Čak i danas postoje mnoga zapažanja letećih objekata sa sposobnošću kretanja koja daleko nadmašuje postignuća vaše trenutačne tehnologije i svjedočenja osoba koje su bile u kontaktu s takvim bićima, iako vaše

vlasti nastoje to zatajiti zbog bojazni da će izgubiti kontrolu koju nad vama imaju.

Kada govoriš o razvijenijim čovječanstvima, misliš na tehnološki razvijenije?

Mislim na duhovno naprednija čovječanstva, iako su također tehnološki mnogo napredniji od vas.

Mogu li postojati čovječanstva i civilizacije koje su tehnološki, ali ne i duhovno, naprednije od naše?

Da i doista postoje. Ako takvi svjetovi ne slijede zakon ljubavi eventualno završe samo-uništavajući se zbog zlouporabe tehnologije koju koriste za unutarnje borbe ili borbe protiv susjednih civilizacija. Trajne su samo one civilizacije koje su izgrađene na temelju ljubavi i poštovanja slobodne volje, pošto ne gube vrijeme, ne troše resurse niti trud na uništavanje već na stvaranje. Tako da su duhovno razvijenije civilizacije, na kraju razvijenije i tehnološki.

A što se događa s onim duhovima koji su živjeli u civilizacijama koje nisu slijedile zakon ljubavi i samo-uništile su se?

Kao što sam rekao, duhovi su besmrtni i naravno nastave živjeti u duhovnom planu. Nastave svoju evoluciju utjelovljujući na ostacima porušenih civilizacija. U slučaju da je planet potpuno uništen bit će preseljeni u astral drugih njemu sličnih planeta da bi na njemu mogli utjelovljivati. Slično kao u vašem svijetu kada je jedan grad uništen poplavom, preživjele premjeste u manje opasno područje. Manje napredni će po pravilu biti preseljeni na primitivnije planete, gdje su uvjeti opstanka mnogo teži, da bi naučili poštovati ono što su jednom imali a nisu znali očuvati.

Mogu li stoga, duhovi s drugih planeta utjeloviti na Zemlji ili obratno, oni koji potječu sa Zemlje utjeloviti na drugim planetima?

Da, i ne samo u ekstremnom slučaju uništenja planeta. Periodično se događaju premještanja duhova s jednih planeta na druge, uz određena ograničenja, jer duhovi ne mogu utjeloviti na planetima koji su na višoj evolutivnoj razini od njihove. Moraju utjeloviti na planetima sličnog ili nižeg evolutivnog stupnja kao što je planet njihovog porijekla.

Također se pojave problemi kod vibracijskog usklađivanja ako su duhovi vrlo napredni a planet vrlo primitivan tako da kada razvijeni duhovi utjelovljuju na manje razvijenom planetu moraju prilagoditi vibracijski obrazac svog astralnog tijela da bi odgovarali fizičkom tijelu tog planeta. Kada je vibracijska razina duha mnogo viša od razine planeta, to usklađenje je praktički nemoguće. Da biste imali bolju predodžbu, to bi bilo kao pokušati odjenuti komad odjeće dvije veličine manji od one koju koristite. Zbog toga, evolucijska razina razvijenih duhova koji utjelove na vašem planetu može biti najviše jedan korak ispred vaše i u posebnim okolnostima dva ali više ne.

S kojom svrhom duhovi koji potječu s planeta koji nisu uništeni, utjelovljuju na nekom drugom?

Uglavnom radi promicanja duhovnog razvoja. Napredni duhovi mogu utjeloviti na manje naprednim planetima kako bi promicali napredak duhova koji je nastanjuju. Normalna je pojava da se neki duhovi razvijaju brže od prosjeka njihovog domaćeg planeta, koji im tako postane neadekvatan za, u vlastitom ritmu, i dalje se na njemu razvijati. Tada prelaze utjelovljivati u razvijenijim svjetovima sukladno njihovoj razvojnoj razini, kao i vi kada završite zadnju godinu osnovne škole prelazite na studije u srednjoj školi. Također se događa da se na nekim planetima, u određenom trenutku, stvore vrlo povoljne okolnosti koje duhovima omogućuju ispitati vlastite sposobnosti i ubrzati svoj evolucijski napredak. To se događa kada na planetu postoji veliki broj duhova spremnih za kolektivni evolucijski skok i neophodno je da se cijeli planet restrukturira da bi se prilagodio potrebama utjelovljenih duhova u toj novoj fazi. Kada jedan planet prolazi kroz takve okolnosti mnogi su duhovi, s drugih planeta slične evolucijske razine, njima privučeni i traže da na njemu utjelove, kako bi iskusili te okolnosti i iskoristili ih za svoj duhovni napredak.

Koje su to okolnosti, tako privlačne duhovima s drugih planeta?

Vaša planeta se bliži mogućnosti promjene razine. Može prestati biti planeta trećeg stupnja i prijeći u četvrti. To se može dogoditi ako dovoljan broj duhova spozna svoju sudbinu, svoju besmrtnosti, da smo svi braća i da utjelovljujemo da bismo duhovno evoluirali, da bismo naučili voljeti i da bismo se riješili naše sebičnosti koja je uzrok svakog zla

na ovom svijetu. Ovi duhovi će raditi na uspostavi novog načina življenja, utemeljenog na ljubavi, a to će svijet promijeniti na svim razinama: socijalnoj, ekonomskoj, političkoj... Ali u isto vrijeme postoje mnogi duhovi koji se ne žele odreći svoje sebičnosti, kao što su moćnici koji upravljaju svijetom, koji se ne žele promjene niti se žele odreći moći ni materijalnog bogatstva stečenog ugnjetavanjem vlastite braće. Svim svojim snagama će se suprotstaviti pokušajima reforme koju žele pripadnici prve skupine. Svaki duh mora donijeti odluku, boriti se za ljubav ili za sebičnost i aktivno raditi za izabranu stranu. I to je ta izuzetna okolnost, jedinstvena prilika za napredak duha koji se odluči za stranu ljubavi jer će se suočiti s mnogim preprekama: nerazumijevanjem, klevetama ili čak nasiljem od strane onih duhova koji se još uvijek drže sebičnosti i koji će svim sredstvima pokušati da se onaj prvi odrekne svog cilja. Ako unatoč svim napadima i svakovrsnim poniženjima, on nastavi vjerovati u ljubav, bit će jedan korak bliže velikom duhovom cilju, voljeti bezuvjetno.

Da, poznata mi je ta priča. U filmovima možda pobijede dobri dečki ali u stvarnosti na kraju uvijek pobijede loši, jer dobri su pacifisti i uvijek završe masakrirani. Povijest je puna takvih slučajeva: prvi kršćani, Katari...

Svakako, neograničeno produženje takve borbe izaziva duhovnu stagnaciju i ne zasluženu i besmislenu patnju skupine opredijeljene za ljubav, jer druga skupina može beskonačno bojkotirati njihove pokušaje preobrazbe. Ali ta borba, tako intenzivna, neće trajati vječno. Naposljetku će biti neophodno razdvojiti dvije grupe. Razdvajanje znači da jedna skupina mora napustiti planetu i nastaviti inkarnaciju na drugom ili drugim planetima na kojima postoje uvjeti primjereni njihovom razvojnem stupnju. Vaše čovječanstvo prolazi kroz jedan proces takve vrste, na kraju čega će se dogoditi opisani duhovni odabir.

To me podsjeća na sudnji dan biblijske apokalipse. Ima li to ikakve veze s tim?

Recimo da je sudnji dan o kojem Biblija govori, samo autorovo osobno tumačenje nekih svojih vizija moguće budućnosti Zemlje, gdje je zamislio taj proces i opisao ga na način sukladan svojim

sposobnostima. Naravno, kraj ciklusa nije kraj svijeta već samo kraj jednog razdoblja, a činjenica da netko nije odlučio odustati od sebičnosti ne znači da je to njegov konačni izbor. Možete promijeniti mišljenje uvijek kada želite, te ako ne iskoristite ovu priliku, možete to učiniti kasnije. Ni Bog nije taj koji ovdje odlučuje „loše staviti na desnu stranu a dobre na lijevu“, već odlučujete samo vi. Duhovni svijet pruža jednake mogućnosti svima i svaki pojedinac svojom slobodnom voljom bira što želi učiniti, u kojem svijetu želi živjeti. Ovisno o volji i o onom prema čemu usmjeri svoje napore, imati će jednu ili drugu stvar. Oni koji žele živjeti u ljubavi živjet će u jednom svijetu temeljenom na ljubavi. Oni koji žele živjeti u sebičnosti živjet će u svijetu temeljenom na sebičnosti, sve dok ne shvate da ih takav život čini nesretnima i odluče ga promijeniti.

Koja će skupina otići a koja ostati?

Ovisi, postoje dvije mogućnosti. Ako broj duhova koji su uspjeli napredovati nije dovoljan da bi se planet usmjerio prema ljubavi, tada planet u cjelini neće dati evolucijski skok. Zadržat će trenutnu vibracijsku razinu, udomljujući duhove koji također nisu učinili evolucijski skok. Bit će onih koji su uspjeli učiniti skok, te će biti preneseni na planet više evolucijske razine da bi tamo utjelovljavali. Zemlja će ostati planet treće razine naseljen duhovima koji se nisu htjeli osloboditi svoje sebičnosti i koji će se tijekom nekoliko tisućljeća ponovno suočavati s istom vrstom iskušenja i testova koje još nisu savladali. Istodobno, duhovi koji su odabrali ljubav a odbacili sebičnost, utjelovljavat će na planetima više razine sukladno evolucijskoj razini koju su i sami postigli. Tu će naći druge duhove koji su u harmoniji s njihovom vlastitom nutrinom, gdje mogu biti sretni, gdje nema prepreka ispoljavanju njihovog osjećaja ljubavi i gdje se suočavaju s kušnjama na drugoj, višoj razini.

Druga mogućnost je da planet u cijelosti učini evolucijski skok ako je broj duhova koji su uspjeli napredovati dovoljan da se čovječanstvo usmjeri i uredi prema duhovnim zakonima. Duhovi koji su uspjeli učiniti taj skok će ostati na planeti a oni koji nisu bit će preseljeni na planet odgovarajućeg im evolucijskog stupnja. To je značenje fraze koju je Isus rekao u propovijedi na gori: „Blago krotkima, oni će baštiniti zemlju.“ Ovaj se izraz ne može razumjeti bez poznavanja reinkarnacije, zakona

evolucije i duhovne pravde. Pa kako će krotki posjedovati Zemlju ako smo se već umorili gledajući kako tlačitelji, moćnici, nasilnici uvijek na kraju imaju moć i kontrolu nad zemljom, dok „pokornici“, miroljubivi uvijek moraju bježati od sukoba kako ne bi završili masakrirani. Isus je govorio upravo o tom procesu odabira, temeljenog na evolucijskoj razini, koji će u budućnosti dovesti do toga da na zemlji utjelovljuju duhovi koji su napredovali u ljubavi i miru (“krotki”), dok će oni koji ne slijede zakon ljubavi biti premješteni ili „prognani“ da bi utjelovljavali na drugoj planeti njima odgovarajućeg razvojnog stupnja.

Na koji će način prijeći na druge svjetove duhovi koji ne mogu ostati?

To će biti postupan proces. Duhovi čija vibracija nije u skladu s vibracijskom razinom planete, će nakon smrti tijela na zemlji prijeći na druge planete da bi utjelovljavali u svijetu iste im razvojne razine. Ukoliko planeta podigne razinu, porast vibracijske razine će onemogućiti da se duhovi koji nisu dostigli istu razinu rađaju na ovom svijetu tako da će morati utjelovljavati u svijetu njima odgovarajuće vibracijske razine. Od jednog određenog trenutka rađati će se samo djeca s neophodnim vibracijskim obrascem.

Dakle trebamo čekati da umremo da bismo prešli na drugi planet?

Po pravilu da, ali ne uvijek. U slučaju planetarnih katastrofa također je moguć prijenos fizički utjelovljenih duhova putem djelovanja izvanzemaljskih civilizacija s dovoljno razvijenom tehnologijom za prijevoz tisuća ljudi s jednog planeta na drugi, slično kao kad se dogode prirodne katastrofe u nekim područjima vašeg planeta pa se organiziraju humanitarne misije kako bi se preživjeli iz pogođenih područja evakuirali i zbrinuli.

Je li planet osuđen na duhovnu stagnaciju, ako ne uspije postići evolucijski skok?

Ni na koji način. Za nekoliko tisuća godina će se ponovno ukazati slična prilika. Do tada će mnogi sada sebični duhovi proživjeti dovoljno iskustava da bi im se probudio osjećaj ljubavi koji će im omogućiti evolucijski skok koji nisu željeli učiniti u prethodnoj prilici. Ovakvih prilika kolektivnog napretka u povijesti je već bilo na Zemlji. Posljednji put su bića koja su uspjela dovoljno napredovati, kao manjina, bili premješteni

na drugi napredniji planet dok su se ostali zadržali na Zemlji. Iskoristile su se geološke promjene tog vremena za velike planetarne migracije između planeta koje su prolazile kroz slične okolnosti. Planet Zemlja je bio utočište kontingentima duhova koji nisu uspjeli ostvariti evolucijski uspon na planetima njihova porijekla.

Želiš reći da neke rase na zemlji nisu porijeklom sa naše planete, nego dolaze s drugih svjetova?

Tako je. To je također način da shvatite da ste svi braća, budući se u mnogim dijelovima svemira razvija život vrlo sličan ovom na Zemlji i rase koje dolaze sa različitih planeta se mogu miješati i koegzistirati kao sestre jer su razlike među njima minimalne.

Teško mi je sve to prihvatiti.

To je sasvim normalno zbog toga što su vam nepoznati mnogi događaji iz prošlosti čovječanstva jer su vladari različitih epoha uništavali povijesne zapise s namjerom da ljudima zataje pogreške iz prošlosti i da tako ne mogu učiti iz njih. Neupućenim ljudima je lakše manipulirati. Kako kaže poslovica: „Ljudi koji zaborave svoju prošlost osuđeni su je ponoviti.“ Ako bolje pogledate, u mnogim kulturama postoje stare predaje koje se prenose usmeno s generacije u generaciju a koje govore o porijeklu tog naroda van planete Zemlje, govore o ljudima koji su došli sa zvijezda.

Budući da si govorio o velikom evolucijskom skoku koji bi se mogao doživjeti na Zemlji, želio bih znati nešto više o toj mogućoj prekrasnoj budućnosti koja nas očekuje iako to vidim dosta daleko i zvuči utopijski s obzirom na stanje naše planete i čovječanstva u ovom trenutku.

Ta budućnost koja ti se čini tako nevjerovatna je stvarnost na milijardama planeta. Iako se Zemlja i njezino čovječanstvo zaista nalaze u prilično žalosnoj situaciji, u roku od nekoliko stotina godina stvari se mogu jako promijeniti. Želiš li jedan primjer? Usporedi tehnološku razinu čovječanstva u godini 1800-oj s onom u 2000-oj. Napredak je nevjerovatan. Ali ako bi se mogao vratiti 200 godina unazad i reći to ljudima tog vremena, nitko ti ne bi vjerovao. Zamisli da se ljudsko biće posveti duhovnom napretku sa istom odlučnošću i

entuzijazmom koji je uložio u mentalni i materijalni razvoj. Zemlja trenutno prolazi epohu duhovnog buđenja. Kada svi oni duhovi koji se žele probuditi to i učine i prihvate se posla, stvari će se promijeniti vrlo brzo.

Možeš li mi opisati kako žive razvijenije civilizacije, one koje slijede zakon ljubavi, da vidimo mogu li nam poslužiti za primjer i uzor?

Vrlo rado. Opisat ću ti civilizacije koje se razvojno nalaze jedan ili dva stupnja iznad vaše jer bi vam bilo vrlo teško razumjeti kako žive one koje su još razvijenije. U svakom slučaju, imajte na umu da ne postoji nijedna civilizacija koja je identična nekoj drugoj. Ali postoje neke stvari koje sve imaju i koje ću ti opisati jer se odnose na duhovnost. Najvažnija od svih je da su te civilizacije svjesne procesa individualnog i kolektivnog duhovnog razvoja i stoga usmjeravaju sve svoje napore postizanju duhovnog napretka svakog pojedinca i čovječanstva u cjelini. Stoga, sva pravila, zakoni, oblici upravljanja resursima su inspirirani zakonom ljubavi i ostalim duhovnim zakonima. Zbog toga ne postoje manifestacije mržnje ni sebičnosti, ni individualne ni kolektivne, niti nasilje bilo koje vrste ili bilo koji oblik zlostavljanja jednih prema drugima. Stoga nema ratova, ni terorizma, nikakve vrste kriminala, nema ubojstava, ni prostitucije, ni otimanja, nema diktatura niti ropstva jer se svi smatraju braćom.

To mi zvuči kao utopija. Kako su to postigli?

Zaključili su da sebičnost vodi samo u propast i patnju, te da je voljeti jedini način kojim se može biti istinski sretan. Tako da su svu svoju energiju usmjerili na razvoj osjećaja ljubavi i na progresivno eliminiranje sebičnosti iz svojih srca a kao rezultat su transformirali svoje svjetove u domove u kojima se živi u harmoniji. Ali nemojte misliti da je put do toga bio pokriven ružama, jer su i oni morali proći kroz naporan evolucijski proces. Morali su i oni iskusiti posljedice svog sebičnog ponašanja, proživjeti nedaće slične vašima. Razlika između jednih i drugih svjetova je u brzini kojom su shvatili da put sebičnosti i nedostatak ljubavi ne vode nikuda.

Što mi možeš reći o njihovoj vlasti i političkoj i gospodarskoj strukturi?

Obično svaki planet ima jednu zajedničku planetarnu vladu. Nema podjele po zemljama ili narodima sa neovisnim vladama, iako svaka regija ima svoje povijesne specifičnosti, ali postoje autonomne vlasti koje su integrirane u globalnu planetarnu upravljačku strukturu. Država kontrolira i upravlja sredstvima proizvodnje u skladu s potrebama stanovnika na planeti, s ciljem postizanja općeg dobra. Ne postoje privatna poduzeća, zato što nema pristranih interesa za korist nekolicine a na štetu ostalih. Stoga nema potrebe za promicanjem prekomjerne potrošnje proizvoda kroz oglašavanje kako bi se ostvarila poslovna korist. Iako postoji način vrednovanja truda, koji odgovara vremenu uloženom u posao, a koristi se za stjecanje određenih potrošnih dobara, novac kao nešto što ima neovisnu vrijednost ne postoji, čime se eliminiraju aktivnosti koje vode obogaćivanju kroz bilo kakve spekulativne financijske poslove, kao što su banke, burza itd. Kao rezultat toga, gospodarstvo je vrlo stabilno jer nema inflacije ni devalvacije valute, ni rasta niti padanja kamatnih stopa, jednostavno zato što pojam interesa ne postoji. Promjena u vrijednosti nekih proizvoda se događa isključivo zbog stupnja dostupnosti sredstava za njihovu proizvodnju, no pošto su ta društva sposobna predviđati, uspjeli su se osloboditi ovisnosti o određenim sirovinama i presušnim izvorima energije. Vrlo su pažljivi prema okolišu, te postupno usvajaju korištenje obnovljivih izvora energije koji ga ne zagađuju. Proizvode malo otpada koji se uz to reciklira gotovo 100%.

Na društvenoj razini postoje određena minimalna i čvrsta prava koja imaju svi, samom činjenicom da postoje, kao što su hrana, stan, obrazovanje i posao. Ne postoji dakle glad, ni beskućništvo, ni hipoteka, ni siromaštvo, ni nezaposlenost niti ne-obrazovanost. Prema materijalnim mogućnostima život je prilično udoban i sličan među pojedincima i regijama širom planeta, jer u odsutnosti sebičnosti među njegovim stanovnicima ne postoji želja za akumulacijom bogatstva i materijalnim vlasništvom.

Kojim se poslovima ljudi bave?

Uglavnom rade u obrazovanju i na znanstvenom i tehnološkom istraživanju za opće dobro, za maksimalno poboljšanje životnog standarda svih stanovnika u svim oblastima, s ciljem promicanja individualne i kolektivne duhovne evolucije. Teški poslovi primarnoga i

sekundarnog sektora, tj. u poljoprivredi i industriji u potpunosti su automatizirani te u tim slučajevima djelatnici samo obavljaju praćenje i nadzor proizvodnih procesa. Radni dan je kraći nego na vašoj planeti iako mnogo produktivniji, jer nitko ne radi neugodne poslove niti poslove koji ne odgovaraju pozivu osobe. U isto vrijeme, nitko nije besposlen niti živi od rada drugih, jer svatko uživa svojim radom pridonositi općem dobru. Određena zanimanja koja postoje na Zemlji koja se bave kupoprodajom, kao prodavači i promidžbeni agenti, ne postoje jer samo društvo nema potrebu za promidžbom proizvoda. Proizvodi se ono što je potrebno, svatko uzima odgovarajući mu dio bez potrebe pritiska za manju ili veću potrošnju. Stoga, ne postoji moda. Potrošačke navike se ne aktualiziraju proizvoljno već kada se postignu bolji proizvodi koji pridonose poboljšanju zdravlja te duhovnoj i fizičkoj dobrobiti stanovnika. Eliminacijom suvišnih aktivnosti, ova društva napreduju vrlo brzo, kako tehnološki tako i duhovno, jer je potpuno izbjegnuto iskorištavanje pojedinca u egoističkim aktivnostima izrazito materijalnog i destruktivnog karaktera.

To što mi opisuješ slično je komunističkom i socijalističkom ekonomskom sustavu nekih država na Zemlji.

Na neki način da.

Na Zemlji su takvi sustavi uvelike propali.

Imajte na umu da je u državama na Zemlji socijalizam bio uspostavljen kroz nasilje i da nikada nije imao duhovnu stranu već samo materijalnu. Unatoč prividnom zajedništvu, u stvarnosti je sebičnost pojedinca, koja je temelj nejednakosti, promicala pojavu vladajuće klase koja je ostatku stanovništva nametala svoje stavove. Da bi socijalizam bio stvaran i funkcionirao mora se ostvariti u duhovnom, a ne samo u materijalnom smislu i treba biti usvojen zbog dubokog unutarnjeg uvjerenja, a ne pod prisilom kao što se dogodilo u vašem svijetu. To znači, da je potrebno iskorijeniti sebičnost iz svakog bića i zamijeniti je ljubavlju i tada će se materijalne promjene pojaviti spontano na kolektivnoj razini kao logična posljedica unutarnje (duhovne) promjene. Suprotno sebičnom, materijalističkom i ateističkom socijalizmu na Zemlji, ovi drugi svjetovi žive ono što bi se moglo zvati „duhovnim socijalizmom“.

Kakav im je sustav državne uprave? Radi li se o demokracijama, republikama, monarhijama?

Ne bih ni u jednom od tih pojmova mogao naći odgovarajući izraz. Vladu čine najnapredniji. Daje se veća nadležnost onima koji imaju veću sposobnost u pogledu mudrosti i ljubavi.

Postoji li na Zemlji neka vrsta vlade koja joj nalikuje?

Najslabija je ona kod nekih Američkih indijanskih plemena, s njihovim vijećima staraca.

Kako se biraju vlade?

Na svakoj planeti drugačije. Obično postoje vijeća sastavljena od predstavnika različitih područja, a unutar vijeća njegovi članovi glasanjem biraju koordinatora koji može, ovisno o planeti, biti rotirajuće ili dugotrajne prirode.

Kako se postaje član vijeća?

Prema sposobnostima koje neki pojedinci pokažu tijekom djetinjstva, usmjeri se njihovo obrazovanje prema studijima upravljanja, a kako se razvija njihova sposobnost, daju im se sve veće upravljačke funkcije u skladu s postojećim potrebama.

To mi se ne čini kao vrlo demokratičan sustav, već više kao jedna vrsta hijerarhijske vlasti. Stanovništvo nema izbor, već oni na vrhu biraju svoje nasljednike.

Stanovnici tih svjetova se slažu sa takvim oblikom vlasti, znajući da je vlada u rukama onih koji imaju najviše mudrosti i ljubavi. Oni koji upravljaju nemaju namjeru dominirati ni ugnjetavati, niti zloupotrebljavati svoj položaj, što se događa u vašem svijetu. Svoj položaj shvaćaju kao priliku da, maksimalno koristeći svoje sposobnosti, pomognu unapređenju svoje braće. Oni nemaju želju perpetuirati na vlasti da bi akumulirali bogatstvo i povlastice, niti imaju takve namjere a činjenica da se nalaze na rukovodećim mjestima ne predstavlja nekakav privilegij u odnosu na ostale stanovnike. Osim toga, mnoge odluke koje utječu na sve građane donose se referendumom.

Meni to izgleda kao oligarhija, gdje mogućnost upravljanja ima samo nekolicina odabranih.

Istina je da u tim svjetovima, zadacima vlasti i upravljanja nema pristup bilo tko. Ali za razliku od Zemlje, gdje se moćne elite formiraju iz članova ekonomski najbogatijih i najmoćnijih obitelji, koji su obično osobe niske duhovne razine, izuzetno sebične, željne moći i bogatstva, u drugim svjetovima se događa upravo suprotno. Upravljanje se da upravo onima koji su najmanje sebični, onima koji imaju najvišu razinu ljubavi, koji su najponizniji i najmudriji.

Još uvijek to nalazim vrlo hijerarhijskim načinom vlasti u kojem predugo vladaju isti ljudi.

Normalno je da to vidiš tako jer ste u vašem svijetu navikli gledati kako ljudi na vlasti, iako možda u početku nisu bili korumpirani, na kraju završe tako i koriste moć svog položaja za vlastitu korist ili korist određene grupe moćnika, čineći štetu ostalima. No, u drugim svjetovima nije tako.

Ne uspijevam to pojmiti.

Gledaj, dat ću ti primjer iz tvog svijeta da bi to lakše razumio. Da bi u vašem svijetu netko postao liječnik potrebna mu je akademska obuka koja traje godinama, stjecanje minimalnoga praktičnog iskustva, demonstracija stručnosti i profesionalnosti i predanost poštivanju strogog etičkoga kodeksa. Bilo bi šteta da nakon svih tih priprema liječnik bude smijenjen svake četiri godine. Zamisli da imaš upalu slijepog crijeva i da te moraju operirati. Bi li želio da je kirurg osoba kao ona koju sam opisao ili bi ti bilo draže da je kirurg izabran na izborima između nekoliko ljudi koji nemaju obuku kirurga. Ovo zadnje se događa u vašem svijetu, dopuštate pristup položaju upravljanja bilo kakvoj beskrupuloznoj osobi. U drugim se svjetovima od čelnika zahtijeva isto što vi zahtijevate od liječnika, da budu pripremljeni, da imaju određenu razinu ljubavi i da to dokažu djelima.

Dakle, ne misliš da je demokracija napredan oblik vlasti?

Možda se nisam dobro izjasnio. Činjenica da ljudi imaju mogućnost biranja svoje vlade a ne nešto od nekolicine nametnuto, je duhovno napredno. Štoviše, vlade koje sam ti opisao su slobodno izabrali

građani tih svjetova, a da bi se uvele bilo kakve velike promjene potreban je konsenzus i suglasnost stanovništva. Ponekad činjenica da postoje redoviti izbori za biranje nekih predstavnika, ne znači da se radi o slobodnom i demokratskom izboru ako su kandidati već ranije izabrani među osobama koje odgovaraju onima koji drže vlast u sjeni i ako je propaganda usmjerena u korist određenih političkih opcija a na štetu drugih. Što biste mislili o jednim izborima u kojima bi kandidati bili Staljin i Hitler?

Vjerojatno bi bilo bolje suzdržati se ili glasovati u prazno.

U svakom slučaju, sustav redovnih periodičnih izbora je daleko najnapredniji oblik vlasti moguć u vašem svijetu. Obzirom na razinu korupcije u političkoj klasi nije preporučljivo ostaviti puno vremena iste ljude na vlasti.

Čekaj! Rekao si nešto o onima koji drže vlast iz sjene, što želiš time reći?

Trebate imati na umu da ponekad, u stvari ne vladaju oni koji imaju važne političke položaje, već su samo marionete koje se izmjenjuju, te da su prividne demokracije sa redovitim izborima i suprotstavljenim političkim strankama, samo pokriće za prikrivenu diktaturu jedne elite koja nema drugi cilj nego držati narod u neznanju i nastaviti ga iskorištavati.

Kakvo je obrazovanje na drugim svjetovima?

Cjelokupno se školuje duh, um i tijelo do maksimalnog potencijala pojedinca u smjeru koji ovisi o njegovim sklonostima. U tim svjetovima ekstra-senzorne percepcije su visoko razvijene a zahvaljujući tome nastavnici bolje poznaju svoje učenike, što im omogućuje upoznati njihove sposobnosti, zvanje za koje su predodređeni, kao i njihove brige i probleme. Osim intelektualne pripreme, kod pojedinca se razvijaju potencijalne sposobnosti čije postojanje vi ne priznajete, kao što je vidovitost, telepatija i psiho-kineza koje im omogućuju razviti vlastitu vezu s višom duhovnošću.

Kakva vjerovanja imaju?

Ne postoje religije kao takve, shvaćajući religiju kao jednu strukturiranu organizaciju sa svećenicima i dogmama kojima se treba na neki način prikloniti i koja obvezuje vjerovati određenim dogmama i slijediti određene smjernice. Kao što sam već rekao, postoji jasna svijest o duhovnoj stvarnosti, o porijeklu i sudbini svakog bića, o zakonima koji reguliraju Svemir a to se odražava u svakoj aktivnosti koja se odvija na planeti, u obrazovanju, ekonomiji, politici, itd.

Drugi zakon: Zakon slobodne volje

- Duh slobodno izabere svoju sudbinu, odlučuje o tome želi li se razvijati ili ne.
- Duh se razvija kada se prema vlastitom slobodnom izboru uskladi sa zakonom ljubavi, jer ga razumije, sudjeluje u njemu i djeluje u skladu s njim.
- Duhovni napredak se ostvaruje samo kad je odabran i usvojen po slobodnom izboru i trudu duha, bez ikakve vrste prisile i nametanja.
- Samo u slobodi može biti napretka

U mnogim svojim objašnjenjima govoriš o slobodi volje kao o nečem što je veoma važno poštivati.

Tako je.

Ali što je točno slobodna volja?

To je sposobnost koju duh posjeduje kako bi sam odlučivao o tome što želi učiniti.

Zašto je tako važno poštivati slobodu volje?

Zato što je to jedan od osnovnih duhovnih zakona na kojima se temelji evolucijski napredak duha.

Što je zakon slobodne volje?

To je jedan duhovni zakon koji kaže da duh ima slobodu vlastitog izbora svoje sudbine.

Zašto kažeš da se evolucijski napredak duha temelji na slobodi volje?

Zato što je duhovni napredak jedino stvaran kada je izabran i usvojen slobodnom voljom, bez prisile ili nametanja.

A zašto je to tako?

Ako je napredak prisilan, jednom kada nestane oblik prisile ili nametanja, duh će ponovno biti onakav kakav je stvarno, a ne onakav kakav je bio prisiljen biti.

Ako je to jedan duhovni zakon, zašto se taj zakon ne poštuje na Zemlji?

Poštuje se, jer su duhovni zakoni upisani u bit svakog duha. Postoji jedna pokretačka snaga koja čini da je duh uvijek u potrazi za srećom a kroz tu potragu se razvija. Kao što je nemoguće biti sretan bez ljubavi, ne postoji duh koji može biti duhovno istinski sretan ako nije slobodan, jer takva je njegova bit. Da Bog nije želio da duhovi budu slobodni, programirao bi ih da po svojoj prirodi budu sretni kao robovi. No, događa se da je duh nesretan u ropstvu bilo kakve vrste te nam je zaključiti da je duh stvoren da bude slobodan, kako na Zemlji tako u ostatku Svemira.

Da, ali činjenica je da većina ljudi na našoj planeti ne živi slobodno već se sami prisiljavaju ili su ih prisilili drugi da čine stvari koje ne žele.

Točno, to se doista događa u vašem svijetu. Stalno se krši ovaj zakon zbog niske razine razvoja većine stanovništva, koje ga još uvijek ne poznaje ili ga ne želi poštivati jer se za to treba odreći sebičnosti. Zbog toga je jedan od ciljeva duhovnog učenja naučiti poštivati slobodnu volju drugih i zahtijevati poštivanje svoje vlastite od strane drugih.

Želiš reći da stanovnici drugih naprednijih svjetova poznaju i poštuju zakon slobodne volje?

Tako je, zato što je to univerzalni duhovni zakon. Ti svjetovi su mnogo sretniji od vašeg upravo zato što daju veliku važnost poštivanju zakona slobodne volje i drugih duhovnih zakona.

Mogli su doći i pokazati nam što je tajna sreće.

Upravo zbog toga što napredni duhovi znaju, poštuju i slijede zakon slobodne volje, vode računa da ga ne povrijede, posebno u odnosu na uplitanje u svjetove koji su nastanjeni manje naprednim duhovima. Iako nema namjeru štetiti, prekomjerno uplitanje može uzrokovati ovisnost manje naprednih duhova ili civilizacija što bi u isto vrijeme, na planetu receptoru, prouzročilo evolucijski zastoj. Stoga, pomoć koju duhovni svijet i duhovno napredniji fizički svjetovi pružaju manje naprednima je uvijek vrlo suptilna i nikada protiv volje bića kojemu je potrebna, jer bi se inače vršio pritisak na njegovu slobodu volje. Pružanje pomoći je uvjetovano time da svako biće koje to želi izrazi želju da se razvije i da mu se u tome pomogne.

Nije mi sasvim jasno u čemu je problem. Možeš li mi dati primjer da bih bolje razumio?

U redu. Zamisli da jedan stanovnik naprednog svijeta dođe na Zemlju a vi, prepoznajući njegovu višu razvijenost, odlučite dati mu vlast nad planetom da riješi sve vaše probleme. Prema njegovom poznavanju duhovnih zakona i sukladno načinu života na planeti njegovog porijekla, gdje zbog poštovanja prema evolucijski inferiornim bićima ljudi slijede vegetarijansku dijetu kako ne bi nanijeli štetu nijednoj životinji, odluči promovirati zakone o zaštiti životinja koji među ostalim zabranjuju lov, borbu s bikovima i konzumiranje mesa. Bi li stanovništvo Zemlje bilo spremno na takva odricanja?

Pa ne znam. Pretpostavljam da bi ih bilo za i protiv.

U sadašnjem stanju čovječanstva više od 80% bi se protivilo takvim mjerama, a i to je vrlo optimistična procjena. Podigli bi se prosvjedi i nasilne pobune širom svijeta kako bi se spriječila primjena ovog novog zakona. U takvoj dilemi, što bi trebao učiniti predsjednik, iznevjeriti svoja vlastita uvjerenja da bi udovoljio narodu ili donijeti taj zakon unatoč protivljenju većine? Ako odluči učiniti prvo povrijedio bi svoju slobodnu volju jer bi činio ono što je protivno njegovoj volji. Ako se odluči za drugo vrijeđao bi slobodnu volju naroda, nametanjem zakona koji je protivan njihovoj volji.

Tako da je to dilema bez mogućeg rješenja.

Postoji rješenje. Već vam je dano a to je da vašim svijetom ne vladaju evolucijski napredni ljudi. Ako napredna bića ne preuzimaju pozicije vlade u svjetovima kao što je vaš, to je jednostavno zbog toga što većina vas ne želi da oni upravljaju, niti želite prihvatiti promjene koje predlažu. Oni vam ne žele nametati svoju volju jer znaju da prisiljavanje nama nikakvog smisla. U povijesti vaše planete već je bilo mnogo slučajeva da su više ili manje poštenu ljudi stigli na visoke pozicije vlasti i pokušali promijeniti stvari na bolje. A što se dogodilo? Trajali su vrlo kratko. Uklonili su ih oni koji su im bili u okruženju. Zbog toga napredni duhovi samo savjetuju, propovijedaju primjerom bez nametanja a poslije svatko izabere ono prema čemu osjeća sklonost.

Ako bismo se odlučili slijediti zakon slobodne volje, kao što rade u drugim svjetovima, kakvi bi bili praktični rezultati njegove primjene na Zemlji?

Nestanak bilo kojeg oblika ropstva, prisile, tlačenja, manipulacije, nanošenja štete jednih ljudskih bića drugima. Jedno napredno biće nikada ne bi povrijedilo pravo na život drugih bića. Stoga, nestali bi ratovi, smrtna kazna, ubojstva, pobačaj jer se sa svim tim krši pravo na život drugih bića. Nestao bi svaki oblik maltretiranja i seksualnog zlostavljanja djece i odraslih. S tim bi nestala pedofilija, silovanje, prostitucija i drugi oblici seksualnog iskorištavanja u kojima se koristi prisila nad drugim ljudskim bićima, osobito kad je riječ o najslabijima i najranjivijima.

Nestao bi svaki način ograničavanja slobode izražavanja misli i osjećaja. Dakle ne bi bilo cenzure, manipulacije, prevare, represije ni otmice.

Nestale bi sve religije, filozofije i egoistične doktrine koje opravdavaju ugnjetavanje, agresiju, kontrolu i nasilje nad drugim ljudskim bićima zbog rasnih, vjerskih, kulturnih, gospodarskih, političkih ili bilo kojih drugih razlika. Time bi nestao rasizam, totalitarizam, fašizam, vjerski fanatizam, militarizam, imperijalizam i kapitalizam jer su to ideologije koje blagostanje nekolicine temelje na patnji ostalih ljudskih bića.

Bez obzira koji oblik ropstva, bio on materijalni ili mentalni, koji se pokuša nametnuti duhovnom biću neće uspjeti jer će se duh buniti protiv onog što ga zarobljava i prije ili kasnije će se boriti svim svojim snagama da se oslobodi. To je razlog zbog kojeg će bilo koje učenje, religija, ideologija, politički ili ekonomski sustav koji ne poštuje zakon slobodne volje duha biti nestabilan i prolazan, dok su oni koji se temelje na duhovnim zakonima stabilni i trajni.

Nestao bi bilo koji oblik ropstva, fizičko ili psihičko zlostavljanje unutar ili izvan obitelji, roditelja nad djecom, djece nad roditeljima, muškarca nad ženom ili žene nad muškarcem, šefa nad zaposlenikom, jakih nad slabima. Nestala bi bilo koja aktivnost, hobi ili zabava temeljena na stvaranju patnje i uništenja drugih živih bića, posebno evolucijski najbližih vam kao što su viši sisavci, koja se ne obavlja strogo iz razloga opstanka, kao što su borba s bikovima, lov, ribolov i stočarstvo u razvijenim zemljama.

Ali, da bi se mogao slijediti jedan zakon, treba ga poznavati, zar ne? Kako naučiti ljude nešto za što nemaju interes ako ih na neki način ne prisiliš? Zar ne bi trebalo učiniti isto što se radi s buntovnom djecom koja ne žele ići u školu, koja su ipak na neki način prisiljena ići u školu i učiti?

Kao što sam rekao, ako kažemo da provoditi zakon slobodne volje znači poštivati volju duha da odlučuje slobodno, iako je to duhovni zakon, sama priroda tog zakona sprječava njegovo nametanje jer bi ga time kršili. Drugim riječima, cilj ne opravdava sredstvo, a još manje ako su sredstva u suprotnosti s našim ciljem. Prisiljavanje nije način i kao što sam rekao, ono što se postigne prisilom i nametanjem izgubi se kada nestane sama prisilna snaga. Duh će ponovno biti onakav kakav je stvarno a ne kakav je u danim okolnostima prisiljen biti. Zapravo, reinkarnacija i zaboravljanje prošlih života su namijenjeni tome da duh ima slobodnu volju i da se razvija prema vlastitim zaslugama, bez prisile. Ranije smo već o tome opširno govorili, da duh slobodno odlučuje o tome želi li napredovati ili ne, te o vrsti iskušenja s kojima se želi suočiti da bi napredovao. A što se tiče primjera koji smo spomenuli, djeteta i škole, duhovno napredni obrazovni trendovi koji su došli i u vaš svijet, nastoje poticati djetetove sposobnosti a ne prisiljavati ga, čineći učenje atraktivnim a ne zamornim, što je najbolji način učenja, učiti zbog uvjerenja a ne zbog prisile.

Dakle, koji je način ispravan da ljudi upoznaju duhovne zakone?

Jedini način je pokazati primjerom, a to je ono što su učinili napredni duhovi koji su utjelovili na Zemlji. Govorim o Isusu, Budi, Krišni, Zaratrusti, Antuliu i drugim avatarima ili naprednim bićima koji su utjelovili na Zemlji da bi nam pokazali zakon ljubavi, zakon slobodne volje i ostale duhovne zakone. Od svog života su učinili primjer osobne aplikacije i načina života u skladu s duhovnim zakonima bez prisiljavanja bilo koga da učini isto.

Zakon slobodne volje nije ostao osobito jasan navodnim sljedbenicima Isusa, budući su na kraju silom nametnuli svoja uvjerenja koristeći nasilje, prisilu i strah. Ovim se odnosim na Katoličku crkvu, Inkviziciju i Križarske ratove.

Tada sljedbenici nisu na visini poruke koju kažu da pronose. Ali za to nije kriv Isus ni avatari već sebičnost i niski stupanj evolucije koji prevladava u vašem svijetu, što je dovelo do toga da neki preuzmu vlasništvo nad idejama koje su bile istinite i izobliče ih da bi time kontrolirali i manipulirali ostale. Religije i vjerovanja koja nameću ili prisiljavaju neće postići razvoj duha, niti se mogu smatrati istinitima ni u skladu sa Bogom ni sa višom duhovnošću jer netko tko krši zakon slobodne volje ne može se smatrati Božjim posrednikom ili da netko takav ispunjava Božji plan i neminovno će vremenom nestati sa Zemlje. No drugom prilikom ćemo posebno razgovarati o ovoj temi, jer je veoma važna.

Unatoč njihovoj intervenciji, ne vidim da su se na svijetu stvari puno popravile.

Nešto ipak jesu. U prošlosti su ljude uzgajali kao stoku, za jelo a sada vam je to nepojmljivo. Kanibalizam je praktički nestao sa Zemlje. Prije dvjesto godina ropstvo je još uvijek bilo legalno i trgovalo se robljem diljem svijeta. Iako i danas ropstvo postoji u drugim oblicima i prakticira se ilegalno, barem je formalno zabranjen i kažnjiv prema zakonima svih zemalja. Vjerski progoni, iako u nekim dijelovima svijeta još uvijek postoje, smanjeni su u intenzitetu i okrutnosti te u mnogim zemljama postoje zakoni koji štite pravo na slobodu vjerskih opredjeljenja, što je u Evropi prije protestantske reforme bilo nezamislivo. Smrtna kazna je u mnogim zemljama ukinuta. Izrada i donošenje Deklaracije o ljudskim pravima, od strane međunarodnog tijela kao što je UN iako se u praksi ne poštuje u potpunosti, je jasan primjer da na vašoj planeti postoje dovoljno razvijeni duhovi koji mogu prepoznati postojanje temeljnih prava koja ne bi trebala biti povrijeđena. U njoj se savršeno definiraju prava koja jamče slobodu volje i od zemalja potpisnica se zahtijeva da poduzmu mjere za sprječavanje kršenja slobodne volje drugih ljudskih bića. Zbog toga se ovaj dokument može smatrati vrlo uspješnim razvitkom zakona slobodne volje. Unutar Deset zapovijedi također možemo naći neke naznake ideje o poštivanju slobodne volje, kao što su zapovijedi „ne ubij“, „ne ukradi“. Iako još mnogo toga treba učiniti, sva su ta kretanja napredna u odnosu na situaciju u prošlosti.

Treći zakon: Zakon duhovne pravde ili Zakon duhovne akcije i reakcije (uzroka i posljedice)

- Ono što činiš drugima, također činiš samom sebi
- Duhovno se napreduje kad duh shvati svoje pogreške (djela protiv drugih stvorenja) i ispravi njima načinjenu štetu

Mnogi ljudi argumentiraju svoj ateizam maksimom: „Da doista postoji Bog, on ne bi dozvolio toliku nepravdu na svijetu“. Što misliš o tome?

Radi se o mišljenju koje se temelji na nepotpunom poznavanju duhovne stvarnosti, što dovodi do tumačenja nekih dramatičnih situacija na Zemlji kao nepravdu, jer se vjeruje da život počinje rođenjem fizičkog tijela. Ako smatramo da ljudski život počinje od rođenja, doći ćemo do neizbježnog zaključka da je svijet nepravedan te da se radi o jednako nepravednom stvoritelju, ako on postoji, jer čini se da je od početka više naklonjen jednima na štetu drugih stvorenja. Zar nema bića koja od rođenja dođu na svijet s jednom životnom perspektivom punom nevolja, bilo zato što su rođeni s urođenim bolestima, u ekstremnom siromaštvu ili u obitelji koja ih ne želi, dok su drugi čini se miljenici providnosti jer su pametniji, ljepši, zdraviji, znaju više voljeti i više su voljeni?

No, ako smatramo da je ovaj život samo kratka epizoda u životu svakog bića i da je ova epizoda samo nastavak i posljedica brojnih prethodnih epizoda čiji je sadržaj savršeno usklađen s okolnostima u kojima se duh nalazi u aktualnom životu, počeli bismo razumijevati što nam je ranije bilo nerazumljivo, a time i nepravedno.

Apsolutno svi duhovi polaze iz iste točke. Sva su duhovna bića stvorena jednaka, kao jedna neupućena i nesvjesna vitalna duhovna esencija

ali s potencijalom stalnog i neograničenog razvoja do najviše razine ljubavi i mudrosti kroz iskustvo bezbrojnih utjelovljenja. Jedina početna razlika između jednih i drugih leži u trenutku njihovog stvaranja, tj. u dobi duha, jer proces stvaranja duhovnog života nikad ne prestaje. Dok su jedni započeli taj put prije milijarde godina, prije nego je vaša galaksija bila jedva jedna nebula u stvaranju, i imaju iza sebe bezbroj utjelovljenja u fizičkom svijetu, drugi su tek počeli proces evolucije odnosno, mladi su duhovi. Ovisno o njihovim postupcima i odlukama, evolucijski će im put biti ravan ili krivudav, spor ili brz.

Niste li primijetili da neke osobe još od ranog djetinjstva pokazuju zrelost neprimjerenu svojoj dobi, uz veliku sposobnost za ljubav i razumijevanje, dok su drugi, već odrasli i tijelom stariji, još uvijek nezreli u ponašanju do te mjere da čak izgledaju mlađe nego što to fizički jesu? Razlike koje zapažate između jednih i drugih duhova u odnosu na njihovu naizgled urođenu duhovnu sposobnost, očituju se zbog različite dobi duha i veće ili manje koristi koju je iz prethodnih utjelovljenja ostvario za svoje duhovno napredovanje. Razlike u uvjetima života, što se doima kao posljedica sudbine, odgovaraju posljedicama odluka ili odlukama koje su sami duhovi donosili u prethodnim životima i u razdoblju života između utjelovljenja.

Kakvu vezu imaju događanja iz sadašnjeg života s događanjima proživljenima u prošlim?

Postoji jedan univerzalni zakon, možemo ga nazvati Zakon Duhovne Pravde, Zakon uzroka i posljedice, odnosno Zakon akcije i reakcije, koji manje više kaže da duh prima upravo ono što i daje. Zapravo znači da ono što činimo drugima, u biti činimo sebi samima. Rezultat toga je da se svaki duh mora nositi s okolnostima koje je sam stvorio, tako da su mnoge nepovoljne okolnosti s kojima se duh u životu suoči, posljedica ili učinak nekog uzroka koji je sam stvorio u nekom prethodnom utjelovljenju.

Zašto je taj zakon univerzalan?

Zato što duh ne može biti sretan niti može napredovati u svom duhovnom razvoju dok se ne suoči s njima i ne riješi okolnosti koje je prouzročio i djela koja je počinio protiv sveopćih zakona a time protiv drugih stvorenja. Ako po zakonu slobodne volje duh slobodno bira svoj

put, donosi odluke koje smatra prikladnim, po zakonu duhovne pravde treba znati da svako djelo ima svoje posljedice i da na kraju, prije ili kasnije završe utječući na njega samog. Drugim riječima: „Šjetva je proizvoljna, žetva je obavezna.“ To jest, ako nam se nešto činilo ispravno kao izvršiteljima, tada nam se također treba činiti ispravno kao primateljima i obratno, ako nam se ne sviđa primiti ono isto što smo učinili drugima znači da to nije bilo nešto naročito dobro, jer ono što nije dobro nama nije dobro ni drugima. Čuli ste da su mnogi veliki proroci, uključujući i samog Isusa rekli: „Ne čini drugima što ne želiš da učine tebi“ i „Čini drugima ono što želiš da učine tebi“. Poznavanje zakona uzroka i posljedice trebalo bi dodati nastavak ovim izjavama: „ne čini drugomu što ne želiš da učine tebi, jer ono što činiš na kraju činiš samom sebi“ i „čini drugima ono što želiš da učine tebi, jer u stvari to činiš samom sebi“. U ovoj izreci „što činiš drugima također činiš samom sebi“ je sadržano načelo duhovne pravednosti.

Zašto ga zoveš zakon duhovne akcije i reakcije?

Zato što je, na neki način, sličan trećem Newtonovom zakonu ili zakonu akcije i reakcije klasične fizike. Za one koji nisu upoznati s njim, ovaj zakon kaže da uvijek kada jedno tijelo djeluje silom na drugo onda i drugo tijelo djeluje na prvo silom iste jačine suprotnog smjera. Tako da ako se dva astronauta nalaze u svemiru, držeći se za ruke i jedan od njih odluči gurnuti drugog, isti taj će se naći odbačen jednakom silom koju je sam upotrijebio ali u suprotnom smjeru. Učinci fizičkog zakona akcije i reakcije su dobro poznati onima koji su pucali iz vatrenog oružja. Znamo da pri ispaljivanju, mehanizam vatrenog oružja djeluje na metak jednom silom koja ga tjera van velikom brzinom. Istodobno metak djeluje na vatreno oružje istom snagom, ali u obratnom smjeru. Ova sila, koja se javlja zbog postojanja zakona akcije i reakcije, je poznata u oružarskom žargonu kao povratni udarac a tako je jaka da nestručna primjena oružja može izazvati ozljede na dijelovima tijela koji su točke oslonca pri njegovom rukovanju.

Na duhovnoj razini, slično fizičkom zakonu akcije i reakcije, duhovni zakon akcije i reakcije nam kaže da će nam svako djelo učinjeno drugima biti uzvraćeno istom mjerom. Što u praksi implicira da, kao što sam već rekao, sve što činimo drugima zapravo činimo sebi samima. To je temelj duhovne pravde, jer se svatko suoči s vlastitim djelima i sam

odlučuje hoće li, nakon suočavanja s posljedicama vlastitih djela, promijeniti ponašanje ili ne.

Na koji način djela učinjena drugima utječu na duhovnu evoluciju?

Ako su protivni zakonu ljubavi težina tih djela je balast koji onemogućuje duhu vinuti se u nove visine razvoja. Nasuprot tome, djela u skladu sa zakonom ljubavi djeluju kao plamen u plameniku toplo-zračnog balona. Plamen, grijući zrak, povećava vibracijsku stopu molekula plina smanjujući time gustoću zraka unutar balona, što mu omogućuje popeti se u područja atmosfere manje gustoće. Slično tome, djela u skladu sa zakonom ljubavi povećavaju vibraciju duha dopuštajući mu popeti se prema područjima više vibracije u astralnom svijetu, odnosno višoj duhovnoj razini.

Ne vidim da se taj zakon vrlo često provodi. Zar nema priznatih ubojica, kriminalaca i onih koji su počinili genocide koji nikada nisu privedeni pravdi i koji umiru mirno u starosti?

Činjenica da se posljedica povezana s određenim uzrokom ili djelom ne očituje odmah može utjelovljenom dati dojam da ne postoji pravda, jer ne vidi da kriminalac odgovara za počinjene zločine u tijeku istog utjelovljenja. Istina je da u jednom životu mnogi zločini, osobito onih na položajima zemaljske moći, prođu nekažnjeno. U takvim će se slučajevima oni koji su djelovali protiv zakona ljubavi, povrijedivši druge duhove, suočiti u kasnijim životima s posljedicama svojih djela. Zamislimo jednog vladara koji je uzrokovao ratove i davao naredbe za mučenje i smaknuće tisuća ljudi. Zbog njegove moći nikada mu nije bilo suđeno niti je bio osuđen od bilo kojeg Zemaljskog suda. Budite uvjereni da nepodmireni računi iz ovog života ostaju za slijedeći i da krvnik iz prošlosti može biti naizgled nevina žrtva u budućnosti. To je pravo značenje izraza „Blago onima koji su gladni i žedni pravde jer će biti zadovoljeni“, jer ono što zemaljska pravda ne riješi, budite sigurni da riješi duhovna. Ipak, znajte da svrha ovog sustava nije kazniti nego podučiti. U svakom slučaju, svaki duh koji je načinio štetu ostaje dužan samom sebi, a da bi mogao napredovati najprije mora shvatiti da je činio štetu i potom je popraviti.

Nasuprot, ne postoje li ljudi koji su za svog života učinili puno dobra, a za uzvrat su zlostavljani, mučeni i ubijeni?

Također moramo vidjeti drugu stranu medalje Zakona duhovne pravde, jer oni koji su djelovali po zakonu ljubavi i primili nezahvalnost, nerazumijevanje, odbacivanje, nasilje, mučenje ili smrt u zamjenu za dobro koje su učinili, mogu biti sigurni da će za svoja djela biti nagrađeni u duhovnom svijetu, koji je stvarni svijet i nije podložan proizvoljnim zakonima čovjeka. To je ono što je Isus želio reći riječima „Blago siromašnima u duhu (odnosi se na ponizne) njihovo je kraljevstvo nebesko. Blago onima koji plaču jer će biti utješeni.“

Zašto mora postojati odgoda između akcije i reakcije, tj. između čina i njegove posljedice za počinitelja? Zar ne bi bilo pošteno da se akcija i reakcija pojavljuju izravno?

Reakcija je aktivirana u trenutku provođenja akcije, iako nije stupila na snagu odmah. Ako je akcija sukladna duhovnim zakonima, dobit ćemo „duhovni bonus“, međutim, ako je protivna može se reći da smo napravili „duhovno zaduženje“. „Prikupljanje usjeva“ će se odgoditi do završetka probne etape u kojoj se duh nalazi, tj. do kraja utjelovljenja, slično kao što se kod polaganja ispita ocjena ne dozna dok ne završi ispit niti se čeka da profesor ispravi upravo završen zadatak da bi se prešlo na drugi. Kada se radi o jednom činu u prilog duhovnih zakona, u nekom trenutku iz duhovnog svijeta dobijemo relevantnu naknadu, iako nije neposredna, kao što se u radu po ugovoru naknada primi po završetku posla a ne dok se on još uvijek obavlja. Ta „duhovna nagrada“ će na kraju, kad se završi utjelovljenje, rezultirati u usponu duha prema višim područjima razvijenosti gdje borave duhovi s većim osjećajem ljubavi. U slučaju duhovnog zaduženja, popravak će se odgoditi dok duh svojom voljom dobrovoljno ne ispravi načinjenu štetu, što nužno podrazumijeva da je duh postao svjestan svoje greške. Po zakonu slobodne volje ne može ga se prisiliti da to učini. Sam duh je taj koji odluči kada dođe vrijeme da se suoči s tim okolnostima. Ali ako želi duhovno napredovati, neizbježno se mora, prije ili kasnije, s njima suočiti i popraviti načinjenu štetu. Dok se to ne dogodi neće se suočiti s tim iskušenjima ali jednom kad završi utjelovljenje, težina počinjenih djela protivnih zakonu ljubavi će ga zadržati na nižim razinama astralnog svijeta, gdje žive njemu slični duhovi koji se zbog nedostatka sklada sa

zakonima ljubavi posvećuju povrjeđivanju drugih, što uzrokuje da je život u tim razinama prilično nesretan i pun patnje za njihove stanovnike.

Kako duh postane svjestan štete koju je nanio drugima?

U nekom trenutku nakon odvajanja od tijela, duh se suoči sa sveobuhvatnim pregledom moralno najvažnijih događaja iz prošlog života. Tijekom ovog pregleda života, za svaku doživljenu situaciju, duh ne samo da razaznaje ono što je sam osjećao u tom trenutku već istovremeno doživljava, kao da su njegovi vlastiti, osjećaje i emocije drugih bića koji su pretrpjeli posljedice njegovih postupaka, osjećajući ugodnost ili neugodnost koju su izazvali.

Koja je točno svrha tog pregleda života?

Svrha mu je da duh postane svjestan važnosti odluka donesenih tijekom života u odnosu na duhovne zakone i utjecaja koji su one imale na druge, da shvati da li je djelovao iz ljubavi ili iz sebičnosti, a s ciljem da mu to koristi za daljnji razvoj. Također, da bi saznao koja od iskušenja s kojima se suočio u zadnjem utjelovljenju, je uspio savladati, a koja su još uvijek pred njim, budući da iskušenja sljedećih utjelovljenja u velikoj mjeri ovise o ponašanju i djelima učinjenima u prethodnima.

To izgleda kao posljednji sud, zar ne?

Manje-više, ali bez namjere da se duha povrijedi ili kazni, već se to radi samo iz razloga da duh postane svjestan svojih djela u odnosu na duhovne zakone i poštivanje drugih stvorenja.

Tko sudi o tome jesu li njegova djela bila ispravna ili ne?

Sam duh uz pomoć viših duhovnih bića.

Kako duh može postati svjestan je li bio ispravan ili ne u svom ponašanju, ako toga nije bio svjestan tijekom fizičkog života?

U tome mu pomažu viši duhovi dajući mu bistrinu svijesti, koju samostalno na svom razvojnem stupnju još uvijek ne posjeduje.

Budući da sudi sam sebi, ne dogodi li se da bude posve pristran? Tj. kako izbjeći da duh pristrano sudi vlastite postupke?

Duh se ne ponaša tako jer se nalazi u stanju duhovne jasnoće koju su kod njega potaknuli već spomenuti viši entiteti. U tom stanju on vidi stvarnost kakva je, na potpuno nepristran način.

Što se događa poslije?

Duh se priprema ispraviti i prevladati to negativno ponašanje u slijedećim utjelovljenjima te prema svojim mogućnostima bira iskušenja koja mu mogu u tome koristiti. Ovisno o načinu koji sam izabere, put popravka može biti sporiji kroz duži period vremena ili ako želi brže napredovanje izabrati će teža iskušenja.

Dogodi li se to odmah? Mislim, suoči li se već u slijedećem životu s popravkom loše učinjenog u prethodnom?

Ne nužno, mnogi duhovi ne pokažu nikakvu namjeru promjene te tako budu zadržani u najnižem rubu donjeg astrala, pa se vraćaju u fizički život bez prethodne preobrazbe. Mada i kad duh počne proces reforme, treba uzeti u obzir da je u početku volja za ustrajnošću u dobrom vrlo krhka i duh ne može izdržati teška iskušenja. Stoga on može živjeti utjelovljenja tranzicije u kojima ne ispravlja svoje greške već mu ona služe kao priprema za jačanje njegove upornosti i opredjeljenja za promjenu. Utjelovljenja podmirenja duhovnog duga, u kojima se duh susreće s najtežim kušnjama, će proživjeti kada je dovoljno spreman i ima jaču želju za poboljšanjem.

Kakva iskušenja očekuju duha koji je „zadužen“?

U principu, iz prve ruke iskusiti okolnosti kakve je u ranijem životu prouzročio drugima, te time postati svjestan što je ili nije u skladu s duhovnim zakonima i raditi na popravku štete koju je nanio.

Da bih bolje shvatio možeš li mi dati jedan primjer?

Dobro. Zamislite duha utjelovljenog u osamnaestom stoljeću, u jednu bogatu bijelu obitelj koja posjeduje plantaže i robove za obradu zemlje. Sigurno taj duh ne shvaća, jer su ga tako učili njegovi roditelji, da su robovi također bića koja osjećaju i pate kao i on a da je ropstvo čin protivan zakonu ljubavi i zakonu slobodne volje, jer nitko nema pravo oduzeti ničiju volju za svoju vlastitu korist, materijalnu ili bilo koje druge vrste a još manje od nekog tko mu je potpuno jednak. Ako

upitaš duha sadašnjeg gospodara, misli li da je ispravno imati robove, najsigurnije bi mu se uvrijedila čast, jer „kako možeš usporediti prijave i neuke robove s jednim gospodinom njegove klase“. Okolnosti „prijav, neuk, rob“ kojima je tako aktivno pridonio u stvaranju i održavanju. Ako misli da je takvo stanje stvari dobro, onda će biti suglasan iskusiti takvu situaciju na suprotnoj strani, tj. u idućem životu roditi se kao dijete obitelji robova, doživljavajući tako na vlastitoj koži patnju koju izaziva ropски položaj. Zar ne bi taj duh sada u novom utjelovljenju kao rob, ako ga upitamo smatra li ropstvo ispravnim, rekao da je ono nehumano i žarko se žalio na svoju sudbinu govoreći: „Gospodine, što sam učinio da zaslužim ovo?“. Na kraju krajeva, ništa više nego požeti što je posijano. Ako nešto nauči iz takvog iskustva možda se sjeti i poradi na ukidanju ropstva kada bude u poziciji promijeniti stvari, na primjer kada se ponovno rodi kao vlasnik plantaže.

Iz tog primjera trebam zaključiti da su robovi u drugom životu mogli biti gospodari koji su se koristili robovima?

Da, a gospodari robovi. Mogla je jedna ista grupa duhova suočavati se s alternativnim pozicijama u mnogim životima dok napokon nisu shvatili da je poštivanje slobode drugih, u svim okolnostima, najbolji način kojim se poštuje vlastita. I tako je u svemu.

Ali, nije li prisiljavanje duha da iskusi sve što je sam prouzročio, jednako onom „oko za oko, zub za zub“?

Kažem vam da to nije kazna već način učenja. Ako duh smatra da je postupio ispravno, neće se bojati proći kroz isto. Naprotiv, bit će nestrpljiv da primi nagradu za svoja dobra djela. Isto tako, ako se ponašao sebično, čineći štetu drugima, neće biti previše željan pokupiti plodove svoje sjetve. Kad bi namjera zakona bilo kažnjavanje počinitelja, kao neka vrsta osvete, onda bi to bilo kao „oko za oko“. Međutim, svrha zakona nije kažnjavati nego poticati razvoj duha kroz doživljavanje istih situacija koje je on sam prouzročio. Drugim riječima, zakon duhovne pravde sve nas suoči s našim vlastitim djelima kako bismo iz njih učili. I ne mora se nužno proći kroz iste situacije, ali je to obično najbrži način učenja koju izaberu mnogi duhovi, željni da napuste svoje duhovno inferiorne položaje u kojima su duboko nesretni.

Ne postoji li neki drugi, manje drastičan, način na koji bi se duh mogao osloboditi svog duga?

Intenzitet iskušenja ovisi o tome koliko brzo duh želi podmiriti svoj duhovni dug i o sposobnosti koju ima za savladati ta iskušenja. Samo kada je duh spreman prevladati ih, s njima se suoči. Kao da se radi o bankovnom kreditu bez interesa, duh koji se želi razvijati ali je karmički zadužen ima nekoliko mogućnosti promjene i plaćanja duga, te sam odlučuje koju mogućnost želi izabrati. Može ga pokušati vratiti u manje vremena s većim ratama ili u više vremena s nižim ratama otplate. Duhovne vodilje obično preporučuju drugu opciju, to jest, podmiriti dug u pogodnijim ratama, iako je na taj način duhu potrebno više utjelovljenja da bi ga podmirio. Međutim, duhovi imaju tendenciju požuriti se, u želji da napuste stanje patnje u kojem se nalaze pod teretom zla koji su nanijeli drugima, i odabrati teža iskušenja te eliminirati dug što prije. U svakom slučaju, da bi se suočio s bilo kakvim iskušenjem duh mora biti suglasan a u duhovnom mu svijetu pomažu pripremiti se da bi iskušenja s uspjehom svladao.

Što je to „karma“?

Ta je riječ porijeklom s dalekog istoka, a znači „duhovni dug“.

Čini mi se da su neka iskušenja previše bolna da bi iz njih duh mogao nešto naučiti, osim da je život jedna dolina suza.

Tako ti se čini ako sudiš bez poznavanja uzroka. Kada vidite samo prvi dio priče, tj. kada zločinci prođu nekažnjeno, čini vam se nepošteno da se počinitelji ne osude. Kad vidite samo drugi dio, tj. podmirivanje računa u nekom drugom životu, čini vam se nepošteno da netko mora trpjeti takva zlodjela, jer ne razumijete odakle dolazi ni zašto tako velika nesreća. Međutim, kad bi poznavali kriminalnu prošlost duha, mnogi im ne bi dali drugu priliku. U duhovnom svijetu uvijek postoji druga prilika, odnosno postoje bezbrojne mogućnosti ispravka.

Ako u duhovnom svijetu stvarno postoje bezbrojne mogućnosti ispravka, odakle dolazi vjerovanje, koje ima kršćanska doktrina, u vječnu kaznu zločestima?

Vjerovanje u vječnu kaznu nije božanskog porijekla. Neosnovano je, ne odgovara duhovnoj stvarnosti i nije ništa drugo već još jedna laž koju su

uvele svećeničke kaste u namjeri da kontroliraju ljude kroz njihov iracionalni strah. Žalosno je da oni koji su se postavili kao duhovne vođe, koji bi trebali pomoći drugima pronaći svoj duhovni put, daleko od toga, još više ih zbunjuju kako bi ometali i manipulirali im misli. Iskorištavaju njihove slabosti da bi sebe veličali, otežavajući time ljudima put koji je već po sebi pretrpan teškim okolnostima.

Zašto mnogi ljudi imaju dojam da su im bolni događaji iz života bez konzultiranja nametnuti?

To je zbog toga što duhovi odluku donesu prije utjelovljenja a zaborav duhovne prošlosti koji se aktivira pri utjelovljenju učini da osoba vjeruje da nije sudjelovala u odlučivanju. Mnogi duhovi su odlučili učiniti veliki korak u vlastitom napretku, dakle, suočiti se s iznimno teškim okolnostima, neshvatljivim onima koji ne poznaju duhovne zakone. Mnogi ne mogu shvatiti zašto se jedna dobra osoba mora suočiti s bolnim i nesretnim situacijama koje nije tražila, a pojavile su se kao neka vrsta neizbježnosti sudbine. I tada zaključe da istinska pravda ne može postojati ako dobri ljudi moraju tako strašno trpjeti. Ali ako bi mogli pogledati u duhovnu prošlost te osobe shvatili bi zašto. To je zato što duh počinje popravljati štetu koju je načinio prije nego se uskladio s duhovnim zakonima. Stoga, radujte se kad pronađete takve osobe, najprije jer su to duhovi koji su već napravili duboke i pozitivne promjene prema svojoj regeneraciji, a zatim jer sama činjenica da se suočavaju s iskušenjima takve veličine znači da su uspjeli stići do prilično visoke razvojne razine što im omogućuje da uspješno završe intenzivnu nadoknadu svog duhovnog duga.

Trebam li shvatiti da su sve negativne okolnosti, s kojima se duh suoči, posljedica djela iz prošlosti?

Ne. Mnoge su posljedica djela iz sadašnjeg života, a tu su i druge okolnosti koje su svojstvene razvojnoj razini planete na kojoj se utjelovljuje.

Želiš reći da duh koji nema dugove može proći kroz negativne okolnosti koje ne zaslužuje?

Da. Vrlo često se događa. Ali to se učini po slobodnom izboru duha.

A kakav to ima smisao? Slični mazohizmu!

Ne mislite da se duh na to odluči jer uživa u patnji niti da je ta patnja potpuno sterilna te da iz nje ne proizlazi nikakav duhovni napredak, to ne bi imalo smisla. Ali ako ono prouzroči duhovni napredak u učenju ljubavi a time približavanje istinskoj sreći, jednom kad se uspješno prevladaju bolne okolnosti i one ostanu iza nas, zaključit ćemo da je vrijedilo truda, isto kao što trkaču u pozadini vrijedi truda utrka ako uspije stići na cilj obarajući svoj osobni rekord. Ovo obično izaberu napredni duhovi, iz čina ljubavi prema svojoj manje naprednoj braći. Utjelove da bi im pomogli pronaći put ljubavi a u isto vrijeme, koristi i njima samima za još brže napredovanje jer time stave na ispit svoju sposobnost za voljeti bezuvjetno, budući moraju podnositi nepravdu i nezahvalnost onih kojima žele pomoći.

Iako kažeš da negativne okolnosti služe evoluciji i da su rezultat djela iz prošlosti, postoje situacije tako nepravedne, nehumane i nepodnošljive kao što su glad, siromaštvo i rat koje ne bi trebale biti dopuštene, neovisno o tome što je učinjeno u prošlom životu. I drugo, iako navodno postoji jedno ili više super bića koji su super dobri, ništa ne čine da bi promijenili žalosni smjer kojim ide naše čovječanstvo. Što mi možeš odgovoriti na to?

Dakako da postoje mnoge nehumane i nedopustive situacije, ali duhovi koji utjelovljuju na Zemlji su ti koji su ih stvorili, a oni moraju postati toga svjesni i raditi na tome da se takvo što iskorijeni sa lica zemlje, oni su ti koji to moraju i mogu učiniti. Kao što sam već rekao, duhovno se napreduje samo kad je to izabrano i usvojeno slobodnom voljom i naporom samog duha, bez prisile ili nametanja. To je duhovni zakon slobodne volje koji poštuju sva napredna duhovna bića. Zbog njega ne vidimo da Bog ili druga superiorna bića ispravljaju nepravde na Zemlji. Sigurno je da bi se zemljani, koji su tražili prisutnost nekog spasitelja, bunili zbog nedostatka slobode ako bi se na zemlji pojavilo neko svemoguće stvorenje s namjerom da popravi određene stvari jer odluke koje bi takvo biće donosilo ne bi odgovarale svačijem ukusu. Uvijek bi bilo onih koji bi se nekim odlukama osjećali povrijeđeni jer je malo ljudi u vašem svijetu koji su spremni odustati od sebičnosti, malo ljudi koji su spremni podijeliti ono što drže svojim s onima koji imaju manje.

Zato je ljudskim bićima ostavljeno da bez zapreka, u fizičkom svijetu, eksperimentiraju zakon slobodne volje i da se nose s okolnostima koje su pri tome sami stvorili. Da sami dođu do zaključka da su sva zla zbog kojih pate, plod sebičnosti i da će biti ratova, gladi, siromaštva i nepravde sve dok sebičnost vlada ljudskim srcima. Jedini način da se iskorijeni svako zlo je da se iskorijeni sebičnost iz svakog srca, a jedini protuotrov koji postoji za otrov sebičnosti je ljubav. Ne očekujte skrštenih ruku da vas dođu spasiti. Djelujte i pomoći će vam se, jer su napredni duhovi i sljedbenici zakona ljubavi uvijek u blizini da bi vam na vrlo suptilan način pomogli. Morate djelovati na vlastitu inicijativu, prema vlastitoj odluci a ne protiv vaše volje. Slično kao da netko padne u rijeku i zove u pomoć, ali sam ne pokuša plivati i održati se na površini. Vi imate moć promijeniti smjer vaše sudbine ako tako odlučite, jer na koji način bi se mogli razvijati ako bi pri svakom pogrešnom koraku zvali vašeg oca u pomoć? Morate iskusiti posljedice vaših odluka da bi ste učili i trebate imati slobodu izbora puta kojim želite poći.

Zašto duhovno napredniji svjetovi ne pošalju svoje predstavnike da nam pokažu što je superiorna duhovnost?

Rado bi oni ali, kao što sam rekao već više puta, ne mogu utjecati na vašu slobodnu volju. Na kolektivnoj razini, čovječanstva najrazvijenijih fizičkih svjetova ne mogu, bez izričite volje i suglasnosti manje razvijenih, utjecati na njihov razvoj. Iz tog razloga, pomažu im kroz utjelovljenja naprednijih duhova koji bez velike pompe i pratnje dolaze dati primjer, kako bi oni koji žele naučiti to učinili zbog srodnosti osjećaja i misli a ne zbog toga što su ostali zaslijepljeni čarima tehnologije koju posjeduju. Zadnji put kada se ovo dogodilo, jer civilizacije nisu poštovale zakon slobodnog izbora, posljedice su bile katastrofalne. Manje razvijeni svjetovi su postali ovisni o naprednijoj civilizaciji a kada ih je ta napustila sav navodno postignuti napredak je nestao jer nije bio plod njihovog vlastitog napora.

Također vam želim reći da stalno, na suptilan način, iz duhovnog plana primete pomoć od vodilja i voljenih bića koji nisu u isto vrijeme utjelovljeni. Već smo razgovarali o tome kako kontaktirati duhovni svijet da bi se zatražila pomoć. Da biste je dobili, morate je željeti primiti. Jer tko želi biti sam i izoliran od svijeta ili ne želi napredovati, želja mu se poštuje. Nikoga se ne može prisiliti da napreduje u ljubavi, jer ako

napredak nije dobrovoljno izabran beskoristan je i predstavlja kršenje zakona slobodne volje.

Neki ljudi opravdavaju ratove govoreći da su potrebni za očuvanje mira i demokracije, kako bi se spriječilo veće zlo. Što misliš o tome?

Ako su stvarno na strani mira i slobode, neka ne čine suprotno onom čega su pristaše, jer ako se za postizanje cilja koristi sredstvo koje mu proturječi, onda se radi o laži, licemjerju. Cilj ne opravdava sredstvo, jer sredstvo mora biti sukladno cilju kojemu se teži. Ratom se ne postiže mir, nametanjem se ne postiže sloboda niti pravda kroz nepravdu.

Ali, ne odlučuje li se za ratove nekolicina koja je na vlasti, dok ostali radije žive u miru?

Zašto onda dajete vlast onima koji rade suprotno onom što želite? Kada bi zlonamjerni vladari nakon što pozovu svoj narod u rat, otkrili da nitko nije spreman uzeti oružje, da nema nikoga tko bi prisiljavao druge da uzmu oružje, da nema nikoga tko bi proizvodio oružje, ne bi mogli učiniti ništa bez obzira koliko zli bili. Ako uspijevaju, to je zbog toga što znaju potaknuti sebičnost koja postoji u vama. Znaju odvući ovce u klaonicu, jer su uvjerali ovce da su one mesari drugih ovaca. Dakle, problem je u onom koji misli da ima pravo oduzeti život drugima koji su isti kao on, izlažući se pri tome mogućnosti da taj drugi oduzme život njemu. Kada je utjelovljen, duh koji je usvojio duhovne zakone nikada neće sudjelovati u nikakvom ratu jer vrlo dobro zna da je život svetinja i da je uzrokovati smrt drugih ljudi, iz bilo kojeg razloga, čin protivan Zakonu ljubavi i Zakonu slobodne volje.

Što ako je netko napadnut i djelujući u samoobrani ubije napadača? Ili na primjer u slučaju da napadač pokuša nauditi djeci i da je ubiti agresora jedini način da ih se zaštititi?

Gledajte, u duhovnom svijetu nisu toliko važna sama djela koliko namjera s kojom se čine. Tko ne namjerava ubiti već samo spriječiti agresora da ubije, ne može biti osuđen isto kao da je od početka imao namjeru ubiti. Učinit će sve moguće kako bi spriječio nesreću bez nanošenja još veće štete. Ali to se ne odnosi na ljude koji idu u rat. Kada se ide u rat, zna se da će u nekom trenutku svi biti u situaciji da ubiju ili budu ubijeni. Sljedbenik zakona ljubavi koji kaže da vjeruje u

Boga, nikada neće dragovoljno pristupiti vojsci i ići ubijati svoju braću utjelovljenu na suprotnoj strani, jer ne postoji nijedna ideologija ni vjerovanje tako uzvišeno da bi opravdalo ubijanje drugih bića.

Također je istina da su mnogi ljudi regrutirani i prisiljeni boriti se protiv svoje volje! Što bi rekao u takvom slučaju?

To je prilično veliko iskušenje za duha u pitanju, jer nema puno izbora. Znajte da se takve situacije ne događaju slučajno i onaj koji se u njoj nađe je sigurno u ranijem životu drugima uzrokovao iste okolnosti. To je težak ispit vjerovanja u ljubav jer duh mora birati između ubiti drugog ili biti ubijen, mučen ili ranjen ili čak biti zatočen, mučen ili od vlastite strane biti osuđen na smrt ako ga se proglasi buntovnikom ili dezertrom. Proći kroz takve okolnosti poštujući zakon ljubavi, na stanje duha će djelovati olakšavajuće. Nasuprot tome, oni koji prisiljavaju ljude da idu u rat, da umiru i ubijaju, su najodgovorniji za stvaranje takvih okolnosti i to se nepovoljno odražava na njihovo buduće stanje.

U vašem je svijetu junak onaj vojnik koji je, izlažući opasnosti svoj život, ubio one koji su se našli s druge strane, dok je kukavica onaj koji riskira život zbog svog protivljenja ubijanju. Međutim u duhovnom svijetu, stvari tvoje obratno. Junak je pacifista, dezertar, buntovnik, zagovarač savjesti jer je protiv ubijanja, hrabar je jer riskira svoj život da bi sačuvao živote drugih, nepoznatih, možda ljudi drugih uvjerenja i ideologija, znajući da ga oni s njegove strane zbog toga mogu proganjati do smrti. Istodobno je daleko od toga da bude hrabar čovjek, onaj koji izlaže svoj život kako bi oduzeo život drugih, zbog straha da mu ga netko sa suprotne strane ili iz vlastitih redova, oduzme prije. U svakom slučaju, neka sam duh odluči što radije želi, privremenu zemaljsku patnju uzrokovanu sebičnim bićima koja će mu se osvetiti jer je odbio ubijati svoju braću ali za što je nagrađen u duhovnom svijetu ili zemaljsku nagradu ratnom junaku ali patnju u duhovnom svijetu jer je djelovao protiv svoje braće.

Dakle, ako neka država namjerava osvojiti druge zemlje, što bi trebali učiniti da bi spriječili napad i invaziju agresora, sjediti skrštenih ruku dok ih uništavaju? Kao slučaj Nacističke Njemačke. Trebali su Evropa i Amerika pustiti da nacizam, kroz svoje vojne snage, osvoji svijet?

Poznavanje povijesti kojem vi imate pristup je uvelike izmanipulirano. Mnogi još uvijek vjeruju da u svakom ratu postoji dobra strana, ona u kojoj se sami nalaze i koju Bog podržava i loša strana koju podržava vrag. Ali ispostavlja se da na drugoj strani misle to isto, da su oni dobri i da Bog podržava njih a da su oni drugi loši koje potpomaže sam vrag. Jedan takav rat kojeg si spomenuo ne dogodi se preko noći. Činjenica je da su ratovi pripremani mnogo prije početka oružanog sukoba i žalosno je vidjeti kako buduće suprotstavljene strane prethodno surađuju kako bi se naoružale a poslije se zavade kako bi se međusobno uništile. Ekstremističke i nasilne ideologije se oblikuju i razvijaju iz ekonomske i moralne neimaštine. Najveći ratovi su se dogodili nakon velikih ekonomskih kriza u kojima su narodi živjeli u ekstremnoj bijedi i mizeriji. Te se ekonomske krize nisu dogodile slučajno, već su namjerno uzrokovane malom skupinom ljudi s velikom gospodarskom i političkom moći s ciljem bogaćenja i stjecanja još veće moći na štetu(jad i patnju) drugih, koristeći sva sredstva propagande na promicanju ekstremnih ideologija kako bi ljude uvjerali da su krivci sveg zla oni koji su drukčiji, zbog rase, vjere, uvjerenja, kulture, itd. Ali ako u tome uspijevaju to je zato što uspijevaju stimulirati vašu sebičnost, isto to što vam onemogućuje, u drugom ljudskom biću, vidjeti jednog brata ili sestru.

Jedan pravi sljedbenik zakona ljubavi nikada ne ide u rat ubijati svoju braću i sestre, jer svako ljudsko biće vam je brat ili sestra. Imate li djecu? Želite li da prožive rat, da su ranjeni ili ubijeni, da pate glad i bijedu? Želite li da unište vaše domove, vaša sela i gradove? Ne želite. Onda mislite da je na drugoj strani isto tako. Ako idete u rat uzrokovat ćete patnju, bol, smrt i razaranje koje sami ne želite, jer oni na neprijateljskoj strani također imaju djecu koja će zbog rata patiti od siromaštva, gladi, boli, razaranja i smrti. Doista vam kažem, sve ono što ne želite vašoj djeci ne činite djeci drugih, jer na kraju ono što činite djeci drugih, po zakonu duhovne pravde, činite vašoj budućoj djeci.

Prema tome, glavni začetnici rata su nekolicina dok ostali, motivirani vlastitim egoizmom, dozvole si biti im privučeni, zar ne?

Upravo tako.

Onda su uvelike duhovno zaduženi oni koji su odgovorni za ratove, jer uzrokuju patnju i razaranje velikom broju ljudskih bića.

Doista je tako. Imam jednu poruku za dati „moćnicima“ materijalnog svijeta, ako im to može poslužiti da razmisle i počnu mijenjati svoje stavove prije nego što se još više zaduže sa sobom samima. Budući da nemaju grižnju savjesti kada organiziraju invazije i ratove, kada siju neslogu i mržnju među narodima a još uz to imaju obraza reći da to čine u ime Boga, demokracije, slobode ili nekog drugog plemenitog cilja kojeg ujedno vrijeđaju svojim načinom djelovanja, neka znaju da siju jedno jezivo sjeme čije će obilne i gorke plodove neizbježno prikupljati u sljedećim životima, utjelovljujući kao osakaćena djeca u zemlji koju su posijali minama ili kao gladna djeca u zemlji koju su naredili ubiti glađu. Njihov status moćnika u materijalnom svijetu je samo privremeno stanje koje neće imati u duhovnom svijetu, u kojem položaj ne ovisi o novcu, moći i utjecaju koji imaju već o razvijenosti osjećaja ljubavi prema drugima.

Kakvo razočarenje za one koji su se smatrali gospodarima svijeta, kada prijeđu u duhovni svijet i vide stvarnost onakvu kakva je, da su svi oni, čiju su patnju i smrt uzrokovali, iznad njih na duhovnoj ljestvici. Neće biti nikakvog triumfalnog ulaza s počastima šefu države. Dočekat će ga mnoštvo slabo razvijenih bića željnih nadoknade za učinjeno im zlo. Koliko patnje prouzročite, toliko ćete patnje primiti!

Što možeš reći žrtvama oružanih sukoba, onima koji su osakaćeni, koji su patili bijedu, glad i sve vrste nevolja i poniženja?

Neka im ne bude važno što će izgubiti materijalno, pa čak ni život tijela, jer sve je to prolazno. Zapamtite, nitko vas ne može ubiti jer ste besmrtni a kad se vratite u duhovni svijet, u vaš stvarni život, ništa od toga neće imati važnost. Tamo će biti utješena sva vaša patnja i sve vaš rane će biti izliječene. Jedino što je tamo važno je ljubav. Ako su sve nedaće koje ste doživjeli poslužile da u sebi razvijete suosjećajnost s patnjom vaše braće, do točke u kojoj ste došli do zaključka da sada više ne želite da nijedno biće prođe kroz okolnosti koje ste prošli vi, i konačno, ako ste uspjeli naučiti voljeti barem malo, bilo je vrijedno truda.

Četvrti zakon: Zakon ljubavi

- Duhu je suđeno dosegnuti sreću kroz doživljavanje bezuvjetne ljubavi, po slobodnom izboru njegove volje

- Bez ljubavi nema evolucije. Bez ljubavi nema mudrosti. Bez ljubavi nema sreće.
- Ljubav je sila koja pokreće i harmonizira duhovni Svemir.

Već si više puta spomenuo zakon ljubavi, što je po tvom mišljenju ljubav?

Ljubav se u svom najvišem stupnju može definirati kao sposobnost da osjećamo druge kao same sebe.

Postoji li zaista ljubav ili je to samo jedan apstraktan pojam?

Zaista postoji i očituje se kao intenzivna vibracija vitalne ili duhovne biti koja se prenosi kroz sve razine postojanja, od duhovne, kroz mentalnu i astralnu do fizičke. U energetskom smislu, manifestacija ljubavi je energija najviše vibracije, najsjajnije svjetlo, svjetlo zvijezda. Ta vibracija, vibracija ljubavi, se može jednako kao svjetlost prenositi i opažati.

Što se to uistinu doživljava kada se osjeća ljubav?

Kada jedno biće doživi istinsku ljubav, osjeća se ispunjeno, potpuno sretno, preplavljeno jednom izuzetnom vibracijom, snagom i senzibilitetom. Ne treba mu ništa više da bude sretan. Duh koji je nadahnut ljubavlju osjeća želju prenijeti drugima blagostanje koje osjeća i pomoći im da također postanu sretni jer se osjeća s njima povezan kao da su dio njega samog. Preplavljeno ljubavlju, njegovo astralno tijelo povisuje vibraciju tako da mu se aura uvelike proširi i postane vrlo svijetla. Što veću sposobnost osjećanja ljubavi biće ima, to mu je viša vibracija i više energije može prenositi. Kada netko voli, prenosi tu vibraciju ljubavi na druge. Ako su primatelj ili primatelji iste osjetljivosti, opažaju je kao val intenzivne topline koja ne peče, vibraciju koja ih u potpunosti preplavi do najskrovitijeg kutka, kao da ispunji svaku poru duše čineći je treperavom, te se osjećaju kao da su obavijeni oblakom mira i harmonije. U tom stanju unutarnjeg blagostanja biće je puno optimizma, veselo, opušteno, spokojno i otkrije da njegovi životni problemi i nisu tako ozbiljni.

To što si opisao zvuči kao neko mistično iskustvo. Ne znam do koje mjere je to dostupno nama, ljudskim bićima?

Dostupno vam je, ali tako ste materijalizirani da vam nedostaje osjetljivosti koliko za dati toliko za izravno osjetiti ljubav. To je kao da pokušavate slušati radio pored jedne bušilice u radu. Zbog toga, umjesto da osjećate ljubav, ono što većina vas najviše vrednuje su djela koja se čine iz ljubavi iako vam je teško razumjeti što osobu motivira da djeluje na taj način.

Zašto je ljubav jedan od duhovnih zakona?

Zato što je ljubav upisana u bit duha. Duhu je potrebna ljubav da bi bio sretan. U nedostatku ljubavi duh se suši kao ubrani cvijet. Kao što po zakonu slobodne volje duh treba biti slobodan da bi bio sretan, po zakonu ljubavi, duhu je potrebno voljeti da bi bio sretan. Ako spojimo ova dva zakona rekli bismo da je duhu potrebno voljeti u slobodi da bi bio sretan.

Ako je za sreću duha ljubav tako neophodna, zašto se ne rodimo svi puni ljubavi?

Ljubav tj. voljeti je još jedna od sposobnosti koju duh sam treba razviti u svom procesu evolucije. Kao što sam rekao, kada je stvorena, duhovna iskra ima mnogo potencijalnih sposobnosti koje treba razvijati. Jedna od njih je sposobnost za osjećati ljubav. Razviti sposobnost za ljubav je najvažniji evolucijski cilj duha. Ljubav je snaga koja harmonizira i pokreće duhovni Svemir.

Kako ljubav utječe na sklad Svemira?

Sva duhovna bića postoje zbog jednog čina ljubavi! Ljubav je snaga koja hrani svaki kreativni impuls. Ljubav je temelj na kojem počiva univerzalna duhovna solidarnost. Duh koji je nadahnut ljubavlju želi pomoći svim ostalim stvorenjima da razviju osjećaj ljubavi, kako bi i oni doživjeli sreću koja iz ljubavi proizlazi. Samo se na temelju prave ljubavi gradi ono što je istinsko i trajno.

LJUBAV I SEBIČNOST

Koji korak najprije trebamo poduzeti kako bismo mogli voljeti?

Za ljubav je potrebno osjećati samog sebe a za to je neophodno sebe poznavati. Ako želiš voljeti druge najprije nauči voljeti sebe kroz samopoznavanje. Onaj koji ne voli sebe ne može voljeti ni druge.

Ali ja sam shvaćao da moram zanemariti sebe ako volim nekoga!

Uopće nije tako. Ono što trebaš učiniti je odreći se svoje sebičnosti ali ne i svojih osjećaja. Imate pogrešno shvaćanje pojma ljubavi, jer miješate ljubav sa sebičnošću. Voljeti samog sebe ne znači vjerovati da smo bolji od drugih ili da se zbog toga posvetimo zadovoljavanju vlastitih sebičnih hirova, već znači prepoznati vlastite emocionalne potrebe, osjećaje i razvijati ih tako da oni budu pokretač našeg života. Zato sam rekao da je toliko važno poznavati samog sebe da bismo, kao rezultat toga, mogli uistinu voljeti. Poznavati sebe znači razlikovati ono što osjećamo od onog što mislimo, prepoznati što je to što potječe iz osjećaja a što iz naše sebičnosti.

Kako razlikovati ljubav od onog što to nije?

Ljubav u svom najboljem izrazu mora biti bezuvjetna. Onaj koji zaista voli ne očekuje ništa za uzvrat a onaj koji djeluje kroz interes u stvari ne voli. Ljubav mora biti slobodna, a ako nije, onda nije ljubav. Ne može se nikoga prisiliti na ljubav.

Onaj koji želi voljeti također se treba odreći sebičnosti. Ljubav i sebičnost su suprotni pojmovi, nekompatibilni, antagonistički. Ne može se voljeti bez odricanja od sebičnosti jer je sebičnost zapravo odsutnost ljubavi. Naučiti voljeti je isto što i naučiti osloboditi se sebičnosti. Onaj koji povećava svoju sposobnost za ljubav istovremeno smanjuje svoju sebičnost i obratno.

Na koji način duh uči voljeti?

Kroz jedan trajni proces koji zahtijeva mnogo vremena evolucije. Duh počinje taj proces prije početka svoje ljudske faze i nikad ga ne završi jer tu je uvijek nešto novo za naučiti o ljubavi. Kao kod učenja govora, ne postoji drugi način razvoja ljubavi ako nije kroz stalnu interakciju s drugim bićima. U ranim fazama dok je duhovno biće slabo razvijeno, doživljava ljubav koju druga naprednija bića osjećaju prema njemu u obliku emocija. Tada se osjeća dobro. Također treba iskusiti što je odsutnost ljubavi tj. sebičnost drugih bića koji kao i on, još uvijek nisu u

stanju voljeti. U takvoj se situaciji osjeća loše, ali mu također omogućuje prepoznati, naučiti bolje razlikovati odsutnost i prisutnost ljubavi a time vrednovati prisutnost ljubavi, što služi kao poticaj da u sebi samom razvija osjećaje. Tako da duhovno biće prije nego što je sposobno voljeti razvije osjećaje kao primalac ljubavi drugih naprednijih bića, a to mu služi za primjer toga što znači biti davatelj ljubavi. Također treba živjeti s drugim bićima s istom ili više izraženom sebičnošću od vlastite, koji su primjer odsutnosti ljubavi. Sve te interakcije motiviraju razvoj, najprije emocija (odnosi se na osjetila) a poslije osjećaja. Jednom kada duh prepozna ljubav koju je primio od drugih, on je spreman biti davalac ljubavi. Prvi osjećaj ljubavi će mu se probuditi prema onima koji su ga prvi voljeli (obično prema nekom članu obitelji), dok će ostala bića koja su se ponašala sebično prema njemu biti neprijatelji a oni s kojima nikada nije imao kontakt jednostavno će biti bića prema kojima osjeća ravnodušnost. U ovoj fazi duh je strastven u ljubavi ali osvetoljubiv i pakostan kada ljubav izgubi. Doći će i druga naprednija etapa u kojoj biće ne želi povrijediti one koji su mu naudili, jer shvaća da je patnja sama po sebi nešto negativno, što je nespojivo s ljubavlju i odustaje od osвете kao oblika naknade za učinjenu mu štetu. Ovu fazu bi se moglo nazvati napredna uvjetovana ljubav. U određenom trenutku, kada je stupanj razumijevanja i senzitivnosti bića znatno povećan, tada je spreman učiniti veliki korak i voljeti sva stvorena bića uključujući i one koji su ga mrzili, prezirali i podvrgli neizrecivoj patnji. To znači da je ušao u završnu fazu u kojoj se dosegne bezuvjetna ljubav, ona ljubav koju su propovijedala napredna bića kao što je bio Isus, kada su govorili „Ljubite vaše neprijatelje“. Naravno, ne dogodi se sve ovo preko noći. Bit će potrebni milijuni godina evolucije da bi se prešao put od prve do posljednje faze.

Bi li mogao sažeti ove etape kako bih lakše shvatio tu ideju?

Da, kao što sam već rekao, proces je kontinuiran ali radi boljeg razumijevanja mogli bi smo ga podijeliti na slijedeće faze:

1. Neosjetljiv kao primatelj i kao davatelj ljubavi.
2. Djelomično osjetljiv kao primatelj i neosjetljiv kao davatelj ljubavi.
3. Osjetljiv kao primatelj i djelomično osjetljiv kao davatelj ljubavi (uvjetna ljubav)

4. Visoko osjetljiv kao primatelj i vrlo osjetljiv kao davatelj (napredna uvjetna ljubav)
5. Potpuno osjetljiv kao primatelj i potpuno osjetljiv kao davatelj (bezuvjatna ljubav).

Što je izvor emocija i osjećaja i u čemu se oni razlikuju ?

U ranim fazama duhovne evolucije duhovnog bića, ono je u stanju doživljavati samo emocije koje su obično odgovor na vanjski poticaj. Taj razvoj emocionalne percepcije započinje u fazama koje prethode ljudskoj. U stvari, možete vidjeti da su mnogi viši sisavci, kao što su psi, krave, konji ili dupini, već u stanju uočiti i izraziti prilično duboke emocije vrlo različitih vrsta. U mjeri u kojoj duh eksperimentira s emocijama i počinje ih uzimati u obzir prilikom donošenja odluka, tako počinje razvijati osjećaje. Možete smatrati da su osjećaji napredni oblik emocija.

Možeš li malo potpunije objasniti razliku i odnos između emocija i osjećaja?

Emocije su kratkog trajanja, obično ih aktivira neki vanjski ili unutarnji podražaj. Osjećaji traju duže, dublje su ukorijenjeni u duhu a iako mogu biti pod vanjskim utjecajem ne moraju biti motivirani nikakvim vanjskim podražajem, već vlastitom voljom duha. Osjećaji i emocije su usko povezani. Osjećaj je sposoban probuditi emocije. Oni su kao interni izvor iz kojeg istječu, tako da su emocije u tom pogledu očitovanje osjećaja. Emocije, naročito one koje se dobiju izvana, također utječu na osjećaje a mogu biti poticaj za njihovo aktiviranje ili suzbijanje. U najvišem stupnju razvoja osjećaja ljubavi, tj. kada se doživljava osjećaj bezuvjetne ljubavi, nalazimo se s osjećajem koji će trajati vječno i kojeg uz to ne treba buditi niti hraniti nikakvim vanjski poticajem.

Iz kojih dijelova bića potječu emocije i osjećaji?

Emocije i osjećaji ljubavi potječu iz duhovnog tijela. "Ego-emocije" i "ego-osjećaji" iako se opažaju u duhovnom tijelu, generiraju svoju sebičnu primjesu u mentalnom tijelu.

Ne razumijem što želiš reći, što su to ego-emocije i ego-osjećaji?

To su negativne emocije i osjećaji koje generiraju sebična razmišljanja, u stvari, sebični stavovi su misli i stoga nastaju u umu.

Dakle osjećaji i misli imaju različito porijeklo? Uvijek sam vjerovao da su oboje proizvod uma.

Nemaju isto porijeklo. Osjećaj dolazi iz duha(duhovnog tijela) a misli iz uma(mentalnoga tijela).

Da vidimo jesam li dobro razumio. Želiš reći da sebičnost nastaje u umu a ljubav u duhu?

Da. Iako se, kao što sam već rekao ego-emocije i ego-osjećaji opažaju također u duhovnom tijelu, njihov sebični izgled nastaje u umu.

Možeš li to pojasniti? Još ne uspijevam shvatiti kako sebičnost nastaje u umu a sebični osjećaji i emocije se osjećaju u duhu.

Naravno. Zamisli da se jedna osoba koja nosi upaljenu svjetiljku nalazi unutar staklene kupole. Ako je staklo prozirno, kao što svjetlo koje izlazi iz fenjera van tako i svjetlost koja u kupolu ulazi izvana ne trpe nikakve promjene prolazeći kroz staklo. Međutim, ako je staklo kupole mutno promijenit će se prolaz svjetlosti kroz njega, kako one unutrašnje svjetlosti prema vani tako i vanjske svjetlosti prema unutra. Osoba sa svjetiljkom predstavlja duhovno tijelo a staklena kupola mentalno. Zamućenost staklene kupole predstavlja sebičnost. Sebičnost će promijeniti kako našu percepciju osjećaja i emocija drugih (svjetlo koje ulazi) prije nego što imaju utjecaj na duhovno tijelo, tako i izraz ili očitovanje osjećaja i emocija koje dolaze iz duhovnog tijela(svjetlost koja izlazi) koji će biti doživljeni od strane drugih, zbog primjese sebičnosti koja ih je impregnirala dok su prolazili kroz um.

Još uvijek ne mogu zamisliti kako u samoj ljudskoj prirodi funkcionira taj odnos ljubavi i sebičnosti. Kako je moguće da možemo voljeti, a u isto vrijeme biti sebični? Možeš li mi to objasniti?

Da, naravno. Zamislite da je ljudsko biće kao crveni luk, u čijem je centru duh koji zrači svjetlost a ta svjetlost je ljubav. Taj centar koji emitira svjetlost je obložen s više slojeva tako da svaki od tih slojeva pomalo ometa prolaz svjetlosti sve dok zbroj svih slojeva zajedno čini gotovo nemogućim da svjetlost izađe vani. Svaki sloj predstavlja jedan izraz sebičnosti koju je potrebno postupno eliminirati kako bi se na kraju

svjetlost, ljubav, sjaj, izrazio u svojoj veličini. Kako uklanjamo slojeve tako se svjetlost(ljubav) iz unutrašnjosti suoči s manje prepreka pri izlasku vani. Vanjski slojevi odgovaraju primitivnijim izrazima sebičnosti. To su slojevi taštine. Srednji slojevi odgovaraju ponosu i unutarnji su slojevi oholost.

Svaka se osoba nalazi na različitoj točki tog procesa. Većina duhova koji nastanjuju Zemlju su se uspjeli osloboditi samo od nekoliko prvih površinskih slojeva. Mali broj je uspio eliminirati neke od srednjih a tek nekolicina je u procesu uklanjanja unutarnjih slojeva sebičnosti. Iako je ovaj proces postupan i nalazimo duhove u svim razinama, možemo ih pokušati klasificirati, prema razini u kojoj se nalaze u odnosu na uklanjanje slojeva vlastite sebičnosti, u tri skupine: Ljubazan-Tašt, Velikodušan-Ponosit, Pun ljubavi-Ohol.

Zašto ih klasificiraš s dva pridjeva, jedan pozitivan a drugi negativan?

Zato što ne želim da se pri klasifikaciji otkrije samo dio sebičnih osobina duha, već da se prepoznaju kvalitete koje duh može razviti u svakoj od faza. Prvi pridjev izražava kvalitetu koji duh može postići kada nastoji razviti osjećaj ljubavi a drugi pridjev je stupanj sebičnosti u kojem se nalazi. Tašt može biti vrlo ljubazan, ponosit vrlo velikodušan a ohol može biti pun ljubavi kad je spreman prevladati svoju sebičnosti i boriti se za osjećaje. Nema ništa loše u tome da priznamo postojanje sebičnosti u svakom od nas i da je definiramo, da bi smo je time spoznali i bili u mogućnosti prevladati je. Za duha bi bilo negativno ne željeti priznati njezino postojanje, ne priznati realnost da svi imamo sebičnu stranu koju trebamo eliminirati kako bi smo mogli istinski voljeti i biti uistinu sretni. Nepriznavanje dovodi do duhovne stagnacije, jer se ne može prevladati ono što se ne priznaje, kao što se ne može izliječiti alkoholičar koji ne priznaje da to je.

Možeš li elaborirati na značajkama svake od tih triju manifestacija sebičnosti, koje si nazvao taština, ponos i oholost?

Da. Možemo razlikovati najmanje tri oblika sebičnosti a to su od najprimitivnijeg prema najsuptilnijem: taština, ponos i oholost. U svakodnevnom govoru često koristimo ove tri riječi, ali kao što ćemo vidjeti, njihovo duhovno značenje je mnogo šire i dublje i u mnogim

aspektima se razlikuje od značenja s kojim ih obično upotrebljavamo. Definirat ćemo ih jednog po jednog i analizirati njihove pojavne odlike.

Što je taština i kako se ona očituje?

Taština je najprimitivniji oblik sebičnosti. Ona je tipična kod mlađih duhova i duhova koji su unatoč značajnom napretku u inteligenciji još uvijek početnici u poznavanju osjećaja.

Glavna značajka tašte osobe je da se jedino brine o sebi, osobito u zadovoljavanju svojih najprimitivnijih potreba i želja a malo ili nikako se brine o potrebama drugih bića, pri čemu ekscesivno koristi svoju slobodu volje a da nije ni svjesna da često krši slobodu volje drugih. Takva osoba uvijek želi biti u središtu pozornosti i biti primijećena. Jedva poznavajući ljubav, ne razlikuje dobro pravu ljubav od ugodnosti. Više osjeća potrebu i želju nego ljubav. Zbog toga je u odnosima s drugima sklonija tražiti slavu, divljenje, hvalu, biti zadovoljna i zadovoljena u svojim željama, nego biti voljena i voljeti.

Tašt uvijek uspoređuje sebe s drugima, nastojeći uvijek postaviti se iznad. Često izruguje i kleveće one koje smatra, u znanju ili materijalnim mogućnostima, manje vrijednima od sebe a pretjerano hvali one za koje vjeruje da bi mu mogli poslužiti za ostvarenje neke vlastite koristi. Često djeluje nepravedno, uvijek dajući prednost vlastitim interesima. Zato često izobličiti stvarnost da bi prikrivio svoja sebična djela. Obično je zbog loših osjećaja koje zrači nezadovoljan sam sobom i zato plašljivo bježi od samoće. Potrebit je od drugih koje često pokušava manipulirati i apsorbirati radi zadovoljavanja, ne samo svojih potreba već svojih mušica i hirova do te mjere da fizički i psihički porobi osobe oko sebe. No, brzo se umara od veza koje mu ne donose očekivano zadovoljstvo. Tako su to osobe koje često apsorbiraju i manipuliraju najviše ranjive članove obitelji, kao što su bračni drug ili djeca, a u radnim odnosima svojim podređenima, jer ih smatraju svojom imovinom ili da te osobe ne mogu pobjeći od njihovog utjecaja. Kada ne dobiju pozornost koju misle da zaslužuju, na bilo koji način i pod svaku cijenu je traže od drugih, izigravajući žrtvu, koristeći nasilje, ucjenu, prijevaru ili bilo koji drugi oblik manipulacije.

Zbog tako negativne i zagušujuće vibracije koju mogu generirati kada se njihov nedostatak očituje u potpunosti, na kraju odbijaju ljude od sebe, toliko da, ako ne poznaju taštinu i ne znaju kako njom upraviti

malo je onih koji su u stanju izdržati dugo vremena u takvom društvu. To je razlog zašto oni imaju mnogo poznanika a malo prijatelja. Brzo se umore od onoga što košta truda i traže da drugi preuzmu njihove odgovornosti unatoč tome što se stalno hvale koliko oni čine i kako malo čine drugi. Kada čine nešto za nekoga, rijetko je to bez nekog interesa i u diskreciji, već to uvijek čine javno, hvalisavo, tražeći u zamjenu neku naknadu koja je obično veća nego usluga koju su učinili drugima. Jedna tašta osoba nema namjeru biti dobra osoba, već samo prividno to biti.

Uh, nadam se da nema mnogo takvih ljudi!

Tri četvrtine čovječanstva su još uvijek u ovoj ranoj fazi evolucije i taština je prevladavajući nedostatak političke klase vašeg svijeta. Iako se vjerojatno nitko ne identificira s onim što sam rekao, jer to priznati bio bi znak da je osoba već u naprednijoj fazi. Zbog toga je vaš planet takav kakav je.

Živjeti s tako sebičnom osobom mora biti teško iskušenje!

Misliš li da si ti oslobođen sebičnosti, bilo to u ovom ili nekom drugom suptilnijem obliku? To je izjava kojom si pokazao svoju vlastitu sebičnost, a očituje se u obliku nerazumijevanja prema tvojoj braći. A to nerazumijevanje koristiš kao opravdanje za odvojiti se od njih jer nisu napredni. Ova faza taštine, kao i slijedeće ponosa i oholosti, su faze kroz koje svi, apsolutno svi duhovi na putu do savršenstva moraju proći. A onaj tko ih je prošao, prošao je zbog toga što je postao svjestan svog nedostatka i potrudio se prevladati ga, a to je postigao uz pomoć primjera naprednijih bića od kojih treba učiti. Ako bi napredniji duhovi, kada uspiju u svom napretku, zanemarili svoju manje naprednu braću i sestre, koju bi to vrstu ljubavi širili? To što sam ovaj oblik sebičnosti opisao tako izravno može izgledati grubo, ali nisam to učinio s namjerom da se koristi za diskriminirati ili marginalizirati bilo koga, već da postanete svjesni ovog oblika sebičnosti i da upotrijebite stečeno znanje za vaše osobno poboljšanje.

Kako duh može postati svjestan vlastite sebičnosti, u ovom slučaju izražene u obliku taštine, i na koji način je može prevladati?

Obično tako da iskusi na vlastitoj koži sebičnost drugih, drugih koji su mu po sebičnosti slični. Zakon duhovne pravde suoči svakoga sa svojim vlastitim djelima ali kroz postupke drugih, kako bi duh iz takvog iskustva izvukao najviše koristi za svoju evoluciju. Patnja duha učini osjetljivijim, učini ga osjetljivijim u uočavanju patnje drugih, osobito onih koji su prošli kroz slična iskustva kao i on. To u njemu probudi osjećaj solidarnosti, a ona je sjeme ljubavi.

Mora li se uvijek dogoditi da duh na vlastitoj koži iskusi istu patnju koju su njegovi postupci prouzročili drugima, kako bi shvatio da im je njima naučio?

Ne. On to može učiniti kroz razumijevanje, jer je shvatio kakvu je štetu svojim postupcima učinio drugima ili zbog svega što je naučio iz pogrešaka i iskustava drugih. Ali za to mora biti dovoljno zreo u osjetljivosti, u ljubavi, jer kao što sam rekao, samo kada postoji ljubav on može osjećati druge, uključujući njihovu patnju, kao sebe samog. Dakle, u ranijim fazama, duh više napreduje kroz patnju, proživljavajući sebične postupke koje je sam generirao. Kada je već razvio osjećaj ljubavi napreduje kroz razumijevanje, razumijevanje vlastitih prošlih iskustava ili iskustava drugih.

Kako se kroz razumijevanje može prevladati taština?

Prvi korak je postati svjestan nedostatka, a drugi korak je promijeniti stav. Postati svjestan svog nedostatka ne znači da se on više neće očitovati. Ako ga možemo prepoznati i priznati da ga imamo a u isto vrijeme izbjeci ponašati se kako on želi, tj. prilikom donošenja odluka u našem životu ne dozvoliti da budemo privučeni njime već djelovati onako kako nam diktiraju osjećaji, nedostatak će gubiti snagu sve dok na kraju ne bude poražen. Postati svjestan vlastite taštine zahtijeva upoznati je, upoznati u čemu se sastoji, kako se očituje u nama i čime se hrani. Taština se hrani uvjerenjem da je za sreću važno biti u središtu pozornosti, da nam se dive, laskaju, da nam se potpuno posvete, da nam pružaju užitke, darove i pažnju. Taština se očituje kao tendencija da preobrazimo stvarnost kako bismo uvjerali druge i same sebe da moramo posjedovati sve što oko sebe vidimo, kako stvari tako i osobe, da bismo bili sretni. Taština je kao usisivač koji pokupi sve što mu je na putu, zadržavajući sve za sebe ali bez poštovanja za ono što ima. Kao

dijete koje udara i prosvjeduje da bi mu roditelji kupili igračku, prividno najljepšu na svijetu bez koje mu je nemoguće biti sretan. A kada je dobije, igra se s njom nekoliko minuta a poslije mu dosadi i odbaci je. Stoga, dok tašta osoba nastavi skretati pozornost na sebe radi zadovoljavanja vlastitih hirova, ako se ne potruži probuditi u sebi osjećaje, uvijek će se osjećati neispunjeno, prazno, nesretno, iako je od strane drugih voljena, jer to neće znati prepoznati niti cijjeniti. Ono što se ne postigne vlastitim naporima, vlastitom voljom, ne može se razumjeti, cijjeniti, ni uživati. Tašt se gotovo nikada ne bori za ništa, već nastoji da drugi za njega postignu ono što želi. Kada ima ciljeve obično su to eksterni, materijalni ciljevi, samo za vanjštinu i rijetko unutarnji duhovni ciljevi. Takva osoba sličí onom koji se uvijek grije na vatri susjeda jer se ne želi potruditi i upaliti svoju vlastitu. Uvijek će biti ovisan o drugima i neće moći učiniti ništa samostalno. Zapali u sebi vlastitu vatru i nećeš ovisiti o drugima da se ugriješ. Na duhovnoj razini ta vatra je plamen ljubavi, koja tješi i grije dušu, daje snagu za ići naprijed i biti istinski sretan.

Postoje mnogi koji teže uspjehu kao načinu postizanja sreće. Što bi im mogao reći?

Da se varaju. Uspjeh je kompliment taštini, ali je zamka osjećajima. Jedini način na koji se može biti sretan je ispuniti se ljubavlju.

Bi li mi mogao ukratko dati jedan savjet koji obuhvaća sve što si rekao o prevladavanju taštine kroz razumijevanje?

Da. Korak koji tašta osoba treba dati za prevladati svoj nedostatak je razumjeti da sreća ne ovisi o vanjskom okruženju već o vlastitoj nutrini. To je velika pouka koju svi moramo naučiti: istinska sreća ne ovisi o tome da te vole drugi nego da voliš ti. Stoga, ako želiš biti sretan, ne traži očajnički da te drugi vole već nastoj probuditi vlastite osjećaje.

Što bi rekao jednoj taštoj osobi da joj pomogneš u razvoju?

Nikad nećeš biti sretan kroz postizanje divljenja, ljubavi, uspjeha i priznanja od strane drugih. Ako si nezadovoljan vlastitim životom, ako se osjećaš usamljeno i prazno, ne traži vani krivce odgovorne za tvoju nesreću, jer nisu vani već u tebi. Ne traži toplinu na vatri drugih jer nikada nećeš imati dovoljno. Upali svoj vlastiti plamen da tako ne ovisiš

o tome što čine ili ne čine drugi za tebe. Ostavi na stranu sebičnost i voli jer je bezuvjetno voljeti jedini način da ispuniš unutarnju prazninu.

Čini mi se da to što sada govoriš, proturječi onom što si rekao ranije. Ako se odrekemo toga da nas vole, kako ćemo biti u stanju voljeti?

Možda sam se loše izjasnio. Ne treba se odreći toga da nas vole. Želim reći da sreću tražimo na pogrešan način. Stavimo svu težinu na jednu stranu vage i zahtijevamo da ona bude u ravnoteži.

Ne znam što točno želiš reći. Imaš li kakav primjer koji bi mogao pomoći da to bolje razumijem?

Da. Zamislite da na jednom divovskom trgu okupimo cijelo čovječanstvo da bi smo podijelili svu ljubav koja postoji na svijetu. Najprije pitamo: „Tko želi biti voljen?“. Vidjet ćemo da apsolutno svi podižu ruku ponavljajući: „Ja, ja. Ja prvi. Meni je najpotrebnije.“ Ali ako sad upitamo: „Tko je voljan dati ljubav?“, vidjet ćemo kako se trg brzo prazni i samo se nekolicina zadržala i podigla ruku. Što će ostati za podijeliti? Samo ljubav nekolicine. To je ono što se događa u vašem čovječanstvu, samo ljubav nekolicine održava svijet jer je većina spremna samo primiti, ali ne primiti ljubav već uglavnom zadovoljiti svoju sebičnost.

Nadate se, kao pasivni subjekti, da će ljubav doći izvana. Da vas ta vanjska ljubav čarobno stigne i učini vas sretnima, a da se za to ne morate potruditi, kao da se radi o nekakvoj drogi. Ali kao što sam rekao, čak i dobivajući sve što vam treba, ako ostanete pasivni, ako se niste borili da prevladate svoju sebičnost, doći će to biće koje vas voli i daje sve što u sebi ima i reći ćete: „Nije dovoljno, još uvijek nisam sretan. Potrebno mi je da mi daš više.“ I zahtijevat ćete više i više jer nikada neće biti dovoljno za ispuniti vašu unutarnju prazninu. I nikada nećete cijeniti ono što vam daju već ćete vidjeti samo ono što još uvijek niste dobili. Bilo koja mala prepreka u životu će biti razlog za prigovor. Ako svane oblačno žalit ćete se jer je hladno, ako svane sunčano žalit ćete se jer je vruće. I sve to zbog toga što pogrešno tražite. Ta praznina koja se osjeća samo se može popuniti ljubavlju koju je osoba sposobna na aktivan način generirati za sebe i za druge. Dakle, za biti sretan je jednako potrebno dati ljubav kao i primiti.

Vraćajući se na temu taštine, pretpostavljam da svatko tko se nalazi u toj fazi nema iste karakteristike.

Naravno. Postoje različiti stupnjevi taštine. U prvoj se fazi taštine očituju primitivniji i više materijalni oblici sebičnosti, kao što su škrtost (ne želi dijeliti ono što posjeduje s drugima), pohlepa (želi imati sve više i više, čak i na tuđu štetu), zavist (odbojnost prema onima koji imaju nešto materijalno za čim osjeća pohlepu). U drugoj fazi, kada duh napreduje u poznavanju osjećaja, ta materijalna sebičnost se počinje mijenjati u duhovnu sebičnost. U ovoj fazi duh se i dalje drži egoizma, ali je u isto vrijeme počeo razvijati osjećaje. Iako još uvijek nerado daje, u stanju je prepoznati prisutnost ljubavi i dobrobit koju uz nju osjeća i željan ju je primiti. Tada se škrtost pretvara u vezanost (ne želi dijeliti s drugima nježnost i ljubav koju dobiva od određenih osoba) a pohlepa u duhovnu pohlepu (želi da svatko nastoji samo njemu dati ljubav), dok zavist uzima suptilniji izgled i postaje averzija prema onima koji imaju neke duhovne vrline a koje sam nema ali ih želi imati. Budući da su osjetljiviji, imaju razvijeniji koncept pravednosti, ali kada se tiče njih, često djeluju nepravedno, svjesno dajući sebi prednost držeći se još uvijek svoje sebičnosti. Za to snose veću krivicu jer su svjesniji.

Koji je osnovni napredak jedan duh ostvario kada se može reći da je savladao etapu taštine?

Najvažniji uspjeh koji obilježava granicu između taštine i ponosa je buđenje vlastite duhovne ljubavi. Dok je tašta osoba izrazito duh primalac ljubavi, ponosita osoba je duh davalac ljubavi. To znači da je na vlastitu inicijativu stekao već prilično ukorijenjenu sposobnost za istinski voljeti.

Želiš reći da tašta osoba nije sposobna voljeti ili iskusiti ljubav?

Ne, naravno da ne želim to reći. Svi su duhovi sposobni voljeti. Štoviše, svaki duh koji je dosegnuo stupanj ponosa je najprije prošao kroz fazu taštine. Naravno, ne događa se preko noći da duh postane davatelj ljubavi već je za to potreban duži vremenski period u kojem se odvija borba između sebičnosti i buđenja osjećaja, između onoga što upali i onoga što ugasi plamen ljubavi. Kod taštog je taj plamen slab, neprestano se pali i gasi. Kod njega još uvijek nema jake volje za razvijanjem osjećaja i nema potrebu za održavanjem tog plamena, jer

je još uvijek vrlo odan zadovoljavanju svojih sebičnih hirova. Drugim riječima, dok tašta osoba još uvijek nije u stanju zapaliti ili oživjeti svoj vlastiti plamen i još uvijek traži da se ugrije na vatri koja zrači iz drugih, ponositi je već pronašao način da upali vlastiti unutarnji plamen i njegova volja čvrsto radi na održavanju plamena živim jer je upoznao i iskusio nešto od istinske sreće koja zrači kada taj plamen gori snažno i zato je želi još intenzivnije doživjeti.

Kako duh nauči upaliti svoj vlastiti plamen?

Iz svog vlastitog iskustva i primjera drugih naprednijih duhova. Obično se jedan tašt duh u ljubavi inicira uz pomoć jednog naprednog duha, davatelja ljubavi, utjelovljenog kao netko blizak: njegov partner, član obitelji, kao otac, majka, sin ili kćer, brat ili sestra. Često manje napredni duh, naviknut da drugi rade za njega, u danom trenutku ne shvaća što mu se daje i traži sve više i više.... Sve dok to ne izgubi. Tada se probudi nostalgija za izgubljenom ljubavlju i želja da ponovno iskusi ono što je jednom imao. To je trenutak buđenja svijesti i priznavanja da je bio voljen a to nije bio sposoban cijeniti. Ova potreba budi prve osjećaje prema osobi ili osobama koje su mu dale toliko a ti osjećaji će trajati i za druge živote. Znači, da bismo mogli voljeti, prvo moramo biti u stanju primiti ljubav. U idućim životima duh će se suočiti s iskustvom življenja s drugim od njega manje razvijenim duhovima, koji će od njega tražiti isto što je on tražio od drugih, tako će se naći suočen sa samim sobom kako bi u sebičnom ponašanju drugih prepoznao svoje vlastito. To učenje se može produžiti kroz mnoge živote, naizmjenično imajući ulogu primatelja ili davatelja ljubavi. Što više daje kao davatelj, više će primiti kao primatelj. Sad ovisi o volji duha slijediti put ljubavi ili nastaviti putem sebičnosti.

U čemu je još duh napredovao kada je prevladao stupanj taštine?

Napravit ću jedan opći pregled postignuća duha koji se sasvim oslobodio taštine i nalazi se potpuno uronjen u fazu ponosa. Ta promjena proizlazi iz činjenice da je duh već poznavatelj osjećaja i potvrđeni davatelj ljubavi. Koncept pravednosti je kod njega razvijeniji. Osoba koja je došla do faze ponosa je svjesnija onoga što je ispravno i pravedno i onoga što je samo prividno tako. Općenito, ponositi se ponašaju pravednije. Sada više ne nastoje favorizirati sebe ako bi time bili nepravedni, već pri donošenju svojih odluka uzimaju u obzir štetu

koju bi mogli prouzročiti drugima. Ponositi ne traži da mu se ugađa već da ga se voli a također želi istinski voljeti. Osobina koju je ponositi već dijelom stekao, a suprotna je taštini, je poniznost. On više ne želi nešto uraditi da bi privlačio pozornost nego zbog zadovoljstva koje osjeća kada postupa pravedno i velikodušno. Ponositi su velikodušni prema onima koje vole a u vezama ne žele biti centar pozornosti i draže im je jedno pravo prijateljstvo nego stotinu površnih.

Znači li to da se ponositi razvija brže od taštog, pošto je od njega duhovno napredniji?

Ne, jer brzina napretka ovisi o volji i važnosti koju duh pridaje oslobađanju od sebičnosti i razvijanju osjećaja ljubavi. Postoje ponositi koji su zastali u evoluciji a ta stagnacija može trajati mnogo života, kao što ima taštih koji ulože mnogo volje u svoj razvoj i brzo napreduju. Iako je istina da veće poznavanje i svjesnost osjećaja djeluje tako da razvijeniji duh ima veću sposobnost napredovanja i može imati čvršću volju za napretkom, a također više trpi kada stagnira, tako da mu taj nemir predstavlja katalizator za daljnji napredak. Uspoređivati jednog naprednog duha koji iza sebe ima mnoga utjelovljenja s jednim mladim slabo razvijenim je tako neosnovano kao što je vjerovati u valjanost rezultata jednog istog ispita inteligencije koji se uradi djetetu od sedam godina i jednom mladiću od petnaest. Normalno je, iako onaj od sedam godina može biti jako inteligentan, da onaj od petnaest ima bolje rezultate od sedmogodišnjaka i takav test ne bi imao nikakvu valjanost jer je onaj od petnaest, budući je stariji, imao više vremena za učenje i razvijeniji je fizički i psihički.

Dakle, ne treba se evolucijski uspoređivati s drugima već sa samim sobom u tome koliko se je moglo napredovati iz jednog utjelovljenja u drugo, jer razvojni stupanj ne ovisi samo o brzini učenja već također o vremenu koje je svaki duh proveo razvijajući se. Kako svako biće ima različitu duhovnu dob, općenito se događa da su stariji duhovi razvijeniji od mlađih, jednostavno zbog toga što su imali više vremena razvoja. Unatoč tome postoje slučajevi mladih duhova koji su napredovali vrlo brzo i prestigli druge duhove starije od sebe, i obratno, imamo vrlo stare duhove koji su duhovno dugo vremena stagnirali i njih su prestigle generacije mlađih duhova.

Možeš li mi dati primjer koji bi oslikao odnos između stupnja razvoja i brzine napretka?

Da, primjer dva automobila koji pođu iz iste točke ali prvi pođe sat ranije od drugog. Onaj koji pođe drugi prvotno više kasni ali ako je brži od prvog automobila, u nekom trenutku će ga sustići. Pređena udaljenost je jednaka razvojnoj razini duha dok je brzina u bilo kojem trenutku jednaka ritmu razvoja.

Vraćajući se na temu ponosa, možeš li objasniti što je ponos i kako se očituje?

Glavni problem ponositoga je taj što teško podnosi nezahvalnost, sebičnost i nedostatak ljubavi drugih prema njemu, osobito ako je s njima uspostavio emocionalne veze. Iako ponositi lako može voljeti one koji ga vole, još uvijek pokazuje poteškoće u voljenju onih koji ga ne vole. Zbog toga ponositi odbija prihvatiti voljene osobe onakvima kakve su, sa svojim vrlinama a osobito sa svojim manama. Vrlo mu je teško priznati da u svojim gledištima može biti u krivu. Teško mu je prihvatiti da mu se ne uzvati ljubav, tj. prihvatiti da postoje osobe koje nastavljaju sa svojim sebičnim ponašanjem ma koliko ljubavi im dao, osobito ako se radi o bliskim srodnicima, kao što su roditelji, braća, sestre, partner, djeca itd.

Pogledajmo primjer ponašanja jedne žene koja je u fazi ponosa. Ona će u svojim odnosima s drugima, kao plod napora koji je ona sama učinila da bi se oni promijenili, očekivati neku promjenu i očajava, pada u depresiju i ljuti se, kada unatoč svemu trudu, ne uspijeva. Ako joj pruže male znakove naklonosti dozvolit će si da bude apsorbirana. No ako otkrije da je određene osobe manipuliraju, uvelike će se razljutiti i moguće je da se pojavi ogorčenost prema njima. Iako naizgled ne traži nagradu za ono što čini, još uvijek dobro ne podnosi nezahvalnost, kada uz sve najbolje namjere želi nekome pomoći a zauzvrat primi udarce.

Iz ovog razloga, manifestacije ponosa se pokrenu kada ponositi pati epizode nezahvalnosti i neuzvrćene ljubavi. Pred takvim preprekama i ozljedama svojih osjećaja reagira zatvaranjem u sebe, izolirajući se od ljudskih odnosa. Tada mu se probude ljutnja, bijes, nemoć, tvrdoglavost, strah, krivnja. Sklon je prikrivanju svojih osjećaja i emocija, strah ga je izraziti ono što osjeća jer se boji da će mu drugi te osjećaje

povrijedili. S jedne strane, potiskuje negativne osjećaje jer ne želi da ga nitko žali niti da drugi vide njegove slabosti i to iskoriste da bi ga povrijedili. A s druge strane, potiskuje pozitivne osjećaje jer ne želi da se taštīm osobama probudi zavist i pokušaju ga zbog toga povrijediti. Suzbijanje pozitivnih osjećaja čini ga nesretnim a potiskivanje i skrivanje negativnih raspoloženja, patnja u tišini, može ga dovesti do toga da u određenim trenucima eksplodira od ljutnje i bijesa, zbog čega se poslije osjeća kriv. Nepovjerenje prema drugima i vjerovanje u samodostatnost u rješavanju bilo kakvih problema su stavovi koji ga najviše izoliraju od drugih.

Koja je najviše štetna osobina nekog tko je ponosit?

Uvjerenje da nije dostojan ljubavi, da nije dostojan da ga istinski vole i da zato nije vrijedno ni voljeti. To je stav koji ga najviše izolira, zatvara u sebe i ono što ga može pretvoriti u rezerviranu, apatičnu, sramežljivu, tužnu, ćudljivu, melankoličnu, razdražljivu osobu koja nema volju za životom. Ako smo ranije rekli da tašt nije sposoban cijiniti kad ga vole, ponositi ne dozvoljava da ga vole. Tako da iz jednog ili drugog razloga proizlazi da osoba zbog svoje mane, iako je voljena, to ne osjeća. Tašt, zbog toga što više želi da mu se zadovolji njegova sebičnost nego što želi primiti osjećaje a ponositi jer se zatvara u sebe kako mu nitko ne bi našao i odbija primiti bilo kakav znak ljubavi.

Daću vam primjer ponašanja muškarca u fazi ponosa. Moguće je da je još od djetinjstva na sve načine pokušavao da mu se posveti malo pažnje i da je zbog toga uvjerio sam sebe da ništa bolje ne postoji, da ga nitko ne može voljeti takvim kakav je. I što se tada dogodi? Kada se pojavi netko spreman voljeti ga na takav način, bezuvjetno, takvog kakav je, a ne zbog onog što čini, uplaši se i sakrije u sebi. Odbije ljubav jednostavno zato što ne može vjerovati da je istinita. „Ne mogu vjerovati da me netko voli, da me ne želi iskoristiti. Sigurno postoji nekakva zamka. Sigurno će me povrijediti ako dozvolim da mi se približi i patit ću još više. Nije vrijedno ni pokušati.“ I tada, ponositi, iako ima sve što mu treba da bi bio sretan i sposoban je to cijiniti, to odbaci i tada pati zato što ne želi patiti, jer se ne želi boriti za osjećaje.

Što treba učiniti da bi se prevladao ponos?

Isto kao kod taštine, prvi korak je postati svjestan nedostatka a drugi je promijeniti ponašanje. Sama činjenica da je duh postao svjestan mane i načina njezinoga očitovanja ne sprječava je da se pojavljuje. Ali prepoznati i priznati vlastiti defekt će nam pomoći da pri donošenju odluka u našem životu izbjegnemo djelovati kako on želi. Ukoliko donosimo odluke u skladu s onim što nam diktiraju osjećaji, nedostatak će postupno slabiti sve dok na kraju ne bude poražen.

Da bismo postali svjesni ovog nedostatka, potrebno je da detaljno spoznamo što je to ponos, kako se u nama očituje i što ga hrani. Ponos se hrani strahom, nepovjerenjem, samodostatnošću i manifestira se kao izolacija i potiskivanje osjećajnosti. Ponos je za osjećajnost duha kao jedan oklop koji je zatvara, kao nesavladiva tvrđava koja sprječava ulazak i izlazak osjećaja. Stoga se treba boriti i odbaciti taj oklop.

U toj borbi najprije se treba osloboditi uvjerenja da nije dostojan ljubavi, da nikada neće naći nekog tko ga istinski voli. Onaj koji traži pravu i uzvraćenu ljubav, taj je prije ili kasnije nađe, jer skladni duhovi imaju tendenciju da se traže i prepoznaju kad se sretnu. No, potrebno je biti strpljiv i dosljedan, jer tko zatvori i zaključa vrata da bi se zaštitio od zla, također ih zatvori za iskusiti nešto dobro. Dobro je biti oprezan kako bismo izbjegli da nas povrijede, ali ne možemo se odreći osjećaja, niti uzvratiti nezahvalnost nezahvalnošću, mržnju mržnjom, ogorčenost ogorčenošću, jer zbog čega patimo mi, također pate i drugi. Onaj koji je više svjestan patnje jer je osjetljiviji, odgovorniji je za njezino uzrokovanje od onog koji je uzrokuje a toga još nije svjestan. Već sam vam rekao i ponavljam, niste sami. Svi, apsolutno svi ste neizmjereno voljeni od strane Boga, od vaše duhovne vodilje, od mnoštva duhovnih bića i prijatelja, vaše duhovne obitelji, utjelovljene i ne-utjelovljene. Štoviše, svatko od vas ima jednu dušu blizanku, vašu drugu polovicu, uz koju ćete doživjeti buđenje čiste, bezuvjetne ljubavi. Potrebno je samo da toga postanete svjesni.

Ponositi također treba naučiti kako prihvatiti nezahvalnost onih koji su ga povrijedili, jer je sposoban razumjeti one koji ne razumiju i mora shvatiti da je i on jednom bio u istoj situaciji.

Što bi ponositom predložio da učini kako bi lakše izišao na kraj s tuđom nezahvalnošću? Mislim da to nije jednostavno.

Najprije se treba osloboditi straha od toga da bude svoj, da bude ono što doista je. Treba se osloboditi od lanaca onih koji kažu da ga vole, a u stvari samo žele njime vladati. No, zbog toga ne treba uzeti nasuprotni pristup i iz straha od patnje izolirati se od ljudskih odnosa. Nije loše željeti da nas vole, ali trebamo znati da svatko nije jednako sposoban voljeti i ne trebamo zahtijevati od naših bližnjih ili od onih koji svakodnevno žive uz nas da nas vole i poštuju istim intenzitetom kojim mi volimo i poštujemo njih samo zato što želimo da nam jednako uzvrate. Jer tko je više kriv za ne-uzvratanje ljubavi, onaj koji ne voli jer ne zna kako (tašt) ili onaj koji zna kako voljeti ali to ne čini zbog svog defekta (ponosit)?

Također je važno ne ugađati drugima prekomjerno, ako to znači odricati se svoje slobodne volje, vjerujući da će se time u drugima probuditi još neprobuđeni osjećaji. Taj pretjerani napor bez nagrade može kasnije prouzročiti razočarenje, tugu, ogorčenost, ljutnju, bijes i nemoć. Kao što sam rekao, istinska ljubav se daje bezuvjetno ne očekujući ništa za uzvrat i nikoga se ne može prisiliti da daje nešto što ne želi ili ne može dati.

Ukratko, što bi rekao ponositom da mu pomogneš u razvoju?

Kada se osjećaš tužan i prazan ne zatvaraj se u sebe i ne potiskuj osjećaje vjerujući da ćeš manje patiti ako ne osjećaš, jer ćeš patiti još više a to će biti sterilna patnja koja ničemu ne vodi. Nastoj živjeti sukladno onom što osjećaš a ne onom što misliš. Imaj razumijevanja prema drugima, ali ne daj se povesti onim što drugi očekuju od tebe, ako to nije ono što osjećaš. Nemoj koristiti štetu koju su ti nanijeli kao opravdanje za nepovjerenje i izoliranost. Budi oprezan s onima kod kojih osjećaš da žele iskoristiti tvoje osjećaje ali otvoren s onima koji idu prema tebi s dobrim namjerama.

Kako se trebamo ponašati prema onima koji nas žele apsorbirati, a da im ne učinimo nažao?

Trebamo znati da li je patnja druge osobe uzrokovana nekim našim sebičnim činom ili ona pati zbog svoje vlastite sebičnosti jer ne želi poštivati našu slobodnu volju. Ako je zbog našeg sebičnog ponašanja, moramo se potruditi i promijeniti ponašanje, ali ako je zbog sebičnosti te druge osobe tada ona mora napraviti promjene da bi se osjećala

bolje. Treba shvatiti da si sama uzrokuje patnju iako vjeruje da pati zbog onog što joj čine drugi.

Što ako se ne želi promijeniti?

Ne možemo je prisiliti na promjenu, jer bi to bilo kršenje njene slobodne volje iako bi promjena bila za njenu dobrobit, ako je promjena prisilna onda nije istinita. Ali ovo im ne daje pravo siliti slobodnu volju drugih. Tako da, ako ste podvrgnuti sebičnom ponašanju drugih koji teže zadovoljavanju svoje sebičnosti, ne trebate ustupiti u svojim osjećajima i najdubljim uvjerenjima.

Ako sam u konfliktu s određenom osobom, s mojom majkom na primjer, kako mogu znati pati li ona zbog vlastite sebičnosti ili zbog mog sebičnog čina?

Postavi se na njezino mjesto i analiziraj kako bi se ti osjećao da si na njenom mjestu i što bi želio da si u njezinoj situaciji. Ako kao primatelj nekog čina promijeniš odluku u odnosu na ono što si mislio učiniti kao davatelj ili izvršitelj, znači da je bilo neke sebičnosti i nepravde u tvom stavu. Ako zadržiš isto mišljenje kao primatelj i kao davatelj, bliže si tome da budeš ispravan. U svakom slučaju, često se događa da postoji jedna mješavina svega po malo, to jest, da ima sebičnosti na obje strane, tako da svatko treba ispraviti svoj dio sebičnosti, ali čvrsto braniti ono što nije sebičnost i ne popuštati pred sebičnim ponašanjem drugih. Na kraju sve se svodi na izreku „ne čini drugima ono što ne želiš da učine tebi“ i „bori se da drugi ne čine tebi ni onima koji o tebi ovise ono što znaš da uzrokuje patnju i što je povreda slobodne volje“.

Potreban mi je neki primjer da bih to bolje shvatio.

Dobro, dat ću ti jedan primjer. Zamisli jednu majku koja kao način obrazovanja tuče svoje dijete, jer kaže da tako dijete uči poslušnosti, ne misleći na fizičku i psihičku bol koju mu uzrokuje. Ako stvarno vjeruje da je njezin stav ispravan neće imati ništa protiv da nju tuče suprug koji se za to opravdava istim argumentima koje ona koristi u odnosu na dijete. Ali kao što svi patimo kada nas tuku, sigurno bi se i ova žena gorko žalila na svoju situaciju s mužem i naravno da ne bi pristala na to da je nastavi tući jer joj to nanosi bol. Ova majka bi trebala shvatiti da, ako ona pati kada je tuče muž, mora biti da također njezino dijete u istoj

mjeri pati kada ga ona tuče i ako želi vidjeti stvarnost i naučiti iz nje, doći će do zaključka da je tući nekoga po sebi loše, jer uzrokuje patnju i ne postoji razlog koji to može opravdati. Što je rješenje za ovu ženu? Odreći se korištenja nasilja protiv svog djeteta, jer na taj način pobjeđuje svoju sebičnost, svoju želju da silom slomi volju drugog slabijeg bića, a u isto vrijeme boriti se za oslobođenje od tlačenja koje nad njom čini agresivni i sebični suprug koji nasilno krši njenu slobodu volje. Ako agresor pati kada izgubi svoju žrtvu, ne pati zato što mu žrtva čini štetu, već zato što se sam ne želi odreći sebične želje da silom slomi volju drugog bića.

Ranije si rekao da se ne trebamo pretjerano truditi u ugađanju drugima. Čini mi se kao proturječnost jer kada voliš jednu osobu, zar joj ne nastojiš u svemu ugoditi kako bi se osjećala sretnom?

Velika je pogreška vjerovati da se jedna osoba više voli kada joj se više ugađa i to je velika zamka u koju upadne puno dobronamjernih ljudi. Osobi koju volite treba nastojati pomoći, razumjeti je, poštivati, prije nego ugađati joj. Važno je znati razlikovati ugađanje od pomaganja, jer se može dogoditi da nekome štetiš umjesto da mu pomažeš kada mu ugađaš, jer ugađaš njegovoj sebičnosti. Štetiš i samom sebi kada ugađajući podvrgneš svoju volju sebičnosti druge osobe, gubeći tako vlastitu slobodu.

Kako razlikovati ugađanje od pomaganja?

Kada jedna osoba na sebe preuzme iskušenja i okolnosti koje treba savladati druga, ugađa joj a ne pomaže, jer je sprječava ispitati vlastite sposobnosti, pridonoseći time njenoj duhovnoj stagnaciji. Stvarna pomoć je podržati i ohrabriti osobu da sama savlada svoja iskušenja ili životne okolnosti jer je to jedini način na koji može duhovno napredovati.

Možeš li nam dati jedan primjer razlike između pomaganja i ugađanja?

Da. Zamisli dva dječaka iz istog razreda kojima učitelj zada domaći rad. Obojici dječaka je vrlo zamorno raditi domaću zadaću i pokušavaju je izbjeći jer vrijeme žele provesti igrajući se. Otac prvog dječaka odluči uraditi domaću zadaću umjesto sina, kako bi ga oslobodio neprijatnosti prekida igre i da ne bi morao otići u školu s

nezavršenom zadaćom, dok mu se dijete mirno nastavi igrati. Drugi otac odluči sjesti sa svojim djetetom i pomoći mu da sam uradi domaću zadaću iako to znači da se na neko vrijeme treba prestati igrati. Prvi otac je taj koji ugađa, jer obavlja zadatke koje njegov sin smatra zamornim, ali ne pomaže, jer je domaća zadaća okolnost koju treba rješavati njegov sin, to je njegov zadatak i potreban mu je za učenje. Ovaj otac doprinosi da mu dijete postane lijeno, ovisno i razmaženo i da se navikne tražiti da mu drugi rješavaju probleme u bilo kakvim okolnostima. Drugi otac ne ugađa, jer se svojim stavom izložio mogućem napadu ljutnje djeteta koje ne želi prekinuti igru, ali mu pomaže jer pridonosi da dijete uči i preuzima svoje obveze.

Dakle loše je ugađati voljenoj osobi?

Ne uvijek. Samo kada ugađanjem drugom gubiš svoju slobodu ili kada time pridonosiš da druga osoba duhovno stagnira, kada je zamijeniš u iskušenjima koje ona sama treba prevladati.

Vratit ću se na pitanje ponosa, kakav je napredak postignut kad je prevladana faza ponosa?

Duh je svjesniji i sigurniji u svoje osjećaje i mora u skladu s njima živjeti da bi bio sretan. Manje se boji pokazati takvim kakav je. Zbog toga je otvoreniji, veseliji, spontaniji, slobodniji i ima manje prepreka prema osjećajima. Manje se zatvara u sebe. Lakše prihvaća nezahvalnost. Ima više razumijevanja za druge. Manje mu se bude osjećaji ogorčenosti i bijesa jer manje nastoji ugađati, rjeđe se dozvoli apsorbirati i ne dopušta se lako podjarmiti. Očekuje manje u zamjenu za ljubav koju daje. Otvoreniji je za primiti ljubav drugih i otvoreniji je dati drugima ljubav koju nosi u sebi. Manje ga pogađaju negativne okolnosti a više cijeni i uživa u pozitivnima.

Što obilježava prijelaz između faze ponosa i oholosti da bi se one smatrale dvjema zasebnim fazama?

Ponositi je u stanju dati i primiti ljubav ali potiskuje oboje iz straha da će patiti, a zato oko sebe izgradi "protu-osjećajni" štit. Taj štit je ponos. Gotovo potpuno uklanjanje tog štita obilježi prijelaz u slijedeću fazu.

Izgleda da se bližimo kraju puta do bezuvjetne ljubavi, zar ne?

Još uvijek ne. To što se duh prilično oslobodio svojih suzdržavanja, svojih strahova, to što lakše prihvaća neke negativne stavove kao što je nezahvalnost, ne znači da je u potpunosti sve prevladao. Duh koji je prevladao ponos još uvijek mora prevladati jedan suptilniji oblik sebičnosti, napredni ponos: oholost.

Možeš li mi objasniti što je oholost i što nju obilježava?

Oholost je nedostatak poniznosti, višak onoga što pogrešno zovete „ljubav prema samom sebi“. Dva glavna problema koja duhu u ovoj fazi ostaju za prevladati su, nedostatak poniznosti i vezanost koja uzrokuje poteškoće u dijeljenju ljubavi voljenih osoba s drugima. Oholi se osjeća vrlo siguran u sebe, ne treba mu nitko drugi, za sve si je samodostatan. Iako je obično spreman pomoći drugima, rijetko traži pomoć za sebe, ni onda kada mu je doista potrebna, jer zbog svoje mane vjeruje da je traženje pomoći znak slabosti. Zbog toga se prikriva pred drugima. Krije svoje potrebe, svoje slabosti, svoje nedostatke, pad morala, kako nitko ne bi primijetio kako se uistinu osjeća i da nitko ne bi rekao, „Događa li ti se nešto, trebaš li pomoć?“. A ako netko nešto primijeti, nervoze se i ljute jer im je teško priznati da nisu samodostatni. Tada izraze nepovjerenje, bijes i aroganciju. Iako je na nezahvalnost oholi manje osjetljiv nego ponositi i osjeća se njome manje povrijeđen, u situacijama kada ga kleveću ili kada je prevaren, također mu se probude ljutnja i nabusitost, isto kao i u onim situacijama koje ne može riješiti u skladu sa svojim planovima.

Na primjer, kada ga ne poštuje ili mu se obrati s podsmijehom netko koga on pokušava razumjeti i pomoći mu, probudi mu se bijes i drskost i može reći nešto poput „Ne znaš ti tko sam ja!“, „Kako se usuđuješ?“ ili „Tko misliš da si ti da mi se tako obraćaš?“.

Ova poteškoća u prihvaćanju nezahvalnosti i klevete, zbog nedostatka poniznosti stvara kod njega predrasude, klasificira i nejednako postupaju prema drugima. Ako ne može prepoznati i prevladati taj svoj nedostatak, njime će prevladati nepovjerenje u trenutku kada mu se približe osobe koje trebaju njegovu pomoć. Predrasude ga mogu dovesti do toga da se prema nekim osobama ponaša suzdržano i da im odluči uskratiti pomoć koja im je potrebna, te se ponaša nepravedno i neprimjereno zbog nepovjerenja, straha ili kolebanja koje prema njima osjeća.

Iako se oholi osjeća samodostatno, u stvarnosti mu je kao i drugima potrebno voljeti i također osjećati se voljen da bi bio sretan, iako mu je to teško priznati. Stoga, kada se osjeća nesigurno u osjećajima, fasada samodostatnosti mu se raspadne. Strah od gubitka ljubavi za koju je mislio da je sigurna kod njega potiče osjećaje nepovjerenja, tuge, očaja i nemoći. A to mu se događa jer još uvijek pati od vezanosti, teško mu je dijeliti ljubav voljenih osoba.

To mi izgleda kao prilično normalna reakcija. Zar nam se to svima ne događa kada se bojimo izgubiti ljubav voljene osobe?

Da je uspio doživjeti bezuvjetnu ljubav ne bi patio od vezanosti niti bi se iščega bojao jer bi znao da se prava ljubav nikada ne može izgubiti.

Kako se prevlada faza oholosti?

Ponovno, s ljubavlju, razumijevanjem i izbjegavanjem učiniti ono što naša mana želi. Oholost se smanjuje u mjeri u kojoj poniznost jača i vezanost slabi, a obje te pojave se razvijaju kroz davanje ljubavi bližnjima, kroz iskrenu i nesebičnu pomoć drugima. Ako se oholi, zbog straha od razočarenja i poniženja, suzdrži od davanja pomoći koju je sposoban dati, daje poleta svojoj mani i stagnirat će. Ali ako pobijedi svoje strahove i predrasude te dopusti osjećajima da ga ponesu, napredovat će.

Gdje je početak sebičnosti, prema evolucijskoj točki gledišta, tj. u kojem se evolucijskom trenutku duha pojavi sebičnost?

Sebičnost je produženje životinjskog prirodnog nagona za preživljavanje i pojavi se u vrijeme kada duh počne samostalno odlučivati, kada počne eksperimentirati svojom slobodnom voljom. Duh koji uđe u ljudsku fazu evolucije upravo tada stekne sposobnost slobodne volje. Iako već pokazuje početni razvoj inteligencije, zbog svog niskog emocionalnog razvoja, na njegovo odlučivanje još uvijek snažan utjecaj imaju prirodni nagoni, među kojima dominira nagon preživljavanja. Evolucija je stjecanje potpune neovisnosti od prirodnih nagona, pronalaženje svog vlastitog puta koji se određuje vlastitom voljom, kroz učenje osjećaja.

Možeš li pojasniti taj odgovor, nisam ga uspio razumjeti?

Svakako. Kada duh počne koristiti svoju novostečenu slobodnu volju, on to čini iz nagona. Nagon ili instinkt je neka vrsta biološkog programiranja, što je odraz znanja koje je „protoduh“ (prototip duha) stekao tijekom evolucije u životinjskom carstvu i klica je iz koje se razvija neovisna slobodna volja bića. To je kao jedna zadana postavka, program koji mu omogućuje donositi automatske odluke o pitanjima o kojima još uvijek nema dovoljno razvijenu sposobnost za samostalno odlučivati, kao što je za studenta letenja automatski pilot, koji mu ispravlja pravac kada još uvijek ne zna pilotirati i omogućuje mu eksperimentirati siguran let dok još uvijek uči upravljanje zrakoplovom. Među njima je nagon preživljavanja koji utjelovljenog duha pokreće da u svim mogućim okolnostima traži alternative za sprječavanje završetka fizičkog života te spolni nagon koji je neophodan za nastavak vrste. Kada uđe u ljudsku fazu, duhu se dogodi da osjeća nezadovoljstvo, jer ima novi i nepoznati impuls da utaži novonastale emocionalne potrebe, ali zbog nepoznavanja osjećaja pogrešno vjeruje da to može uraditi samo zadovoljavanjem svojih nagona, jer je tako oduvijek radio. Koristio je svoju inteligenciju s takvim ciljem ne obazirući se na štetu koju je drugim bićima mogao nanijeti.

Prema tome što govoriš, izgleda da je postojanje sebičnosti svojstveno evolucijskom razvoju.

Činjenica da na putu do savršenstva duh prolazi kroz faze sebičnosti, kraćega ili dužeg vremenskog trajanja, koje mogu biti prisutne kroz mnoga utjelovljenja, je neizbježna stvarnost čak i korisna jer mu služi da učvrsti svoju individualnost, svoju volju i da iskusi ono što se osjeća u nedostatku ljubavi a to će mu opet u mjeri u kojoj je počne osjećati, pomoći da uvidi što i kako se osjeća u njezinoj nazočnosti.

Iz tog razloga prve manifestacije sebičnosti u prvoj fazi u kojoj se nalaze mladi duhovi i koju ćemo nazvati primarna taština, su u osnovi materijalistički usmjerene na zadovoljavanje najprimitivnijih nagona. Bude se pohlepa, škrtost, razvratnost i očituje se u materijalističkom i potrošačkom ponašanju i u hedonizmu a na kolektivnoj razini u imperijalizmu i kolonijalizmu, odnosno u izrabljivanju drugih bića zbog ambicija za materijalnim bogatstvom i moći. To je faza koja na vašoj planeti još uvijek prevladava, jer se dobar dio čovječanstva još uvijek nalazi uronjen u ovoj fazi duhovnog puberteta.

U mjeri u kojoj duh napreduje u poznavanju osjećaja, ova materijalistička sebičnost se počne transformirati u duhovnu sebičnost. To je faza napredne taštine. U ovoj se fazi duh i dalje drži egoizma, ali je u isto vrijeme počeo razvijati osjećaje. Iako još uvijek nerado daje, sposoban je prepoznati prisutnost ljubavi i dobrobit koju mu ona stvara i želi je primiti. Škrtnost se pretvara u vezanost a pohlepa u duhovnu pohlepu. Ta promjena je postupna i ne dogodi se preko noći. Postoji jedna prijelazna faza ili srednja taština koja ujedno danas prevladava na Zemlji, a u njoj u različitim stupnjevima nalazimo sve ove demonstracije sebičnosti (škrtnost, pohlepa, vezanost i duhovna pohlepa). Duhu može biti potrebno tisuće godina da se oslobodi samo neke od tih oblika sebičnosti. Ali nakon određenog trenutka u kojem postane svjestan svoje sebičnosti i spozna da sebičnim ponašanjem nanosi štetu drugim bićima, tada već postaje više odgovoran za svoja djela a time osjetljiviji na patnju koju stvara. I tako, tijekom tog procesa, duh će probuditi svoje osjećaje, osjetit će potrebu da voli i otkrit će da mora voljeti da bi bio sretan.

Što se tada događa?

Počinje borba za ljubav, faza ponosa. U ovoj fazi duh počinje željeti dati ljubav a ne samo primiti, ali u tome nalazi mnoštvo prepreka. Počinje uočavati, biti svjestan i osobno doživljavati što je to nerazumijevanje i nezahvalnost. Istina je da se većina, tri četvrtine čovječanstva, još uvijek nalaze u nekoj fazi taštine. Tako da sada ponositi ubire plodove svoje ranije faze ali ne shvaća da mu se to događa. Čini mu se da se svijet okrenuo protiv njega i njegove volje za poboljšanjem, volje da voli i da bude voljen. Ako podlegne emocionalnom očajavanju, sebičnost će ponovno ojačati u njegovom umu. Kako bi izbjegao mogućnost da mu povrijede novo-otkrivene osjećaje, oko svoje će nutrine stvoriti jedan zaštitni sloj. Ponovno će postati sumnjičav, potišten, usamljen jer će u izolaciji vidjeti način odbrane od patnje. Također, kako bi izbjegao patnju možda izabere put rezignacije. Prilagodit će se onom što drugi očekuju od njega, da time izbjegne napade sebičnijih duhova. Tako se počne razvijati najgora duhovna bolest koja postoji i koja je uzročnik dobrog dijela teških fizičkih bolesti: suzbijanje slobodne volje, do takve krajnosti da u jednom trenutku duh ne živi niti se ponaša onako kako zaista želi, već je

savršeni duhovni rob svoje okoline do te mjere da počne vjerovati da želi ono što mu se u stvarnosti nametnulo. Ali na ovaj način duh pati jer ne želi patiti a to je jedna sterilna patnja koja ne vodi do duhovnog napretka. U ovoj se fazi ponosa nalazi gotovo četvrtina čovječanstva. Prijelaz između faze taštine i ponosa ne događa se naglo već je to postupan proces, tako da koegzistiraju manifestacije objiju faza tijekom prilično dugo vremena.

A kako se nastavlja ova priča? Kako se prevlada ova faza?

S ljubavlju, uvijek s ljubavlju. Samo će ljubav razbiti oklop ponosa. Kao što sam već rekao, ponositi duh ima veću sposobnost nego tašt, razumjeti i prihvatiti nezahvalnost onih koji su ga povrijedili, shvatiti da oni koji se ponašaju sebično i s nedostatkom ljubavi to čine jednostavno zato što su još uvijek mladi duhovi u procesu razvoja i da će vremenom naučiti, iako možda za to trebaju proživjeti mnogo života, jer je učenje osjećaja i nesebičnosti proces koji zahtijeva mnogo vremena, da bi rezultati bili značajni. Ako u jednom životu ne vidimo značajne promjene, to ne znači da duh neće napredovati. Tko je dobar u ovom životu, dobar je jer se takav rodio, s cijelom prtljagom znanja iz drugih života. Iako se u jednom utjelovljenju može učiniti veliki napredak, ipak ne možemo zahtijevati da netko preko noći postane od gusara svetac. Ako ne očajavate kad dijete ne nauči govoriti u jednom danu jer znate da djetetu učenje govora traje nekoliko godina njegovog fizičkog života, isto tako ne trebate biti nestrpljivi ako jedno duhovno dijete treba nekoliko duhovnih godina tj. nekoliko utjelovljenja da nauči voljeti. Stoga, duh koji je napredniji u spoznaji osjećaja ne može tražiti od drugog koji je manje napredan da u jednom jedinom životu dosegne istu razinu, kad je njemu samom trebalo toliko života i napora da postigne tu višu razinu. Treba prihvatiti činjenicu da svatko nauči onoliko koliko može, prema svojim sposobnostima i svojoj volji i sjetiti se da je u nekom trenutku njegov vlastiti razvoj bio na istoj razini, a tada je netko napredniji bio uz njega i podnosio njegovo sebično ponašanje.

Što slijedi nakon što se prevlada faza ponosa?

Duh se suoči sa najtežim zadatkom. Još uvijek treba razviti poniznost i nevezanost, odnosno velikodušnost u dijeljenju osjećaja. To su ciljevi

koje treba ostvariti u fazi oholosti. Duh koji je ohol je vrlo napredan u usporedbi s prosječnim i zato su takvi rijetki na vašoj mladoj planeti. Radi su uglavnom o duhovima koji potječu s drugih naprednijih planeta koje se razvijaju već duže vrijeme. Možda u mnogo tisućljeća premašuju prosječnu duhovnu dob vaše planete. Kako su njihove planete naprednije, na njima praktički ne postoje nepravda ni nezahvalnost, tako da ti duhovi tamo ne nalaze nepovoljne okolnosti koje bi probudile njihove defekte. Dolaze na ovu planetu upravo zato što se radi o pogodnom okruženju za manifestiranje takvih nedostataka. Budući je Zemlja jedan planet na kojem se nepravde i nezahvalnosti nalazi u izobilju, ti duhovi se stave na ispit u svom nedostatku i u snazi svoje volje. A tako, kroz najteža iskušenja postižu brži napredak. U svojim utjelovljenjima na manje naprednim planetima često zbog svoje velike sposobnosti odaberu vršiti misije duhovne pomoći drugima i na taj se način vježbaju u pomaganju drugima, što im je potrebno za prevladavanje manjka poniznosti i poteškoća u dijeljenju osjećaja s drugima.

Sve ovo mi je stvorilo puno pitanja koja bih želio da mi razjasniš. Najviše se odnose na emocije, osjećaje, različite manifestacije sebičnosti koje si predstavio(taština, ponos, oholost). Želio bih znati nešto više o njima.

Samo naprijed, pitaj.

Ranije si rekao da osjećaji i misli imaju različito porijeklo, te da sebičnost dolazi iz uma. Znači li to da je misliti po sebi loše?

Nipošto. Želio sam reći da trebate naučiti razlikovati ono što osjećate od onog što mislite, jer kroz um je kuda se duhu filtriraju sebične misli, koje vas na kraju zbunjuju. Razmišljanje samo po sebi nije loše, osim onda kada potiskuje osjećaje. Kada je misao u skladu s onim što osjećate tada je ona vrijedan instrument u službi osjećaja kako bi se osjećaj pretvorio u čin ljubavi. Problem vašeg svijeta je što ste naučeni misliti bez osjećaja a kada misao nije inspirirana osjećajem ona je u službi sebičnosti. Razvoj u ljubavi se također sastoji u učenju usklađivanja mišljenja s voljom osjećaja a ne s voljom sebičnosti.

Ne razumijem što želiš reći, možeš li mi dati primjer?

Svakako. Zamisli da vidiš jednu vrlo dragu osobu, da si ti muškarac a ona je žena i da se niste vidjeli već dugo vremena. Zbog osjećaja koje gajiš prema toj osobi, doživljavaš radost i imaš potrebu izraziti koliko ti je draga ta osoba, dajući joj zagrljaj. Međutim, zamisli da se nalaziš uz osobe koje imaju seksualne predrasude, koje ne prihvaćaju da između suprotnih spolova mogu postojati duboke prijateljske veze i koje bi vas kasnije kritizirale i klevetale. Pošto si svjestan ovog problema, promijeniš odluku i potisneš osjećaje, tako da kada vidiš dragu osobu pokažeš ravnodušnost zbog straha od onog što bi drugi mogli reći, te joj samo ispravno pružiš ruku.

U ovom slučaju je mišljenje, motivirano mentalnom analizom situacije, promijenilo osjećaj, tj. potisnulo ga je, budući je inicijalni osjećaj radosti nakon mentalnog razmatranja završio kao ravnodušnost. Ovo je jedan primjer kako misao potisne osjećaj.

Ali ja razumijem da u opisanoj situaciji također treba biti oprezan, jer dragu osobu možeš dovesti u nevolju ako je nepotrebno izložiš. Možeš naći pogodniji trenutak, u manje inkvizitorskom okruženju, da učiniš ono što osjećaš.

Zasigurno. Biti oprezan je vrlina. Razboritost treba koristiti za poštivanje slobodne volje drugih jer često naše mišljenje neće biti shvaćeno niti poštovano. No, moramo pokušati voditi računa da strah ne maskiramo oprežnošću. Opres ublažuje očitovanje osjećaja kada okolnosti nisu pogodne, ali ne uguši ih. Strah da. Ako strah zavlada osobom, ona potiskuje izražavanje osjećaja čak i u situacijama gdje nema stvarne opasnosti ili nepovoljne okolnosti, jer se strah zaduži već u umu pretvoriti prijetnju u stvarnost. Represija počinje u trenutku kada se osoba u donošenja odluka o svome životu, suzdrži zbog straha od reakcije drugih.

Odakle dolazi to mentalno uvjetovanje koje potiskuje osjećaje?

Jedan dio dolazi iz sebičnosti a drugi iz obrazovanja stečenog tijekom odrastanja, koje je u vašem svijetu vrlo represivno prema osjećajima. Dugo vremena je vaš način odgoja naglašavao razvoj uma, a um koristio za sprječavanje razvoja osjećaja. Djeca dođu na ovaj svijet širom otvoreni da se pokažu onakvima kakvi su, s velikim potencijalom da osjećaju i izražavaju svoje osjećaje. Ali već od ranog djetinjstva su

uvjetovani da iskuse vezanost umjesto ljubavi, da potisnu osjećaje, radost, spontanost i da se osjećaju krivima svaki put kada osjete malo sreće. Čemu su generacijama učili djecu? Učili su ih da je dobro dijete ono koje je poslušno, rob volje roditelja, nastavnika, odraslih, društvenih pravila i konvencija ophođenja.

Koliko je puta djetetu, kada upita zašto mora učiniti nešto što ne razumije, odgovoreno: „zato što sam ja tako rekao, ja sam ti otac“? A ako su roditelji ogorčeni, onda i dijete mora nositi tu gorčinu. Mnogo naredbi, mnogo krutosti a premalo slobode. Loše je sve ono što učini bez pitanja roditelja ili drugih odraslih osoba. Loše je kad se smije, loše kad plače, loše je kad govori ili kad šuti ako mu roditelji to nisu dozvolili. „Samo ćeš se družiti s onima s kojima ti ja kažem, voljeti koje ja kažem, raditi što ti ja kažem. To je za tvoje dobro“ kažu. U jako religioznim društvima, sve je grijeh. Grijeh je pokazati bilo koji izraz radosti, ljubavi, kao zagrljaj ili poljubac. U svemu tome se uvijek vidi nešto grešno, nepristojno, mračno, vražje a time učine da se osoba osjeća krivom što je sretna. Žrtva postane zlostavljač, nedužni postane krivac. Stoga dijete zaključa da je suzbijanje osjećaja jedini način da manje pati. Nauči svijetu dati jednu sliku onoga što drugi od njega žele ali zapravo ima malo veze s njegovim vlastitim ja. I događa se da je uvjetovanje tako jako, pretvaranje je tako kontinuirano, da kada dosegne odraslu dob vjeruje da je ono što se pretvara biti.

Kada odrastu, većina djece dođe do nesvjesnog zaključka da ne mogu biti voljeni takvi kakvi su već da uvijek moraju nečim zaslužiti da bi dobili malo ljubavi. To jest, uči ih se vjerovati u vezanost, u lažnu ljubav, posesivnu, uvjetovanu, prisilnu, iz interesa a time se odreknu bezuvjetne, slobodne i spontane ljubavi. Rezultat toga je da malo ljudi vjeruje u ljubav ili živi u ljubavi, malo ih je koji dožive bar malo sreće koja iz ljubavi proizlazi. A u nedostatku ljubavi, sebičnost se u svim svojim izrazima neobuzdano širi. Naći ćete malo zločinaca vašeg svijeta koji su kao djeca bili voljeni. Ako postoji zapovijed koja kaže „poštivat ćeš svoju majku i oca“ zašto ne postoji druga koja kaže „poštivat ćeš svoju djecu“? Mnoga zla vašeg svijeta bi se riješila voleći djecu, jer djeca još uvijek nisu na osjećaje stavila oklope. Voljeli bi i dali bi se voljeti. Volite vašu djecu tijekom jedne generacije i vaš svijet će se za manje od jednog stoljeća pretvoriti u raj.

Ovim želiš reći da neki ljudi suzbijaju osjećaje i pred drugima se pretvaraju da su hladni i bezosjećajni iako poznaju osjećaje i sposobni su voljeti?

Tako je. Mnogi ljudi su naizgled hladni jer se boje da će patiti ako njihova slabost, a to je nedostatak ljubavi, bude otkrivena. Zato se poput srednjovjekovnih vitezova prekriju oklopom. Na taj način pate jer ne žele patiti. Pate jer izbjegavaju osjećati ono što je osobi potrebno da bi bila sretna, voljeti i biti voljena. Zašto misliš da ima toliko ljudi koji se boje samoće? Jer se u stvarnosti boje suočiti sami sa sobom, strah ih je otkriti veliku istinu: „Prazan sam“. To je razlog zašto ljudi bježe od sebe, uzimajući utočište u materijalnim objektima i mentalnim zavrzlamama ili užicima koji im hiper-stimuliraju um da bi tako imali izgovor za nikada ne pronaći pravi odgovor, dozvole da im um priča toliko i tako glasno da zašuti glas osjećaja.

Ali nemoguće je zauvijek ušutkati glas savjesti i u nekom trenutku um zašuti ili se zbog nekog nepredviđenog ili traumatičnog događaja blokira i unutarnji glas ponovno počne vapiti: „Prazan sam. Prazan sam jer ne osjećam. Jer ja nisam takav kakvim se predstavljam biti. Ja sam samo jedno pročelje, izgled. Odbio sam biti ja, jedno biće koje želi voljeti i potrebno mu je biti voljen, i nesretan sam zbog toga“. Kada duh postane svjestan stvarnosti to za njega može biti bolno i šokantno. U takvom trenutku mnogi traže način kojim bi opravdali svoje ponašanje u vezi poništavanja svojih emocionalnih potreba, pogrešno vjerujući da će manje patiti i da će se sve vratiti u normalno stanje ako se pretvaraju da sve to ne postoji.

„Kako se život loše ponio prema meni! S kakvim lošim osobama je mene dopalo živjeti! Ni roditelji me nisu voljeli! Zašto bih ja trebao biti bolji?“ kažu si. A gnjev, ljutnja, nepovjerenje, tuga i usamljenost ih izjeda iznutra. A ako imaju djecu, osвете se na njima za sve svoje frustracije „neka nauče što je život“ kažu si, pokušavajući se opravdati, jer djeca su slaba i ne mogu se oduprijeti maltretiranju. A onda vijak osjećaja opet napravi novi okret prema ravnodušnosti.

Nije li razumljivo da netko tko je u životu mnogo pretrpio dođe do zaključka da ništa nije vrijedno truda?

Istina je da život može biti težak i da će onaj koji odluči boriti se za osjećaje imati mnogo prepreka zbog nerazumijevanja drugih a to će

mu uzrokovati patnju. No, to će biti vanjska patnja uzrokovana okolnostima, koja se isplati ako osoba unatoč svemu uspije osjećati i voljeti. Ali patiti da bi izbjegli osjećaje je unutarnja patnja koju si sami uzrokuje i beskorisna je jer ne služi napredovanju u osjećajima i u ljubavi. Uz to može uzrokovati još više patnje i boli jer kada je osoba u takvom stanju osjeća da s opravdanjem može uzrokovati bol drugima, ne razmišljajući o šteti koju može nanijeti.

Ali kada je netko navikao živjeti u bolu, bol se doima kao nešto najnormalnije. Mnogi će se upitati: „Jesam li u stanju prevladati bol, jesam li u stanju voljeti?“

A ja se pitam, hoće li netko reći: „Gle, svu ovu patnju koju sam preživio, ne želim je više. Ni za mene niti za druge. Već sam naučio nešto o životu. Sve ono što su mi učinili i zbog čega sam patio, ja ću nastojati ne učiniti drugima. Svu ljubav koju sam trebao od svojih roditelja a koju nisam dobio, dat ću ja svojoj djeci, svojim bližnjima, svima koji se pojave u mom životu.“ I samom voljom za promjenom i snagom osjećaja, život će dati nagli okret i prekinuti sve veze mržnje. A matica koja je bila čvrsto pritegnuta počat će labaviti, odvijat će se polako od vijka ravnodušnosti dok se na kraju potpuno ne oslobodi. A kad bi svi oni koji žive u bolu i nedostatku ljubavi odlučili uraditi isto, svijet bi se promijenio u jednoj generaciji; generaciji djece koju su voljeli njihovi roditelji, djece koja si nisu stavila štitove kako bi spriječili da im nanesu štetu, djece koja se nisu bojala voljeti jer su bili odgojeni u ljubavi.

Kao što sam već rekao, sposobnost za voljeti je urođena kvaliteta duha. Stoga, svi je imamo. Samo je moramo otkriti i razvijati. Vjerujte da je to tako i bit će. I ponovit ću, ne radi se samo o ljubavi prema drugima, treba početi od ljubavi prema samom sebi.

Ali, što je to voljeti samog sebe?

Već sam rekao. Voljeti samog sebe je prepoznati svoje emocionalne potrebe, osjećaje i razvijati ih tako da budu pokretač našeg života.

Onda je dobro voljeti samog sebe?

Naravno da je. Da bi osjećali sreću potrebno je samopoštovanje. Opet ponavljam: ono čega se trebate osloboditi je sebičnost a ne ljubav. Ako ne voliš sebe, gdje ćeš naći neophodnu snagu i volju za voljeti

druge? Živjeti, a ne osjećati, je isto što i biti mrtav. Zato mnogi ljudi koji žive bez osjećaja žele umrijeti jer imaju lažnu nadu da će njihovo mučenje prestati kada umru i tako oni sami počnu proces samouništenja svog tijela koji zovete bolest. Mnoge bolesti nastaju zbog toga što osoba nije u stanju voljeti se. Osobe s vrlo niskim stupnjem samopoštovanja imaju veću vjerojatnost imati bolest imunološkog sustava, kao što je leukemija, limfoma i autoimune bolesti. Ove posljednje, autoimune bolesti imaju veze sa ukorijenjenim osjećajem krivnje. Te osobe su tako deprimirane da se teško mogu dati drugima. Najprije trebaju riješiti vlastiti nedostatak samopoštovanja.

Koje korake trebamo poduzeti da bismo mogli voljeti sebe?

Prvo, prepoznati svoje emocionalne potrebe, svoje osjećaje i dozvoliti im da izađu na površinu kako biste postali svjesni njihovog postojanja. Drugim riječima, prestati ih suzbijati i početi ih razvijati kako bi postali razlog vašeg življenja. Drugo, u trenutku djelovanja, radite prema onom što osjećate, a ne prema onom što mislite, ne prema onom što su vas učili da je ispravno ako je to protivno onom što osjećate. Ne dozvolite da vaše misli, koje su uvjetovane mnoštvom razloga, uguše vaše osjećaje.

Mnogi se ljudi pitaju, vrijedi li napraviti taj korak?

Uvjeravam vas da vrijedi, jer u mjeri u kojoj djelujete sukladno vašim osjećajima počat ćete doživljavati dio onoga što je istinska sreća, unutarnja sreća, koju samo ljubav može dati. Također ćete kroz to evoluirati i duhovno. Nikad se nemojte odreći svojih osjećaja, jer su oni jedino za što vrijedi boriti se i živjeti. Početak je najteži, jer matica vijka može biti jako zategnuta. Bit će potrebno uložiti mnogo snage i volje, dok matica ne počne popuštati, ali poslije će put biti lakši i osjećaji koje ćete doživljavati ispuniti će vas (Da, ljubavlju!) kao što nikad prije niste osjećali i to će vam dati snagu da nastavite tim putem.

A što trebamo učiniti kako bismo uspjeli voljeti druge?

Nastojte vidjeti druge kao same sebe. Budite svjesni da su vam braća, iste biti i sa istim unutarnjim potrebama kao što su vaše. Svi imamo iste sposobnosti, a da bismo bili sretni svima nam je potrebno voljeti i da budemo voljeni u potpunoj slobodi. Ako sam ja nakon dugog

pješaćenja ispod sunca pravde žedan, zar ne bi bilo tko u istim okolnostima osjećao sličnu potrebu za piti kao što je moja? S ljubavi se događa isto kao s vodom. Svi patimo kada smo lišeni ljubavi a svi se utješimo kada nam se ljubav da. Stoga, ako primijetimo da je netko žedan osjećaja, dajmo mu da pije ljubav, isto kao što su nama drugi dali piti ljubavi kad smo je bili žedni.

Ali ako unatoč našim dobrim namjerama prema drugima, zauzvrat primimo nezahvalnost, prezir i ismijavanje?

Kada vas netko povrijedi shvatite da je to zbog nedostatka razvoja u ljubavi i da takvu okolnost trebamo iskoristiti za naš napredak, jer ako probudi nešto negativno u nama to je sigurno zato što je još uvijek tu i trebamo ga nastojati ukloniti. Kao što sam rekao, dok se ljubav ne da bezuvjetno, ne možemo smatrati posao završenim, a onaj tko ne zna prihvatiti nezahvalnost još uvijek nije stigao na cilj, jer na neki način još uvijek očekuje nešto u zamjenu za ono što daje.

A netko će reći :“Jao! Kako je to teško, jer ako ja odlučim promijeniti se, a ostali ostanu isti, koliko ću udaraca primiti? Ne znam vrijedi li truda.“

A ja pitam, nije li bolje da ti pokušaju dati udarce koje ti možeš nastojati izbjeći, nego da udaraš samog sebe jer ljudi koji žive u ravnodušnosti sami sebe ranjavaju i sprječavaju da im se bilo tko približi i voli ih.

To što kažeš ima smisla. Međutim, i dalje mi naviru sumnje.

Izloži ih slobodno.

Ranije si naglasio koliko je važno ne suzbijati osjećaje, da ih trebamo izraziti. No, s druge strane govoriš da je važno uzeti u obzir emocionalne potrebe i osjećaje drugih. I ovdje pitam: Ne postoje li negativni osjećaji kao mržnja, ljutnja, bijes, srdžba a takvi osjećaji mogu nauditi drugima ako ih izrazimo? Kako se mogu izraziti osjećaji, a ne nauditi drugima u isto vrijeme? Zar ta dva čina nisu proturječna?

Na način na koji si ti to razmotrio, proturječno je. Opet je potrebno razjasniti pojmove kako bismo izbjegli stvaranje zbrke zbog pitanja neadekvatnosti jezika, koji koristi istu riječ za definirati stvari koje su potpuno suprotne. Kada sam rekao da se trebamo prepustiti

osjećajima odnosio sam se na osjećaje koji se rađaju iz ljubavi, koje trebamo zvati ljubavni osjećaji da bismo ih razlikovali, a oni su uvijek pozitivni. Oni koji se rađaju iz sebičnosti ili iz borbe između ljubavi i sebičnosti, oni koje zovemo negativnim ili ego-osjećajima su nešto drugo, zbog čega ih trebamo tretirati drukčije (govorit ćemo o tome kasnije). Naravno, trebamo izbjegavati prepuštati se tim osjećajima jer mogu nanijeti mnogo štete drugima. Iako ni potisnuti ih ne vodi ničemu, samo nas povrijede iznutra.

Možeš li navesti neke od tih ego-osjećaja?

Neke smo već spomenuli kada smo govorili o taštini, ponosu i oholosti, jer su to manifestacije sebičnosti. Ali sada ćemo ih razmatrati detaljnije, osobito one koji su složeniji i teže ih je razumjeti, kao što je vezanost.

Ovi su najvažniji:

- a) Škrtost, pohlepa, razvratnost, mržnja, agresivnost, zavist.
- b) Vezanost, duhovna pohlepa, ljubomora, bijes, srdžba, nemoć, požuda, krivnja, strah, tuga.

Sve ovo me podsjeća na sedam smrtnih grijeha, imaju li kakve veze s tim?

Nisu to grijesi već manifestacije sebičnosti, iako je istina da osoba može počinuti mnoga djela protiv zakona ljubavi i slobodne volje, koja poslije mora ispraviti, ako se dozvoli povesti tim osjećajima.

Zašto si ih podijelio u dvije skupine?

Prvi su najprimitivnija očitovanja sebičnosti. U drugoj grupi, iako su također očitovanja sebičnosti, postoji dodatna komponenta, a to je da se podrazumijeva bolje poznavanje osjećaja.

Da bih dobio bolju ideju možeš li definirati svaki od tih ego-osjećaja?

Da. Počet ćemo od škrtosti i vezanosti. Analizirat ćemo ih zajedno, jer kao što ćemo vidjeti vezanost je napredni oblik škrtosti.

ŠKRTOST-VEZANOST

Škrtost je pretjerana želja za akumuliranjem materijalnih dobara. Škrta je osoba koja materijalno gledajući ima mnogo za ponuditi ali odbija

dijeliti s drugima ono što smatra svojim. Kada duh napreduje u poznavanju osjećaja ali je još uvijek nesposoban dijeliti s drugima, materijalna škrtoš se pretvori u duhovnu škrtoš. Duhovna škrtoš je vezanost, poteškoće u dijeljenju ljubavi osoba koje pogrešno smatra svojim vlasništvom, na primjer, djece, partnera itd. Onaj koji pati od vezanosti želi voljeti samo nekolicinu i obično zahtijeva da i drugi učine isto. Mnogi ljudi pogrešno vjeruju da vole, kažu da puno pate jer vole jako, kada je patnja od vezanosti i zbog vezanosti ono što zaista osjećaju. Tek kada duh postigne napredak u razvoju on počne prepoznavati razliku između ljubavi i vezanosti.

Možeš li mi objasniti razliku između ljubavi i vezanosti?

Da. Kada netko voli, on nastoji poštivati slobodnu volju drugog i svoju vlastitu. Pokuša učiniti sve što je moguće da voljena osoba bude slobodna i sretna, čak i ako to znači odreći se da bude s tom osobom. Osoba koja osjeća vezanost više misli na zadovoljavanje svoje sebičnosti nego na dobrobit voljene osobe. Zbog toga ima tendenciju narušavati slobodu volje osobe koju navodno voli, zadržavajući je uz sebe protiv njene volje ili prinudom je siliti da čini ono što ne želi, maksimalno ometajući odnose s drugim bićima koje smatra konkurencijom. Onaj tko istinski voli nije posesivan s osobom koju voli, niti mu smeta ako voljena osoba također voli i druge osobe. Može se dogoditi da vezanost prođe, ali istinita ljubav, autentična ljubav se ne troši. Ako volimo stalno rastući broj osoba ne znači da nekoga manje volimo. Vezanost nas čini vjerovati da je tako, da je nama oduzeto ono što se drugima daje. Onaj koji osjeća vezanost traži, zahtijeva, sili osjećaje. Uvijek očekuje nešto u zamjenu za ono što čini. Zahtijeva primati ali daje samo iz interesa i pod uvjetom da mu se najprije da ono što je zahtijevao. Iz vezanosti se također može povrijediti vlastita sloboda volje i prisilno činiti ono što se ne osjeća. Onaj koji osjeća istinsku ljubav, voli bezuvjetno i daje slobodu osjećajima. On ne obvezuje, ne prisiljava, ne zahtijeva ništa zauzvrat od osobe koju voli.

Dobro bi mi došao jedan primjer da mi pojasni razlike.

Dobro. Zamisli da se sretnu dvije osobe koje kažu da vole ptice. Prva ih drži smještene u lijepim pozlaćenim krlatkama u klimatiziranoj prostoriji. Daje im visokokvalitetnu hranu i izvorsku vodu i nosi ih redovito

veterinaru. Druga osoba jednostavno nosi hranu pticama u parku, miluje ih kada dolete i brine se o njima kada su ozlijeđene i ne mogu letjeti.

Prva osoba kaže: „Kako ja volim moje ptice! Trošim čitavo bogatstvo na njih, da imaju sve pogodnosti koje ne bi imale da žive u divljini! Ali mi traju tako kratko! Uvijek su bolesne i ma koliko trošio na lijekove i veterinare, one umiru prerano. Koliko mi patnje izazivaju! Što da radim?“

Druga osoba mu kaže: „Ptice o kojima se ja brinem nisu moje. Nisu zatvorene u kavezu nego žive na slobodi. Sretan sam jer znam da nisu rešetkama krletki prisiljene biti sa mnom, već su tu zato što su to slobodno izabrale. Sretan sam jer ih vidim da žive onako kako žele, leteći u slobodi. Vaše ptice, prijatelju moj, umiru od tuge jer nisu slobodne. Otvori krletke kako bi mogle letjeti u slobodi i živjet će jer će biti slobodne, jer će biti sretnе.“

Prvi odgovori: „Ako otvorim krletku pobjeći će i neću ih više vidjeti!“

Drugi kaže: „Ako pobjegnju, to je zato što su bile zadržane protiv svoje volje i udaljiti će se od onog što je za njih bio život u ropstvu. Moje ptice ne bježe od mene, jer znaju da su slobodne ići i doći kad žele. Naprotiv. Kada me vide da dolazim u park, okupe se odmah oko mene i salijeću me.“

Prvi kaže: „To što vi imate je ono što ja želim. Da me moje ptice vole.“

Drugi mu kaže: „To što vi želite nikada nećete dobiti silom. Pogodnostima ste im pokušali nadoknaditi ono za čim najviše žude: letjeti u slobodi. Ako ih stvarno volite, pustite ih da svoj život žive u slobodi.“

Koji od njih voli a koji osjeća vezanost?

Osjeća vezanost onaj koji želi imati ptice u kavezu. Osjeća ljubav onaj koji želi ptice na slobodi.

Možeš li mi dati jedan primjer kako se kroz vezanost krši slobodna volje druge osobe ?

Da. Postoji vezanost kod jedne majke koja uz sebe zadržava svoju djecu iako su već stariji i iz različitih razloga žele biti neovisni, bilo zato što su pronašli partnera ili žele studirati ili raditi daleko od roditeljskog doma itd. Majka koja osjeća vezanost nastojat će nametnuti djeci

njenu potrebu da bude uz njih, bez poštivanja njihove želje da žive samostalni život te ako ne uspije zadržati ih, osjećat će se emocionalno povrijeđena a čak zbog toga može reći da je djeca ne vole, nastojeći time izazvati im osjećaj krivnje i ponovno ih time pokušati zadržati uz sebe. Postoji vezanost kod roditelja koji zahtijeva od djece da se bave ovim ili onim zanimanjem, da studiraju ovo ili ono, a ako ne žele prijeti im se koje čime. Postoji vezanost kod mladića koji djevojci govori kako se treba oblačiti, kada može izlaziti a kada biti kod kuće, s kim se može ili ne može družiti. Ta lažna ljubav, posesivna vezanost je slična lancima ili kavezu koji zarobljava predmet vezanosti, pretvarajući u tamničara onog koji dozvoli da ga takvi osjećaji ponesu jer isto kao osoba koja je držala ptice u kavezu i koja pati od vezanosti, ne živi niti drugima da živjeti.

Logično mi je to što kažeš da se vezanošću može kršiti sloboda volje drugih, ali me iznenađuje kad kažeš da vezanošću osoba krši svoju vlastitu slobodu volje. Možeš li mi dati primjer kako se krši vlastita sloboda volje kada osoba osjeća vezanost?

Da. Na primjer, kada se ista majka iz prethodnog primjera sputava uraditi nešto za što osjeća potrebu, kao na primjer, posvetiti malo vremena brizi o osoba van obitelji, jer vjeruje da bi time zanemarila svoju obitelj, djecu, muža itd. Ako osoba ne prevlada vezanost osjećat će se krivom kada se posveti nečemu što je duhovno može ispuniti pa čak i suzdržavati se od takvih aktivnosti zbog tog istog osjećaja krivnje.

Ovo posljednje me malo čudi, jer obično one koji su privrženi svojoj obitelji smatraju nježnim osobama, punim ljubavi.

Da, zato što je u vašoj kulturi vezanost vrlo duboko ukorijenjena i često se pogrešno zamijeni s ljubavlju. Zbog obrazovanja koje su primili, mnogi ljudi je imaju tako ukorijenjenu da se čini kao dio njihove osobnosti. Učine da se žena osjeća krivom ako sve svoje vrijeme ne posveti mužu, djeci i poslu a ako posveti vrijeme osobama izvan obitelji izložena je tome da bude predmet ogovaranja od strane čak i pripadnika vlastite obitelji koji kažu da brinu za njezino dobro. Nastojat će da se osjeća krivom komentarima poput „voliš više te ljude nego svoju vlastitu obitelj“, ili „Gdje se to gubiš? Tvoje mjesto je ovdje, s tvojima“, ili „Što će misliti o tebi!“. Iako, tradicionalno muškarac ima veću slobodu, ni on

nije oslobođen osjećaja vezanosti niti toga da ga drugi krive kroz vezanost, kada posvećuje vrijeme pomaganju drugim osobama koje nisu iz njegove obitelji, ni kruga prijatelja, niti su pripadnici njegovog naroda ili kulture, osobito ako od toga nema nikakvu ekonomsku korist.

Ali ja bih rekao da tu također postoji ljubav kada se osoba posvećuje obitelji, nije li tako?

Naravno. Jedna stvar ne uklanja drugu. Već sam rekao i ponavljam: istinska ljubav se ne troši. Može se voljeti svaki put više osoba a da se zbog toga ne voli manje vlastita obitelj. No, uz veću sposobnost osjećanja ljubavi, veća je predanost većem broju ljudi i između većeg broja treba podijeliti raspoloživo vrijeme. Osobe koje osjećaju vezanost to mogu doživjeti kao da ih se manje voli, ali nije tako.

Što se događa s obitelji kada osoba odluči promijeniti se? Ne zanemari li svoje kada počne provoditi vrijeme pomažući drugima?

Gledaj, jedna od najvećih prepreka koje će imati netko tko se želi promijeniti i upoznati nove ljude, da bi razgovarao o svojim duhovnim potrebama, je ta da ga vlastito okruženje neće razumjeti i igrat će se s njegovim osjećajem krivnje zbog zanemarivanja obiteljskih obveza. Obratite pozornost i vidjet ćete da se jedna osoba ne osjeća kao da zanemaruje obitelj kada želi jednom tjedno ići vidjeti nogometnu utakmicu, koja traje dva sata i košta novac ili u noćni klub ili bar. Međutim, ako ista osoba dva sata tjedno ide razgovarati o svojoj duhovnosti, da bi pomogla sebi ili drugima postavi joj se tisuću i jedan prigovor i osjeća se krivom vjerujući da je zbog svoje aktivnosti zanemarila obitelj. Za to je kriva vezanost ili drugim riječima nesposobnost dijeljenja s drugima. Vezanost nije ljubav i ako ne savladate tu prepreku stagnirat ćete u razvoju.

Može li tako obitelj biti prepreka za duhovni napredak?

Ne. Prepreka duhovnom razvoju je nedostatak razumijevanja duhova koji ne žele napredovati i ne dozvoljavaju napredak drugih a ujedno upotrebljavaju sva raspoloživa sredstva da bi spriječili napredak čak i onih koji su im u krvnom srodstvu kao što je obitelj. Za one koji žive u obitelji koja ih razumije, obitelj je potpora za duhovni rast i razvoj. No zbog slabog razvoja zemaljskog čovječanstva, u manjini su oni koji su

spremni početi duhovno buđenje. Osim toga, iako u jednoj obitelji ima nekoliko srodnih duša spremnih boriti se za duhovni napredak, vrlo je teško da se njihovo buđenje dogodi istodobno. Dakle, prvom će biti najteže, ali on će utrti put drugima. Sam se Isus morao suočiti s istim problemima, s nerazumijevanjem vlastite obitelji zbog vezanosti. Prigovarali su mu da je zanemario svoje obiteljske obveze kada se posvetio duhovnim potrebama, jer nisu razumjeli. Govorili su mu čak da je neuravnotežen i nastojali su da se osjeća krivim, a još više kada je Josip preminuo i on se morao brinuti o uzdržavanju brojne obitelji. Nije ih zapostavio, i brinuo je o majci i braći sve dok se nisu mogli sami brinuti o sebi. Ali njegova je misija bila većeg opsega, s cijelom ljudskom obitelji. Ovaj nedostatak razumijevanja obitelji koju je Isus doživio ogleda se u ovom citatu iz evanđelja. „Tada je Isus rekao: Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i u svom domu“.

Ali zar je neophodno odreći se obitelji da bismo voljeli bezuvjetno?

Kako možeš pomisliti da duhovni svijet od osobe zahtijeva da se odrekne obitelji, kad se upravo u duhovnom svijetu stvorila obitelj kao način stimuliranja duhovnih prvih osjećaja. Ljubav između partnera i ljubav između roditelja i djece su prvi osjećaji koje duh upozna, a oni se razvijaju iz nagona razmnožavanja i roditeljske zaštite potomstva. Jedino što vam želim reći je, da je za napredak u ljubavi potrebno biti otvoren i naučiti dijeliti, proširiti koncept obitelji, smatrajući sva duhovna bića njenim dijelom. Pogledajte: nemoguće je da u čovječanstvu postoji jedno pravo bratstvo ako se uspostave kategorije kada je riječ o ljubavi: najprije moja obitelj, najprije moje mjesto, najprije moj narod, najprije moja rasa, kultura i religija. A ako nešto preostane, to je za druge. To je jedan oblik maskirane sebičnosti, jer ono što se da uvijek je u zamjenu za nešto a ne bez očekivanja nečega za uzvrat. Stoga se prilikom davanja postavi jedna ljestvica koja na prvo mjesto stavlja one koji nam mogu dati više, na drugo one koji nam mogu dati manje a izostavi one koji nam ne mogu dati ništa. Ovo sebično ponašanje krši zakon ljubavi, ma koliko da postoje oni koji pokušavaju opravdati solidarnost samo s „pretplaćenima“. Kada nekog isključiš iz prava na solidarnost, ta riječ gubi smisao. Primjer kako daleko može doći ova vrsta kolektivne sebičnosti je nacizam, koji je propovijedao neku

navodnu solidarnost rase, koja se stvarala na račun suzbijanja i uklanjanja prava drugih rasa, uvjerenja i slobodne volje pojedinca.

Rekao si da vezanost postoji u fazi taštine a također u fazi oholosti. Doima se kao jedan ego-osjećaj kojeg je prilično teško pobijediti.

Tako je. Vezanost se javi u fazi taštine a ne savlada se do kraja faze oholosti.

Dakle, što se vezanosti tiče, nema napretka u smislu duhovnog razvoja od faze taštine, kroz fazu ponosa do faze oholosti?

Naravno da postoji. No, napredak je uvijek postupan. Vezanost nije istog intenziteta, niti se hrani na isti način u taštom, ponositom ili oholom duhu. Kod taštog je vezanost mnogo intenzivnija, manje poštuje slobodnu volju drugih zbog slabog razvoja osjećaja a hrani se svojom željom da bude zadovoljen i zbrinut i svojom nesposobnošću da samostalno napreduje. U fazi ponosa i oholosti vezanost je manje snažna, jer je postupno zamijenjena ljubavlju (postoji jedna mješavina ljubavi i vezanosti) a hrani se strahom da neće biti voljen ili strahom od gubitka voljene osobe.

Kako prevladati škrtost i vezanost?

Suprotna škrtosti je velikodušnost, što znači da je potrebno razvijati velikodušnost kako bi savladali škrtost, kako materijalnu tako i duhovnu. Škrtost i vezanost se prevladaju dijeleći s drugima ono što imamo, materijalno i duhovno.

POHLEPA – DUHOVNA POHLEPA/“APSORBANCIJA“

Pohlepa je pretjerana želja za posjedovanjem sve više dobara (materijalnih ili bilo koje druge vrste), iako se time šteti drugima. Pohlepan je onaj koji nikad nije zadovoljan s onim što ima i uvijek želi ono što nema, također i ono što drugi imaju i ne zaustavlja se dok to ne dobije. Pohlepni su rasipni duhovi jer ne cijene ono što imaju i zavidni su jer uvijek žele imati ono što imaju drugi. Kada duh prijeđe iz prve faze primarne taštine u naprednu taštinu, materijalna pohlepa se transformira u duhovnu pohlepu ili "apsorbanciju". Ponašanje nazivamo „apsorbancija“ kada osoba radi svog zadovoljstva svjesno ili nesvjesno nastoji privući na sebe pozornost drugih, manipulirajući njihove osjećaje

kako bi joj posvetili što više vremena, bez obzira hoće li na taj način kršiti ili siliti slobodnu volju osoba koje želi apsorbirati. Zbog toga, osoba kojom dominira „apsorbancija“ teško poštuje druge, jer obično misli samo na sebe. Takva osoba traži pozornost pod svaku cijenu i često izigrava žrtvu kako bi postigla ono što želi. „Apsorbancija“ je vrlo povezana s vezanošću i česti je slučaj da se u jednoj osobi u isto vrijeme nađu oba oblika sebičnosti sličnog intenziteta, tj. tko pati od vezanosti obično je i „apsorbentan“. Ljubomora je često mješavina vezanosti i apsorbancije/duhovne pohlepe. U pohlepno-apsorbentne osobe se često probudi zavist ili osjećaj netrpeljivosti prema osobama koje imaju ono što ona želi a ne posjeduje. Taj predmet želje može biti materijalne prirode u pohlepnom i duhovne u „apsorbentnog“/duhovno pohlepno.

Tada je pogrešno tražiti da nam netko posveti pozornost kada nam je potrebno ljubavi, jer time možemo biti duhovno pohlepniji?

Naprotiv. Svima nam je potrebno da smo voljeni. Dobro je to priznati i tražiti što nam je potrebno, jer je to jedan od načina izražavanja naših osjećaja.

Dakle, gdje je granica između samo tražiti da nas vole i biti „apsorbentan“?

Kada se zatraži na otvoren način, bez prisiljavanja, bez varanja i bez manipuliranja to nije „apsorbancija“. „Apsorbentna“ duhovno pohlepna osoba prisiljava, vara, manipulira i konačno krši slobodnu volju drugih. Osim toga, često se događa da takva osoba ne traži ljubav već ugađanje. Ljubav se mora dati slobodno, a ako nije tako onda nije ljubav već obaveza. Stoga je pogrešno od nekoga zahtijevati da nas voli samo zato što vjerujemo da nas treba voljeti i posvetiti nam pozornost, jer je član obitelji ili je bliska osoba i obavezna je voljeti nas.

Kako „apsorbancija“/duhovna pohlepa evoluira u kontekstu duhovnog razvoja?

Slično kao i vezanost. Kao što sam rekao, „apsorbancija“ se javlja u odmakloj fazi taštine kao jedan izdanak pohlepe a ne prevlada se u potpunosti do kraja faze oholosti. U mjeri u kojoj duh stječe veću

sposobnost da osjeća prisutnost ljubav, više se puni vlastitim osjećajima postajući sve manje emocionalno ovisan o drugima. Pred rastom emocionalne velikodušnosti duhovna pohlepa malo po malo gubi snagu. U fazama ponosa i oholosti ona se progresivno smanjuje.

AGRESIVNOST(mržnja, kivnost, bijes, ljutnja, nemoć, krivnja)

Pod pojam agresivnost uključujemo sve one ego-osjećaje koji se odnose na poticaj za nauditi, nanijeti štetu, može biti drugima ili samom sebi kao što su mržnja, kivnost, bijes, ljutnja, nemoć, krivnja.

Agresivnost se obično budi motivirana vanjskim poticajem koji može biti jedna okolnost koju osoba shvaća kao napad na sebe ili prepreka koja joj onemogućuje ispunjenje njenih želja i težnji. Agresivnost je degeneracija nagona preživljavanja. Agresivnost može biti manifestacija bilo kojeg nedostatka ali razlog zbog kojeg se probudi je različit za svakog od njih. Kod taštog, agresivnost se pojavi kada ovaj pokušava privući pozornost ili biti u središtu pozornosti a u tome ne uspijeva, kada želi da mu se ugodi u nekoj želji a ne osjeća se zadovoljen ili kada neuspješno pokušava slomiti nečiju volju. On tada pribjegne agresiji kao načinu nametanja drugima onog što želi. Kod ponositog i oholog duha agresivnost se obično probudi samo u izvjesnim trenucima ali s epizodama koje mogu biti više nasilne. Ona se aktivira kada im se ne da za pravo u nečemu u što su uvjereni, kada se osjećaju nemoćni riješiti neku situaciju onako kako bi željeli, kada se ustežu izraziti što osjećaju ili kada se osjećaju povrijeđeni u osjećajima. U tim napadima ljutnje mogu nauditi više nego tašti jer imaju tendenciju akumulirati napetost a kada nad sobom izgube kontrolu mogu iznenada eksplodirati. Možete usporediti razliku agresivnosti taštog i ponositoga s onom kod lava i nosoroga, respektivno. Lav je po prirodi agresivan, pošto je mesožder i hrani se mesom drugih životinja, što znači da mu je agresivnost urođena. Ta agresivnost je kao kod taštog. Međutim, nosorog je biljojed i obično ne koristi nasilje, jer ne mora loviti da bi se hranio. Napast će samo u specifičnim trenucima kada osjeća prijetnju ili je povrijeđen. Takva je agresivnost kod ponositoga. Agresivnost ohologa je slična onoj kod ponositoga samo s jednom razlikom u stupnju, jer je ohologa teže povrijediti u njegovim osjećajima. Stoga je također teže da mu se iz tog razloga probudi agresivnost ali ako se probudi može biti mnogo destruktivnija od drugih.

Unutar agresivnosti možemo razlikovati različite varijante, svaka od njih sa svojim posebnim nijansama, od mržnje do krivnje preko kivnosti, bijesa, ljutnje i nemoći.

Mržnja je intenzivna i trajna agresivnost usmjerena prema drugim bićima. To je najprimitivniji i najopasniji ego-osjećaj koji postoji, najviše je štetan i najudaljeniji je od ljubavi. To je maksimalni osjećaj nejedinstva, odbojnosti prema drugim stvorenjima. Mržnja je tipična kod primitivnih bića, manje naprednih u učenju ljubavi. Onaj tko mrzi, nazovimo ga „mrzilac“, uvijek vjeruje da je njegova mržnja opravdana i da je može kontrolirati ali na kraju mrzi sve više i više ljudi i zasije neslogu među onima koji su mu u blizini. Osobe koje se prepuste osjećaju mržnje su nasilne, nepravedne, fanatične, nemilosrdne i uništavaju sve što dodirnu. Pošto ih „normalni“ ljudi izbjegavaju, traže druge koje su poput njih kako se ne bi osjećale usamljeno. „Mrzioci“ se obično priključuju radikalnim i nasilnim pokretima temeljenim na opravdavanju mržnje prema onima koje smatraju drukčijima. No, ta ista mržnja će ih uništiti jer sve više i više duha približava samoći i odvojenosti od drugih stvorenja, na kraju, onom što je sam želio.

Gnjev ili ljutnja je agresivnost kratkog trajanja, od većeg(gnjev) do manjeg(ljutnja) intenziteta. Bijes i nemoć su stanja unutarnje agresivnosti većeg intenziteta i dužeg trajanja aktivirane nekom nepovoljnom okolnošću, a mogu biti usmjerena protiv drugih ili samog sebe. U slučaju nemoći tu je otežavajuća okolnost frustracije zbog osjećanja nesposobnosti da se promijeni tijekom događaja. Ljute osobe, razdražljive tj. one kojima se iz bilo kojeg banalnoga razloga agresivnost lako probudi, su obično ogorčene i nezadovoljne sobom i svojim životom, osobe koje ne žele tražiti pravi duboki razlog svog nemira pa tako vani traže krivce kako bi sebe uvjerile da je njegov razlog u eksterijeru a ne u interijeru. Zbog toga pate jer ne žele napredovati. Tada se budi kivnost. Kada je osjećaj agresivnosti ili nemoći usmjeren prema samom sebi ulazimo u područje krivnje.

Akumulacija agresivnosti kod osobe uzrokuje veliku neuravnoteženost u astralnom tijelu, a ako duže potraje, ona može uzrokovati fizičku bolest. Na primjer, osjećaj mržnje uzrokuje bolesti jetre i žuči. Osjećaj nemoći

uzrokuje probavne smetnje. Akumulirani suzdržani bijes i kivnost uzrokuju dentalne probleme (zubobolja i karijes). Agresivnost prema samom sebi ili krivnja uzrokuje autoimune bolesti.

Odakle dolazi osjećaj krivnje?

Osjećaj krivnje je ego-osjećaj koji proizlazi iz borbe između duha i uma, između onog što osjećamo i onog što mislimo, kada su osjećaji i misli u sukobu. Ono što mislimo je odraz stečenog obrazovanja, uključujući "prauzore", društvenu uvjetovanost i sebične misle. Osoba se može osjećati krivom ako djeluje prema onom što misli a protiv onog što osjeća. To često podrazumijeva da djeluje iz sebičnosti a protivno ljubavi. Na primjer, može se probuditi osjećaj krivnje kada zbog sebičnog djela kojeg su potaknule misli, kroz savjest duh otkrije da je taj čin iz duhovnog stajališta bio pogrešan. Duh cenzurira um, tj. osjećaji cenzuriraju misli. U takvom slučaju, osjećaj krivnje je nešto pozitivno jer je to pokazatelj da je osoba napredovala, pošto je u stanju prepoznati svoje pogreške. Ali može se desiti i suprotno. Krivnja se može osjećati zbog onog što se osjeća, i zbog prepuštanja osjećajima umjesto mislima. Tako da um cenzurira duha, misli cenzuriraju osjećaje. Potonje se događa kada su predrasude i mentalna uvjetovanja vrlo jaki i potiču nas da vjerujemo kako su određeni osjećaji loši ili pogrešni. Šteta, jer kao rezultat toga se osoba može zbuniti u tome što je dobro a što loše i zaključiti da su osjećaji nešto loše, zbog poremećaja koji oni u njenom životu uzrokuju. To je vrlo negativna vrsta osjećaja krivnje jer ometa duhovni napredak i razvoj osjećaja.

Da bih bolje shvatio, možeš li mi dati jedan primjer za taj drugi slučaj?

Da. Zamislite da se u jednoj osobi probudi osjećaj ljubavi prema drugoj. Početni impuls je pokušati približiti se osobi za koju se osjećaj probudio i iskazati joj ljubav. To bi bilo djelovati sukladno onom što osjeća. Međutim, sada se može dogoditi da um analizira osjećaje prema vlastitim obrascima uvjetovanim odgojem, prepunim predrasuda i zabrana, te stvori niz cenzurirajućih misli protiv manifestacije osjećaja. Na primjer, može predložiti probleme koji navodno mogu utjecati na to da ta moguća veza funkcionira (razlika u dobi, društvena klasa, rasa, vjera, uvjerenja, ukusi i hobiji i sl.) ili može buditi strah od odbacivanja („ona/on ne osjeća isto, reci će ti ne, ispast ćeš

smiješan/a, što će misliti o tebi?“). Ako misli suzbiju osjećaje i osoba ne učini ono što osjeća zbog onog što misli, živjet će potisnutih osjećaja i osjećat će krivnju zbog toga što nije uradila ono što osjeća. Ako se osoba prepusti osjećajima ali nije u potpunosti promijenila svoje mišljenje tako da bude u skladu s osjećajima, onda će doći trenuci sumnje u kojima će je misli ponovno napasti i učiniti da se osjeća krivom jer je učinila ono što osjeća, a ne ono što misli.

Kako se prevlada osjećaj krivnje?

Kada se krivnja probudi zbog priznavanja nekog sebičnog čina, umjesto potonuti i deprimirati se, treba aktivno raditi na sprječavanju da se isto ponovi i koliko je to moguće, na popravku onog negativnog koje je učinjeno, počevši, na primjer, od ispričati se osobi kojoj se tim činom nudilo. Tada će osjećaj krivnje nestati.

U slučaju da se probudi osjećaj krivnje jer osoba djeluje prema onom što misli a protiv onog što osjeća, krivnja se prevlada najprije shvaćanjem da ne djeluje u skladu s osjećajima a poslije, imajući hrabrost za to učiniti, živjeti u skladu s osjećajima, raskidajući vezu s represivnim načinom razmišljanja koje je u tome sprječava. Osobi koja se nalazi na tom putu, odnosno onoj koja je počela živjeti i djelovati prema onom što osjeća, ali još uvijek u sebi ima jake mentalne prepreke koje je potiču da odustane u svojim pokušajima, potrebno je mnogo ustrajnosti, povjerenja u ono što osjeća i snažna volja da djeluje u skladu s tim. Treba znati da, ako pati, to nije zbog onog što osjeća već zbog onog što misli. Stoga, mora promijeniti način razmišljanja, a ne osjećaje. Ako je kritiziraju oni koji ne shvaćaju što osjeća, treba razumjeti da se radi o osobama koje su još uvijek zarobljenici svojih sebičnih umova punih predrasuda kakva je i sama bila u prošlosti. Treba biti strpljiva i razumjeti ih, ali ne pasti pod njihov utjecaj.

Što je kivanost?

Kivanost je mržnja koja je zadržana dugo vremena i odgođenog je efekta, obično usmjerena prema nekoj osobi koja nam se suprotstavila ili nam je naudila, koju smatramo krivom ili odgovornom za naše nevolje. Može biti da se epizoda ili epizode u kojima se probudila agresivnost dogodila prije mnogo vremena, ali kivna osoba čuva taj

čin u svojoj memoriji i koristi ga da s njim hrani agresivni impuls, čekajući priliku da se osveti, uvjeren da će na taj način ublažiti svoju tjeskobu.

Odakle se može pojaviti kivnost?

Iz nezadovoljstva jer osoba nije živjela u skladu s osjećajima, jer nije realizirala nešto što je željela uraditi, jer nije asimilirala neku tešku okolnost koju treba živjeti ili jer je dopustila vlastitim manama da vladaju (strah, udobnost, nedostatak volje, nerazumijevanje, zanemarivanje, itd.). Općenito, kivnost je često usmjerena prema ljudima koji su pridonijeli ili su pripomogli tome da osoba ne živi u skladu s onim što osjeća, prema onima koji su joj postavili prepreke za ostvarenje nečega što je željela ili prema onima koje smatra odgovornima za tešku situaciju u kojoj živi.

A kako se ona može pobijediti?

Umjesto da traži krivce u eksterijeru, osoba treba shvatiti odakle dolazi njena tjeskoba i unatoč tome što može uzrokovati dodatne probleme, smoći hrabrosti da promijeni ono što joj se u životu ne sviđa. Pokušati shvatiti da određene negativne okolnosti, koje se doimaju kao zla sudbina, često sami biramo kako bismo prevladali naše nedostatke i povećali našu sposobnost da bezuvjetno volimo.

Ponovno ću se vratiti na jedno pitanje koje sam ti ranije postavio. Ako izrazimo osjećaje kao što su mržnja, bijes, ljutnja ili kivnost, možemo nauditi drugima. Ali ako ih zadržimo naudit ćemo sebi. Dakle, što nam je s njima činiti?

Riješiti ih se u korijenu. Nastojati da se ne probude u nama. Trebamo postati svjesni da agresivnost ne dolazi izvana, već iz nutrine, da se budi jer je nosimo u nama, da je jedna manifestacija naše sebičnosti. Ako nam se probudi jer nam nisu priznali naše zasluge, to je zbog toga što još nismo prevladali taštinu. Ako se dogodi jer patimo zbog nečije nezahvalnosti ili klevete, to je zato što moramo prevladati ponos ili oholost. Kada vidimo da postoje osobe sposobne podnijeti najveću drskost, najgore napade, a da pri tom ne izgube strpljenje i osmijeh, dok druge prasnu u napad nekontroliranog bijesa iz bilo kojeg banalnoga razloga, otkrijemo da je agresivnost nešto što ovisi o našoj nutрини a ne o eksterijeru. Prvi su oni koji su duhovno napredovali u

iskorjenjivanju vlastite agresivnosti. Drugi su tek na početku tog procesa. Nemojte se frustrirati ako ne možete promijeniti vanjski svijet, na koji ionako možete vrlo malo djelovati. Radite na promjeni unutarnjeg svijeta nad kojim imate svu moć i tada ono što se događa u vanjskom svijetu neće više biti razlog za ljutnju.

Kako prevladati agresivnost?

Prvo, priznajući da je imamo i drugo, nastojeći prevladati je kroz razumijevanje.

Što trebamo razumjeti?

Razumjeti sebe, razumjeti druge, razumjeti okolnosti s kojima se suočavamo. Razumjeti da se ponekad ljutimo jer ne želimo priznati da smo pogriješili ili zato što ne želimo priznati neke vlastite sebične stavove. Ako nam se agresivnost aktivira jer potiskujemo naše mišljenje, potrudimo se izraziti ono što mislimo. Ako se aktivira jer nam je netko našao, shvatimo da je razlog tome nedostatak evolucije tog duha koji je još uvijek malo napredan u poznavanju ljubavi. Da smo u nekom trenutku i sami bili u istoj situaciji, u tom stanju duhovnog neznanja, čineći nekome isto što nama čine sada i ako smo očekivali razumijevanje za nas, za naša sebična djela, također mi trebamo imati razumijevanja za sebična djela drugih. Shvatiti da mnoge nepovoljne okolnosti s kojima se suočavamo nisu tu da bi nas ometale već da bi nas poticale u učenju ljubavi i prevladavanju sebičnosti i da smo mnoge od njih odabrali sami prije rođenja. A da smo druge, većinu, izazvali mi sami našom krutošću, netolerancijom, ljubomorom, nepoštivanjem i nedostatkom razumijevanja potreba i mišljenja drugih.

A ako nam se aktivirala agresivnost, kako se možemo osloboditi loših osjećaja, a da ne povrijedimo druge?

Postoji način izražavanja tog osjećaja kojim ga se možemo osloboditi a da ne naudimo drugima, a to je iskazati kako se osjećamo, priznati kakav se osjećaj probudio u nama i dati razloge zbog kojih se to dogodilo. To bi trebalo uraditi s nekom osobom s kojom nemamo nikakvih nesuglasica kako bi izbjegli nekome nauditi. Po mogućnosti s nekim tko se karakterizira kao mirna osoba, koja se ne prepusti lako agresivnosti i u koju, uz to imamo povjerenja. Samo kroz izražavanje

svojih tegoba osjećat ćemo olakšanje, sasvim oslobođeni lošeg osjećaja izazvanoga agresivnošću, smirenije i razumnije. Kasnije kada smo smireni, možemo pokušati razgovarati s osobom s kojom imamo spor kako bi zajedno potražili rješenje. No, moramo naći način i trenutak za to učiniti, nikad dok smo puni ljutnje i bijesa jer bi smo tada mogli učiniti mnogo štete, isto ili više nego što su učinili nama.

Tuga, beznađe, ogorčenost, očaj, rezignacija

Tuga je stanje malodušja i pada morala. Tuga se često aktivira iz istih razloga i okolnosti kao i agresivnost, ali kada je osoba osjetljivija. Teže ju je otkriti, jer je manje evidentno da tuga može proizići iz sebičnosti. Zapravo, osjećaji nemoći, krivnje, ponekad bijes i očaj su u stvari mješavina agresivnosti i tuge. Tuga se može pojaviti kada biće oslabi, izgubi volju jer ne vidi rezultate svoje potrage ili zato što rezultati nisu onakvi kakve je očekivalo. Postoji nekoliko vrsta tuge, svaka sa svojim posebnostima. Ogorčenost je kronična, dugotrajna tuga uz koju je moguće obavljati svakodnevne životne radnje, ali je duboko ukorijenjena u nutrini i teško ju je prevladati te ostavlja dojam da osoba polako umire od tuge. Vrlo je povezana s beznađem i rezignacijom što su oblici tuge karakterizirani nedostatkom motiva za borbu, razloga za živjeti, a oni su obično motivirani nekom okolnošću koju osoba odbija asimilirati. Ekstremni slučaj akutne i intenzivne tuge je očaj, koji osobu onesposobi obavljati bilo kakve svakodnevne radnje, može dovesti do psihičke neuravnoteženosti i do toga da osoba počini iznimno štetne radnje kao što je dokrajčiti svoj život ili živote drugih.

Nisam očekivao da ćeš tugu smatrati sebičnim osjećajem.

Ipak je. Normalno je da se osoba, s vremena na vrijeme, može osjećati tužno. Ali kada tuga postane uobičajeno stanje osobe, to je oblik stagnacije jer osoba diže ruke od svega. Tuga joj služi kao izgovor da se ne bori za duhovni napredak.

Zar činimo nekome nažao kada smo tužni?

Činimo nažao sebi samima i indirektno drugima kada zbog tuge zanemarimo učiniti za druge ono što smo trebali. Živjeti s nekim tko živi u tuzi i depresiji je prilično iscrpljujuće i ako se ne posjeduje snažna volja

Iako se dogodi da se onaj tko živi s depresivnom osobom, zarazi tim raspoloženjem.

Isto kao agresivnost, akumulirana tuga može uzrokovati mnoge bolesti. Mnogi ljudi obolijevaju i umiru od tuge i tako ostavljaju nezavršene ispite ili misije koje su imali za ovaj život, ostave obveze pomoći koje su imali s drugim duhovima, kao na primjer, očevi ili majke koji si dopuste umrijeti od tuge i napuste svoju djecu.

Kako prevladati tugu?

Budući se agresivnost i tuga bude iz sličnih razloga, isti recept koji smo predložili za prevladavanje agresivnost možemo primijeniti za prevladavanje tuge. Osnova za to je razumijevanje. Razumijevanje sebe, razumijevanje drugih i razumijevanje okolnosti koje moramo živjeti. Razumjeti da su mnoge nepovoljne okolnosti s kojima se suočavamo samo dio procesa učenja ljubavi, prevladavanja sebičnosti i da smo mnoge od njih sami odabrali prije rođenja. A ostale stvorimo sami zbog nedostatka tolerancije, zbog nerazumijevanja drugih. Trebamo shvatiti da se ponekad rastužimo jer ne želimo priznati da smo pogriješili ili ne želimo priznati neke vlastite sebične stavove. Ako smo tužni jer nas je netko povrijedio, pokušajmo shvatiti da je to zbog nedostatka evolucije tog duha, koji je još uvijek slabo napredan u poznavanju ljubavi. Ako se tuga aktivira jer potiskujemo naš karakter, jer anuliramo našu volju, onda trebamo nastojati biti ono što jesmo, biti svoji i izražavati se sukladno našoj prirodi i tako ćemo uspjeti savladati tugu.

Tvoj recept može zvučati kao poziv na rezignaciju.

Uopće ne. Razumijevanje i rezignacija su potpuno suprotne stvari. Onaj koji je rezigniran taj diže ruke od svega, odbija shvatiti, poništava svoju volju. Ništa mu više nije važno, izgubi volju za životom, deprimira se. Kao što sam rekao, rezignacija je također oblik sebičnosti povezan s tugom. Prestati se boriti kako ne bismo više patili. Ali na taj način patimo više, ali iz drugih razloga. Razumijevanje nam daje ključ za nastavak borbe, za nastavak razvoja, održavajući volju i radost življenja jer nam omogućuje pronaći smisao onom što ga prije nije imalo.

Možeš li mi dati primjer koji pokazuje razliku između rezignacije i razumijevanja?

Stav prema smrti, na primjer. Odnos prema smrti većine ljudi u vašem svijetu je rezignacija, jer ne nastojite razumjeti njezino značenje. Tijekom života izbjegavate suočiti se s idejom smrti, izbjegavate tražiti odgovore na ono što vas uznemiruje. Ako se nađete s nekim tko želi ozbiljno razgovarati o toj temi mislite da se radi o šarlatanu ili mentalno neuravnoteženom. Zapravo, bojite se i zato izbjegavate temu, tako zaokupljeni svakodnevnim životom. Ne nastojite razumjeti već samo izbjeći. Tada se dogodi smrt voljene osobe i iznenadi vas. To je situacija koja vam uzrokuje tugu, ogorčenost, bijes, osjećaj nemoći. Na kraju, kako je nemoguće promijeniti neizbježno, rezignirate. Onaj koji rezignira je onaj koji prihvaća nešto jer nema drugog izbora, ali pošto ne razumije, živi ogorčen i nepotrebno pati. Onaj koji shvati da smrt ne postoji, da je to samo prijelazna faza u kojoj jedina stvar koja umre je tijelo, da voljena osoba dalje živi i da će se prije ili kasnije ponovno s njom sresti, taj ne gubi volju za životom već s više volje nastoji da, kada dođe vrijeme ponovnog susreta, to učini spreman uživati jer mu u materijalnom svijetu nije ostalo ništa nedovršeno.

U naprednijim svjetovima, zbog poznavanja i razumijevanja procesa rastjelovljenja nitko ne osjeća tugu, očaj ili ogorčenost kada netko umre. Umjesto toga, osjećaju radost što su se jedan brat ili sestra vratili u duhovni svijet, koji je stvarni dom duha.

Razvratnost i požuda

Ovisnost o spolnim užicima može biti manifestacija kako taštine tako i ponosa. Razlozi ovisnosti su različiti za prvi i drugi slučaj. Stoga imamo njene dvije različite manifestacije, razvratnost svojstvena taštima i požuda više svojstvena ponositima i oholima. Razvratnost je prekomjerna sklonost spolnim užicima. Za taštog, ovisnost o seksu ima veze s potrebom za stalnim priznanjem od strane drugih. Tašt očekuje da će ga kroz spolne odnose drugi priznati, diviti mu se i ugađati mu. Pretjerano su skloni takvim užicima kako bi zadovoljili sebe ali rijetko misle o potrebama drugih. Često koriste spolne odnose kako bi apsorbirali druga bića, za podvrgnuti ih svojoj volji i za dati si važnost. Kada se osjećaju zasićeni i iscrpljeni, traže nove poticaje za mentalno hiper uzbuditi seksualnu želju, bilo redovito mijenjajući partnera, tražeći

degenerirane oblike seksualnosti kao što su sadizam i mazohizam ili uključujući u svoje orgije druga bića protiv njihove volje.

Kod ponositoga, ovisnost o spolnim odnosima proizlazi iz potrebe ili emocionalnog vakuuma jer nije našao koga će voljeti a ne želi to priznati ili zato što ne želi priznati da osjeća ljubav prema određenoj osobi. Ponositom je zaista potrebno da bude voljen i da voli, ali nepriznavanje ili potiskivanje te potrebe za ljubavlju potiče ga da traži utočište u seksu koji mu služi kao ispusni ventil. Tako da spolnim užicima zadovoljava nedostatak ljubavi. Zato ima prekomjerni i neutaživi seksualni apetit koji se ne zasiti spolnim odnosom jer praznina koju osjeća nije seksualne prirode već emocionalne. Stoga mu je seksualni apetit svaki put veći i može doći do degeneracije slične onima ranije opisanima, a sve u bezuspješnom pokušaju da ispuni tu prazninu koju osjeća.

Kako se prevlada požuda?

Jedini način je priznati da unutarinja praznina koju osoba pokušava ispuniti seksualnim odnosima proizlazi iz nedostatka osjećaja i da je samo osjećaji mogu ispuniti.

Kako se prevlada razvratnost?

Potrebno je shvatiti da je to jedna manifestacija taštine i da se na taj način nikada ne može biti sretan. Nažalost, takva seksualna ovisnost obično jenjava samo kada se izgubi mladost, fizička ljepota i seksualna moć, kada osoba izgubi seksipil ili kada tijelo prestane reagirati na seksualne želje uma. Kao rezultat svega toga, nestane povorka obožavatelja a također, do tada glavni životni poticaj. Osoba se tada suoči sa surovom stvarnošću da je besmisleno potrošila jedan razuzdani život kroz isprazne i površne odnose. Da je bila okružena osobama koje su bile tu samo zbog njene fizičke privlačnosti a kada je ona izbljedjela tada su i one nestale. Možda se zadrži samo nekolicina koja ju je unatoč njenoj sebičnosti stvarno voljela, a kojima sigurno posvećuje malo pozornosti. U nedostatku vanjske ljepote kao oružja koje je koristila za zadovoljavanje svoje taštine suoči se s novom autentičnom fazom života u kojoj će se morati potruditi pronaći nešto lijepo u svojoj nutринi kako bi nekoga privukla uz sebe. Tako će također moći razlikovati veze iz udobnosti i veze iz osjećaja i naučiti više vrednovati ove zadnje.

Želiš reći da samo lijepe i privlačne osobe mogu biti razvratne?

Ne ali uglavnom one mogu biti potpuno takve jer druge tašte osobe koje nisu fizički privlačne, iako bi željele, ne mogu koristiti fizički izgled kao smicalicu za postizanje svojih ciljeva. U tim slučajevima taština će probuditi zavist zbog neostvarive želje za ljepotom koju imaju drugi a koju oni ne vide u sebi. Postaju opsjednuti mršavljenjem i čine si nebrojene plastične operacije kako bi uspjeli vidjeti se privlačnijima. Ima mnogo fizički privlačnih osoba koje se također prepuste opsesiji savršenog tijela, jednoj manifestaciji taštine koju zovemo „narcizam“ ili „kult tijela“.

Možeš li pobliže objasniti što je to narcizam ili kult tijela?

Kao što sam rekao, ovo je samo jedna od manifestacija taštine u kojoj se ističe vlastita fizička ljepota kao nešto najvrjednije čemu se može težiti. Neslaganje s vlastitim izgledom i potraga za „savršenim tijelom“ se pretvori u opsesiju, psihičku bolest u kojoj osoba čini sve vrste zastranjivanja, kao ne uzimati hranu, uzimati sve vrste preparata za mršavljenje, energetskih preparata, stimulansa, ugrađivati si razne vrste proteza čak stavljajući vlastiti život u opasnost. Osoba zarobljena utjecajem narcizma nikad nije zadovoljna svojim izgledom. Posveti sve svoje vrijeme, energiju, volju i novac da bi ga izmijenila, poistovjećujući se potpuno sa svojim fizičkim izgledom, kada je u stvarnosti ono samo odjeća koju koristi za funkcioniranje u fizičkom svijetu. Živi u zabludi da će jednog dana postići idealno tijelo i biti sretna, poticana u tom uvjerenju estetskom i kozmetičkom industrijom i potrošačkom ideologijom koje profitiraju na njenu štetu. Ta iluzija je samo jedna zamka jer sreća se ne postiže na taj način. Sreća se postiže samo kroz napredak u ljubavi. Tako da nezadovoljstvo sve više raste, dok biološki sat neumoljivo kuca i čini se da prirodni proces starenja osujećuje sve, uz toliko napora, postignute pobjede. A tako prolazi život i dođe vrijeme za definitivno napustiti to što je bilo jedno lijepo fizičko tijelo, neumoljivo osuđeno na prirodni proces razgradnje. Kada se duh vrati u duhovni svijet postane svjestan, nepotrebno izgubljenoga vremena i truda na uljepšavanju nečega stranog mu, jednog tijela koje sada trune u grobnici, i kako se malo posvetio onom što traje, onom što zaista je, duhu. No, ništa nije nepopravljivo jer život duha se nastavlja i

može opet utjeloviti da bi uradio ono što nije želio u životu koji je besmisleno potrošio vjerujući biti tijelo koje je odijevao.

Gledajući na taj način, fizička ljepota je gotovo prepreka napretku duha.

Nemojte misliti da je, prema onom što sam rekao, ljepota negativna osobina. Naprotiv. Jer kako duh napreduje, tijela u koja utjelovljuje su sve savršenija, ljepša, sukladna unutarnoj ljepoti samog duha. Tako je u fizičkim svjetovima razvijenijim od vašeg. Ali istina je da u primitivnijim svjetovima u rukama slabo razvijenih duhova može biti mač s dvostrukom oštricom. Za manje napredne duhove, uhvaćene u fazi taštine, fizička privlačnost je oružje za njezino izražavanje i koriste je u tu svrhu. Znaju, iako se ponašaju kao hirovite, grube, nepristojne, arogantne osobe, da će im njihova fizička ljepota dati ono što žele: obožavatelje, osobe koje su im na raspolaganju za udovoljavati im. Zašto nastojati biti dobra osoba ako postignu sve što žele zasljepljujućom ljepotom svoga tijela?... Sve dok ne dođe starost i tada ostanu sami jer izgube jedinu privlačnu stvar koju su imali i potonu u svojoj moralnoj bijedi, pošto se nikada nisu borili za poboljšanje svoje nutrine, tako zaokupljeni kako su bili, održavanjem svog izgleda lijepim i atraktivnim.

Kako prevladati narcizam?

Tako da osoba shvati da nije tijelo i da se stoga ne treba toliko njime zaokupiti, da se treba posvetiti sebi, svojoj vlastitoj nutrini da bi bila sretna. Mnogi duhovi, koji su upali u zamku ljepote, to znaju. Zbog toga za sljedeću inkarnaciju izaberu manje atraktivna tijela jer ne žele protraćiti više života posvećeni obožavanju svoga tijela, već žele prevladati svoje nedostatke, poboljšati se kao osobe. A ako im lijepo tijelo može biti razlog iskušenju, ne žele ga imati u tom trenutku.

A ponositi ne može upasti u „kult tijela“, tj. ne može se osjećati nezadovoljan svojim tijelom i žarko željeti biti privlačan?

Naravno, ali iz različitih razloga od taštog. Ponositi više želi biti voljen nego biti centar divljenja. On pogrešno misli da će biti više voljen ako je ljepši. Ako se radi o atraktivnom ponositom, razočarenje će doći kada otkrije da ljudi koji ga okružuju nisu uz njega jer ga vole već zato što su

ovisni o njegovom fizičkom izgledu a kada im dosadi ili pronađu neku privlačniju im osobu, neće oklijevati da ga napuste.

Zašto se toliko poistovjetimo s našim tijelom a tako malo s našim duhom ako smo doista to drugo a ne prvo?

Jer je to ono što se u vašem svijetu podučava: da duh ne postoji i da je osoba njezino tijelo. U vašem hedonističkom svijetu kvalitete koje se cijene su materijalne (fizička ljepota, bogatstvo, moć), a zanemaruju se unutarne (osjećajnost, dobrotu, poniznost, ljubaznost). U duhovnom svijetu je upravo suprotno: cijene se sve duhovne osobine, a najcjenjenija je poniznost dok vanjske kvalitete, pošto nisu kvalitete duha, nemaju nikakvu vrijednost. Smatra ih se dodatnom opremom jer se razlikuju od jednog do drugog života, kao što glumac mijenja kostim kada promijeni predstavu. Osoba može biti privlačna u jednom životu a ružna u drugom, bogata u jednom a siromašna u slijedećem.

Kada je duh u bestjelesnom stanju on vrlo jasno vidi razliku i zna da dolazi duhovno napredovati. No, kada utjelovi, povezanost s tijelom i zaborav duhovne prošlosti, kao i utjecaj kulture u koju utjelovi, učine da duh koji ima slabu volju u svojim namjerama za duhovno poboljšanje, završi potpuno poistovjećujući se sa svojim tijelom. Njegov um odbaci sve duhovne manifestacije, kako one doživljene iz prve ruke tako i one koje su doživjele druge osobe.

Što podrazumijevaš pod duhovnim manifestacijama?

Sve one pojave koje pokazuju postojanje duha i njegovih svojstava, kao što su kontakt sa neutjelovljenim bićima, astralna putovanja, intuicija vlastitih osjećaja i osjećaja drugih, ekstra-senzorna opažanja itd. Mnoge osobe koje su imale takva iskustva smatraju psihički neuravnoteženima. A ako se ne radi o prilično naprednom duhu koji se zna osloniti na svoju vlastitu duhovnu intuiciju, može na kraju sam sebe uvjeriti da mu je potrebno psihijatrijsko liječenje.

STRAH

Strah je osjećaj nemira, uznemirenosti uzrokovane opažanjem neke opasnosti koja može biti stvarna ili zamišljena a usmjerena je protiv same osobe ili neke druge voljene osobe. Osoba pod utjecajem straha se osjeća vrlo nesigurna u sebe, nemoćno i sumnja u svaku važnu

odluku koju donosi a iz njih očekuje negativne posljedice, neku fizičku ili emocionalnu štetu. Povrh toga, strah hrani strah tj. strah hiper-stimulira um tako da on iz stvarnih situacija kreira zamišljene u kojima se pojavljuje opasnost koja postoji samo u mašti ali za koju osoba na kraju vjeruje da je stvarna. Time se strah povećava ne samo zbog stvarne prijetnje već i zbog one iz mašte. Strah također stvara pretjeranu zaokupljenost mislima jer osoba pokušava mentalno predvidjeti sve prijeteeće situacije, tražeći način da iz svake od njih izađe neozlijeđena. Užas i panika su osjećaji intenzivnog i akutnog straha, uz to vrlo traumatičnog.

Strah je za napredak duha jedan od najopasnijih osjećaja jer ga sprječava da se očituje onakav kakav je. Čak i ako se radi o dobronamjernom duhu koji ima volju da se razvija, ako ne pobijedi svoje strahove može duže vremena stagnirati.

No, vjerujem da svi strahovi nisu jednaki.

Ne nisu. Ali općenito, strahovi utječu na duha tako da ga sputavaju djelovati sukladno onom što osjeća, toliko da potpuno potiskuje svoje osjećaje, gušeći ih. Stoga stagnira.

Ali, strah od čega, točno?

Najčešći strah je strah od negativne reakcije drugih prema nama. Varijante straha koje ulaze u ovu definiciju mogu biti, strah da nećemo biti voljeni, da nećemo biti shvaćeni, da ćemo biti odbačeni, strah od agresije (fizičke ili mentalne), strah od samoće. Kao što rekoh, strah od negativne reakcije drugih prema nama, ujedno pothranjuje naš strah da se očitujemo kakvi jesmo. Osoba koja se prepusti tom strahu, s vremenom se prilagodi načinu života koji nije njen, već je onakav kakav drugi žele da ima. Drugi mogu biti bliske joj osobe, voljene osobe ili osobe od kojih očekuje da je vole, obično članovi obitelji (majka, otac, braća, braćni drug ili partner, itd.), ali se također može proširiti na općenito bilo koji ljudski odnos. Taj strah vrlo često potječe iz djetinjstva, kada je dijete bilo psihički i/ili fizički zlostavljano, unutar ili van obitelji. Drugi strahovi, koji ne ulaze u gornju definiciju, bili bi strah od nepoznatog, strah od smrti i strah od patnje (fizičke ili psihičke). Strah od nepoznatog stvara nesigurnost jer osoba u njemu uvijek zamišlja velike prijetnje i opasnosti. Strah od smrti je zapravo strah od nepoznatog,

strah od nepoznatog koje može doći nakon smrti ili strah da je ono što dođe poslije ono najgore, ništa.

Postoji još jedan strah, veliki čovjekov strah koji zaslužuje da ga zasebno spomenemo i koji proizlazi iz ostalih strahova a to je strah od upoznavanja samog sebe, strah od otkrivanja kakvi smo doista, s našim nedostacima i vrlinama. Bojimo se otkriti naše nedostatke. Pogrešno vjerujemo da ćemo više patiti ako postanemo svjesni svojih nedostataka jer teško nam je priznati vlastitu sebičnost, a većina naših problema dolazi iz sebičnosti. Postati toga svjestan uzrokuje patnju našem egu (ljubavi prema samom sebi), što nije ništa drugo nego očitovanje sebičnosti ali ne uzrokuje nam patnju duhovni „ja“ koji želi osloboditi se sebičnosti i biti sretan. Da bismo se oslobodili sebičnosti moramo najprije shvatiti da smo sebični i kako se sebičnost očituje. Ne bojte se priznati, jer svi je imamo i nalazimo se na jednoj ili drugoj točki puta prema oslobađanju od sebičnosti. Ali ako zbog straha od upoznavanja samog sebe, tijekom dužeg vremena kamufiliramo svoju sebičnost, stagnirat ćemo i više patiti.

Također se bojimo otkriti naše vrline ili očitovanja ljubavi, kao što su osjećaji, osjetljivost, poniznost, nježnost, suosjećanje, altruizam jer se bojimo da ćemo patiti, da će nas povrijediti, da će nas iskoristiti, ako ih u praksi primijenimo. Odavde dolazi strah od negativne reakcije drugih, ali ako prevladamo taj strah i unatoč svemu nastojimo biti kakvi doista jesmo, zbog buđenja našeg „ja punog ljubavi“, naša unutarja sreća će biti tako velika da može svladati svu patnju i sve napade koje možemo izvana primiti. Strah od smrti također potječe iz straha od upoznavanja sebe. Ljudi se boje smrti jer vjeruju da je to kraj, poništavanje našeg ja, naše svijesti. Ako izgubite strah pogledati duboko unutar sebe, moći ćete čuti glas duha koji vam više iz dubine: „Smrt ne postoji! Besmrtni si!“. Tada će strah od nepostojanja, strah od smrti, nestati.

Kakve su konkretne posljedice straha na evoluciju duha?

Kao što rekoh, za duha je najgora posljedica straha da se zbog njega suzdrži biti onakav kakav doista je i da se ne ponaša sukladno svojim osjećajima. Kada osoba ne živi u skladu sa svojom nutrinom ona ne može duhovno napredovati jer je njena volja zatočena. Ne odlučuje slobodno već je uvijek zahvaćena strahom. Strah odlučuje za nju. Ne

usudi se suočiti s nikakvim okolnostima koje joj mogu biti korisne u duhovnom razvoju jer zbog straha vjeruje da ih neće moći prevladati. Strah je osjećaj kojim zemaljski moćnici manipuliraju čovječanstvom i drže ga u duhovnoj stagnaciji. To čine stvarajući privid prijateljnog izmišljenog neprijatelja, iza svih onih duhovnih izazova koje ljudsko biće želi poduzeti, tako da ih se na kraju odreknu u zamjenu za lažnu sigurnost koju manipulatori kažu da donose. A moćnici se također boje. Boje se duhovnog buđenja, buđenja ljubavi i ljudskog bratstva. Boje se da će zlostavljanja biti otkrivena, da će im za zločine koje su počinili biti suđeno i da će biti osuđeni te da će im privilegiji biti oduzeti kao i sve bogatstvo i moć koju su postigli varanjem, potlačivanjem i iskorištavanjem drugih ljudskih bića.

Možeš li navesti neke od tih strahova?

Na primjer, stvaraju strah od svih pokreta za univerzalno ljudsko bratstvo, izmišljaju neku ultra zlu silu koja će iskoristiti dobrodušnost i miroljubivost ljudi kako bi kreirali jedan režim terora. Stvaraju strah od uspostavljanja pravednog političkog i gospodarskog sustava temeljenog na solidarnosti i suradnji za dobrobit cijelog čovječanstva, predviđajući da će nakon toga doći kaos, anarhija, nered i ekonomska propast. Predviđaju da će sloboda donijeti razuzdanost, da će sloboda mišljenja donijeti opasne ideje, da će slobodni osjećaji donijeti poroke, izopačenost, nemoralnost. Moćnici, pak, strahuju da će zemaljsko čovječanstvo otkriti da postoje čovječanstva na drugim planetima koji žive u ljubavi i da će slijediti njihov primjer. Zbog toga, sakrivaju sve dokaze izvan zemaljskog života i potiču strah od kontakta s bićima iz drugih svjetova kroz filmove u kojima se vanzemaljci prikazuju kao zla bića gnjusnog izgleda (kukci, gmazovi, virusi), koji napadaju ljudsku vrstu u namjeri uništenja cijelog čovječanstva. Strahuju da će ljudsko biće otkriti svoju besmrtnost i svrhu života, da će otkriti da se duhovni napredak postiže kroz otkrivanje ljubavi i da će joj težiti. Stoga odbijaju svaki dokaz o postojanju života poslije smrti, pomažući se dogmama jedne materijalističke znanosti, a istovremeno potiču strah od traženja istine o onom što se događa poslije fizičke smrti i strah od kontakta s duhovnim svijetom. Za to se služe filmovima, koji predstavljaju zagrobni život kao nešto strašno kroz kreiranje zastrašujućih likova poput zlih

duhova, demona, krvožednih vampira i zombija koji preuzmu duše živih kako bi ih mučili.

Na usluzi svega toga je jedna industrija straha(kino i televizija), koja osigurava da se i najizopačenije zamišljene prijetnje pretvore u slike, koje se poslije emitiraju po cijelom svijetu kako bi se uvukle u um svakog ljudskog bića i pretvorile se, za njih, u stvarnost. Devedeset od sto svih filmova ima za temu promicanje straha kroz neke od njegovih oblika, utjelovljen u liku izopačenih bića svih mogućih vrsta: terorista, masovnih ubojica, silovatelja, trgovaca drogom, vanzemaljskih osvajača, živućih mrtvaca i psihopata svih vrsta, potičući maštu djece i starijih tako da se još puno stranih strahova pridruži već postojećim strahovima svakog pojedinca.

Kako prevladati strah?

Uz svijest i hrabrost. Prvo morate shvatiti da imate strah i znati od čega. Ako ih dobro analiziramo, shvatit ćemo da dobar dio tih strahova nije utemeljen i ne odgovara nikakvoj stvarnoj prijetnji, ili bar da prijetnja nije tako ozbiljna kao što vjerujemo. Strahovi koji se temelje na stvarnoj prijetnji se savladaju hrabro se suočavajući sa situacijama i okolnostima koje nam aktiviraju taj strah, nastojeći da mu se ne prepustimo prilikom donošenja odluka. Zapitajmo se, „što bih odlučio kad se ne bih bojao, kad bih bio potpuno slobodan odlučiti prema onom što osjećam?“. To je prava odluka koju treba donijeti. Vrijedi pokušati iako je ta borba trajna. Dok se osoba suočava sa strahom i donosi hrabre odluke, zapažati će svoj unutarnji napredak i strah će slabiti dajući mjesto sigurnosti i jasnoći. Sve dok se jednog dana ne osvrne i kaže: „Kako sam se mogao toga bojati? Kako jasno to sada vidim.“

Imaš li neku posebnu primjedbu o tome kako prevladati strah od upoznavanja sebe?

Da. Nema ništa loše u tome da se osoba vidi onakvom kakva doista je, sa svojim vrlinama i nedostacima. Prihvatimo sebe takvima kakvi smo. Priznajmo da smo u procesu poboljšanja i tako se nećemo toliko razočarati kada otkrijemo o sebi nešto što nam se ne sviđa. Iako izlagati svoje prljavo rublje tj. prepoznati i priznati svoje nedostatke, može u početku biti bolno i neugodno, vrijedno je truda jer je to prvi korak na putu duhovnog napretka i neophodan je kako bi se postiglo uklanjanje

sebičnosti i potaknuo razvoj osjećaja. Nemojmo se bojati osjećaja, ni njihovog izražavanja, niti osjećaja sreće kada to činimo. Dovoljno je što imamo strah od lošeg da bismo se još bojali i dobrog.

Želio bih ti postaviti neka pitanja, koja sam možda već prije pitao ali trebam to ponoviti kako bismo rezimirali sve što smo rekli o nedostacima i njihovim očitovanjima, o ego-osjećajima.

Naprijed, pitaj.

Općenito, kako prevladati nedostatke i njihova očitovanja?

Prvi korak je priznati ih. Onaj tko je bio alkoholičar zna da je prvi korak u liječenju njegove ovisnosti bilo priznati da je alkoholičar. Slično tome, za prevladati taštinu, ponos ili oholost, prvi korak je prepoznati u svakom od nas, vlastitu sebičnost kroz prepoznavanje njenih očitovanja. Za to je potrebno detaljno upoznavanje svakog nedostatka i načina na koji se očituje, čemu smo se do sada bili posvetiti.

To mi izgleda dosta teško za učiniti.

Nije toliko. Zbog same sebičnosti nam je teško vidjeti. Kad nam je tako lako vidjeti greške i nedostatke drugih, zašto nam je tako teško vidjeti i priznati svoje vlastite? Ako shvatimo da smo ovdje kako bismo priznali kakvi smo i da bismo polazeći od toga nastojali biti svaki dan bolji, već smo mnogo postigli.

Kako prepoznati jedno očitovanje svog defekta, ako se on sam pobrine da nas zbuni?

Jedna taktika koju možete slijediti je analizirati neko svoje ponašanje kao da je to ponašanje neke druge osobe, te da smo mi oni kojima je to ponašanje bilo upućeno. Tako da na neki način zamijenimo mjesto s drugom osobom. I tada prosudimo; Je li to pravedno ponašanje? Ili je to bio sebičan postupak? Ako imamo isto mišljenje o nekom postupku kada ga sami učinimo i kada ga drugi učine nama, bit ćemo blizu objektivnosti. Ali ako oprostimo jedan postupak kada ga mi učinimo a osudimo kada ga učine drugi, tada smo nepravedni i dozvoljavamo da nama vlada naš defekt. Stoga, da bismo se prepoznali u našim nedostacima moramo ih promatrati s istom objektivnošću s kojom bismo analizirali postupke drugih.

A što slijedi?

Drugi korak je promijeniti ponašanje. Sama činjenica da smo postali svjesni naše sebičnosti ne znači da će time ona nestati. Važno je prepoznati i priznati je, ali je jednako važno izbjegavati ponašati se kako ona (sebičnost) želi, ne dozvoliti da utječe na naše ponašanje. Drugim riječima, moramo sebi reći: „Znam da u meni ima sebičnosti, ali pokušat ću da ne uvjetuje moje ponašanje, nastojat ću djelovati iz ljubavi.“ Takvom promjenom stava, malo po malo, ćemo uspjeti promijeniti svoje ponašanje, svoje postupke prema sebi i prema drugima, jer sebičnim ponašanjem štetimo jednako sebi kao i drugima.

Na koji način štetimo sebi?

Sprječava nas osjećati ljubav, ono što je najljepše što se može osjećati i što nas doista može učiniti sretnima.

Promjena ponašanja mi se čini još složenija nego priznavanje nedostatka. Možeš li mi dati neki savjet koji bi mi pomogao promijeniti sebično ponašanje?

U trenutku djelovanja, može nam pomoći slijedeće razmišljanje: Što bih očekivao od sebe ako bih ja bio primatelj tog postupka? Kako bih želio da druga osoba postupi prema meni da je na mom mjestu? To će nam pomoći identificirati naše negativno ponašanje prema drugima, zamišljajući sebe na mjestu tih drugih osoba, jer rijetka je osoba koja želi nauditi sebi. Na ovom razmišljanju se temelji maksima „Ljubi bližnjega svoga kao sebe samoga“. Naravno da to nije lako. Zahtijeva disciplinu i spremnost za stalno poboljšanje. Ali ako ustrajete u nastojanju, ubrzo ćete se početi osjećati drugačije, s više unutarnje harmonije, sretniji a to će vam služiti kao poticaj za daljnji napredak.

Što trebamo učiniti da bismo kontrolirali ego-osjećaje?

To isto. Prvo priznati da ih imamo, da ih svi imamo. Da su oni očitovanje sebičnosti ili unutarnje borbe između sebičnosti i ljubavi. A poslije naći način za pobijediti ih kroz analizu i samosvjesnu unutarnju obnovu.

Što podrazumijevaš pod samosvjesnom unutarnjom obnovom?

To je prema sebi usmjerena obnova duhovne nutrine kroz jasno spoznavanje cilja ove reforme (napredak u ljubavi i eliminiranje sebičnosti), prepoznavanje nedostataka, načina na koji se oni očituju i kojim se alatima mogu iskorijeniti. Na ovom putu usavršavanja možemo mnogo naučiti promatrajući kako svoje vrline i nedostatke, tako i vrline i nedostatke drugih. Svaki dan nastojte pronaći trenutak mira i samoće da razmislite o svojim nedostacima, o svom ponašanju tog dana i o ponašanju drugih, o tome koliko ste postupali iz ljubavi a koliko iz sebičnosti. O tome u kojoj su mjeri drugi postupali iz ljubavi a u kojoj mjeri iz sebičnosti. A onda, ako to učinite iskreno, pomoći će vam se pronaći odgovore koji su vam potrebni za napredovanje i utješit će vas se kako biste se s više snage suočili s vašim iskusejima. Ako otkrijete sebično ponašanje u drugima, razumijevanje će vam pomoći uklopiti ih bolje i suzbiti netrpeljivost prema njima. Ako ga otkrijete u svom ponašanju i zamijetite da ste se njime ponijeli, također će biti nešto pozitivno jer znači da ste postali toga svjesni. Odlučite čvrsto da ćete slijedeći put nastojati osjećati i djelovati s više ljubavi a manje sebičnosti. Tako ćete svaki dan pomalo napredovati. A ako ustrajete u svojoj samosvjesnoj unutarnjoj reformi, osvanut će dan kada ćete se osvrnuti i nećete prepoznati ono što ste bili, shvatit ćete kakvu ste silnu pozitivnu promjenu ostvarili.

Ja sam shvaćao da je jedno od pravila ponašanja dobre osobe, da ne sudi drugima, a sad mi ti kažeš da osim naših vlastitih trebamo gledati nedostatke drugih da bismo kao rezultat toga bili bolja osoba. Nije li to proturječnost?

To kažeš zato što ljudi obično izlažu pogreške drugih kada ih time žele kritizirati ili ismijavali. Kada netko ima loše namjere obično je vrlo nepravedan, preoblikuje stvarnost i pretjeruje kako bi upropastio osobu koja je predmet rugla, bez ikakvoga obzira prema toj osobi. Naravno da je takvo ponašanje žalosno i sam ga je Isus više puta osudio govoreći „Vidite trun u tuđem oku ali ne vidite gredu u vlastitom“. Zbog toga mnogi ljudi dobre volje vjeruju da je loše govoriti o nedostacima drugih. Ali namjera s kojom ovdje analiziramo nedostatke nije kritizirati ni ismijavati, niti osuđivati bilo koga, već to činimo da bismo shvatili kako nedostaci djeluju, da bi nam to koristilo za ispravljanje našeg ponašanja i da bismo pomogli drugima učiniti isto. Ovdje se radi o tome, da želimo

vidjeti stvarnost takva kakva je, bez pretjerivanja, ali također bez prikrivanja. Realnost je takva da na ovom stupnju razvoja većina čovječanstva ima iste nedostatke i da je eliminacija tih nedostataka dio evolucijskog procesa. Jer, kako možemo promijeniti sebično ponašanje ako ga najprije ne prepoznamo?

Ja sam mislio da najprije trebamo oprostiti onom koji nas zbog svoje sebičnosti napadne.

Za oprostiti je neophodno razumjeti a za razumjeti je potrebno shvatiti uzrok koji je potaknuo napad, tj. znati koji se sebični postupak aktivirao u tom trenutku. Na primjer, osoba koja u javnosti iznosi nedostatke drugih da bi ih kritizirala i ismijavala, djeluje tako zbog zavisti, što je obično manifestacija taštine. Ako osoba ne razumije proces duhovne evolucije, faze sebičnosti koje treba savladati i kako se manifestira sebičnost u svakoj od faza, vrlo joj je teško oprostiti sebično ponašanje kao što su zavist, prezir, kritika, kleveta ili nešto još gore.

Je li moguće da sami prepoznamo u kojoj se fazi sebičnosti nalazimo? Tj. možemo li ikada znati vlastite sposobnosti i razinu svog duhovnog razvoja?

Da, možete znati. Ako težite samo-upoznavanju i ako vas iskreno zanima duhovno napredovati znat ćete na kojoj ste točki i koja su duhovna iskušenja s kojima se trebate suočiti u ovom životu. Ovdje pokušavamo dati neke naznake za osobno prepoznavanje, kako u vrlinama tako i u manama. Učiniti to samostalno, bez pomoći, je prilično teško. Ali, na ovom putu nismo sami. Kao što sam rekao, svatko ima svoje vodilje, a kad netko želi, one mu pomognu uvidjeti ono što mu je samom teško uočiti. Tu su i utjelovljene osobe koje nam svojim unutaršnjim sposobnostima mogu pomoći. No, sve to ovisi o spremnosti svake osobe, jer onaj koji je zarobljen sebičnošću i ne želi napredovati, neće prepoznati svoje nedostatke niti će dozvoliti da mu netko daje savjete. Stoga, neće slušati ni pomoć koja mu se šalje iz duhovnog svijeta niti onu od naprednije braće. Nažalost, većina ljudi u vašem svijetu je u toj situaciji, žale se da su slijepi i gluhi, ali ne žele skinuti povez s očiju ni slušati one koji govore „otvorite oči i uši, niste slijepi ni gluhi“, tj. žale se zbog svog nezadovoljstva ali se ne žele odreći sebičnosti, koja

je u suštini ono što ih sprječava da budu sretni, niti su spremni primiti pomoć koja im je potrebna da bi to bili.

OSOBNI ODNOSI I ZAKON LJUBAVI

Budući da govorimo o ljubavi, sjetih se da si nekoliko puta spomenuo da svatko ima dušu blizanku.

Tako je.

Dakle, postoje duše blizanke?

Da.

Uvijek sam mislio da je to samo fantazija, romantični san koji samo postoji u mašti.

Stvarno postoje. Druga je stvar da li su onakve kakvima ste ih vi zamislili.

Što su to duše blizanke?

To su potpuno srodne i komplementarne duše koje su kreirane da budu ujedinjene u ljubavi. Duše blizanke trebaju jedna drugu da bi bile potpuno sretno.

Za svako biće postoji samo jedna duša blizanka ili ih može biti više?

Može biti više srodnih duša koje su vrlo slične, ali samo je jedna potpuno usklađena a ta je duša blizanka.

Za koju svrhu su stvorene duše blizanke?

Stvorene su zato da se nitko nikada ne bi osjećao usamljeno i da postoji netko poput tebe tko te tjera da se probudiš i prijedeš put učenja ljubavi. Duša blizanka je tvoj idealni partner, tvoja druga polovica za svu vječnost.

Znači li to da duše blizanke utjelovljuju istodobno kako bi bile zajedno?

Uglavnom da, ali ne uvijek. To ovisi o razvojnim potrebama duha. Ponekad trebaju živjeti vlastita iskustva, na primjer, da bi napredovali u razvoju vlastite volje i da ne postanu ovisni o drugima.

A kad utjelove zajedno, učine li to da bi živjele kao par?

To bi bilo idealno i često se pripremi utjelovljenje da tako i bude, ali ne dogodi se uvijek. Mogu utjeloviti zajedno, ali ne kao par, već kao bliski rodnici ili u nekom drugom odnosu. Ovo također ovisi o razvojnim potrebama duha i o tome što oni odluče učiniti. Također treba računati s činjenicom da jednom utjelovljeni, mogu odlučiti da ne budu zajedno.

Dakle, izbor ljudi koji su s nama u ovom životu je odluka koju donesemo prije svakog utjelovljenja ili je rezultat odluka koje donosimo kad smo već utjelovljeni?

Bliski odnosi, kao što su obiteljski ili odnosi s nekim prijateljima i budućim partnerima se dogovore prije utjelovljenja. U vezi s tim postoje obveze između duhova koji utjelovljuju da bi se međusobno pomagali u svojim misijama i iskušenjima, na primjer, obveza roditelja u odnosu na utjelovljenje njihove buduće djece. Drugo je pitanje ispune li se poslije sve prihvaćene obveze.

Poštuju li se obično obveze dogovorene prije utjelovljenja? Tj. može li se dogoditi da je jedan duh dogovorio s drugim da budu par, a da poslije nakon utjelovljenja odabere za partnera drugu osobu ili da jedan par koji je odlučio imati dvoje djece poslije ima samo jedno ili nijedno?

U vašem svijetu se vrlo često događa da duhovi ne ispune svoje pred-inkarnacijske dogovore.

Zašto ih ne ispune?

Uglavnom zato što su se prepustili svojim manama, svojoj sebičnosti, donoseći odluke umom koji je pod velikim utjecajem sugestija materijalističkoga svijeta u kojem živite, zbog čega vodite život u potpunosti usmjeren samo na borbu za materijalnim ciljevima (konzumerizam) ili za uživanje u materijalnim zadovoljstvima (hedonizam), zaboravljajući tako svoje duhovne težnje i obveze.

A kako bi duh, kada utjelovi, mogao znati koje su njegove duhovne obveze prihvaćene prije rođenja ako se ne sjeća ničega iz te etape?

Prepuštajući se duhovnoj intuiciji. Kada duh dopusti da ga ponese ono što osjeća, kada slijedi taj unutarnji glas koji predosjeća kojim putem treba ići i u mjeri u kojoj ostvaruje zacrtane ciljeve osjeća se sretniji sa samim sobom, sigurniji i spokojniji, budu mu jasniji i slijedeći ciljevi tog života. Kada osoba ignorira taj glas osjećaja i povede se samo umom, a taj je navodi da slijedi čisto materijalne ciljeve protivno svojim osjećajima, osoba se osjeća prazno, nezadovoljna sobom, nesigurna i ne vidi smisao svog života.

Možeš li navesti jedan konkretan primjer?

Uzmimo za primjer dvije duše blizanke koje su se našle u svom sadašnjem životu, nakon što su se prije utjelovljenja dogovorile biti par. Njihova duhovna nutrina učini da se prepoznaju i da im se probude uzajamni osjećaji. Međutim, zamislimo da je jedno od njih uvelike pod utjecajem vlastite sebičnosti, prema kojoj donosi odluke u ovom životu. Sebičnost će kroz um iskoristiti bilo koje materijalno nepovoljne okolnosti da negativno utječe na osobu, kako bi ona na različite načine ignorirala svoje osjećaje: „nije dobar izbor, nema novaca, nije školovan, nismo istog socijalnog statusa, nije fizički privlačan, moja obitelj će se protiviti i ne želim si komplicirati život, živi daleko, nije ovakav ili onakav, itd.“ A onda, nakon što se predstavila prilika da doživi prave osjećaje i živi s duhovno srodnom osobom, s kojom je mogla iskusiti istinsku sreću, propusti priliku, bira protivno svojim osjećajima i na taj način krši predinkarnacijski sporazum s dušom blizankom. Ako se prepusti sebičnosti, taj duh će odabrati partnera, ne prema svojim osjećajima već prema svojim mentalnim i materijalnim očekivanjima, želeći više neku drugu fizički privlačniju osobu, boljeg ekonomskog položaja, s kojom će živjeti jedan život prividno uzbudljiviji osjetilima ili udobniji, ali prazan osjećajima.

A što se dogodi s drugima koji pokušavaju ispuniti svoje obveze? Na primjer, što će se dogoditi osobi koja je u ovom slučaju odbijena?

Uvijek postoji plan B ili alternativni, budući da duhovne vodilje poznaju sposobnost svakog pojedinačno i znaju koliko daleko mogu stići. Može ponovno izgraditi svoj život sa drugom osobom koja je, premda ne tako duhovno srodna, spremna boriti se za osjećaje a manje za sebičnost.

Što će se dogoditi, na primjer, ako se jedan duh dogovorio biti dijete jednog para koji se na kraju nije formirao jer su oni koji su trebali činiti taj par pronašli druge partnere, a kao budući roditelji jednom utjelovljeni su odlučili drukčije nego što je dogovoreno ? Hoće li taj duh ostati neutjelovljen?

Imajte na umu da duh nije odvojen od duhovnog svijeta dok je utjelovljen, u stvari se vraća u njega svake noći tijekom spavanja. U tom stanju, može donositi odluke koje imaju veze s drugim duhovima, na primjer, s onima koji će biti njegova buduća djeca i preuzeti svoje obveze ali s različitim planom od onog koji je bio predviđen. U slučaju da nitko od planiranih budućih roditelja ne želi preuzeti obvezu, tražit će se alternativni par sličnih obilježja kao prethodni, koji želi prihvatiti utjelovljujući duh kao svoje dijete. Duhovne vodilje znaju da smo skloni mijenjati mišljenje nakon što utjelovimo, zbog čega imaju predviđene mnoge razvojne alternative kako bi se unatoč svemu osiguralo da imamo mogućnost razvoja bez obzira na okolnosti koje izaberemo, ma koliko udaljene one bile od puta koji smo prije utjelovljenja zacrtali. Ako osoba odstupi od „rute“ zacrtane u početku, ponovno se proračuna nova ruta temeljena na novom putu koji je osoba izabrala, ali s istim odredištem.

Snosi li duh neke posljedice zbog neispunjavanja tih obveza?

Čini se da to može biti nešto negativno, kao da netko odstupa od najkraćeg puta do sreće. No, dio je slobodne volje promijeniti mišljenje u trenutku kada osoba tako želi i eksperimentirati situacije čije se značenje ne može shvatiti dok se ne dožive na vlastitoj koži. Stoga, što se ne nauči na jedan način, može se naučiti na drugi. Postoji više načina da se dođe na isto mjesto, različite alternative za iskusiti i naučiti isto.

Poznaje li duh, već iz drugih života, one koji će mu biti rodbina ili prijatelji?

Bude svega. Neke osobe koje utjelove u istu obitelj mogu biti suputnici iz drugih života a u drugim slučajevima može biti da prvi put zajedno utjelovljuju u istu obitelj.

A tko odlučuje o formiranju obitelji, tj. tko je taj koji kaže tko će biti otac, tko majka, braća i sestre itd.?

Obično sporazumno odlučuju sami duhovi koji će utjeloviti, uz pomoć i savjet duhovnih vodilja.

O čemu ovise relacije u obitelji?

O razvojnim potrebama utjelovljujućih duhova, bilo da se radi o podmirivanju duhovnih dugova ili o duhovnoj misiji.

Možeš li mi objasniti kako evolucijska potreba može utjecati na sastav obitelji i koja je razlika između podmirivanja duga i misije?

Da. Postoje obitelji čiji su članovi, bilo da su braća, roditelji ili djeca, u drugim životima bili gorki neprijatelji i može biti da su učinili mnogo štete motivirani mržnjom, željom za osvetom ili srdžbom koju su osjećali jedni prema drugima. Ovi duhovi utjelove zajedno kako bi popravili svoje odnose kroz poticaj ljubavi koji proizlazi iz krvne srodnosti. To jest, radi se o izmirenju u smislu da ti duhovi imaju između sebe dugove za podmiriti, zbog štete koju su si uzajamno nanijeli, jer su u drugim životima djelovali protiv zakona ljubavi. U slučaju misija, duhovi dolaze zajedno ne zato što trebaju izmiriti dugove, nego zato što se vole i odluče utjeloviti zajedno kako bi se međusobno pomagali u ispunjavanju naprednijih duhovnih ciljeva, koji imaju veze sa pomaganjem manje razvijenim duhovima, uz to da im istovremeno to pomaže u vlastitom duhovnom napredovanju. Između ova dva ekstrema postoje situacije svih vrsta, u kojima ima dijelova sebičnosti i dijelova osjećaja, dijelova podmirivanja dugova i dijelova misije, jer kako duh napreduje na svom putu duhovnog razvoja, ima sve manje dugova za podmiriti a sve više ljubavi za bezuvjetno dati.

Ali, u slučaju odnosa zbog podmirivanja dugova, zar se neće proizvesti suprotan učinak od onog koji se želi postići? Tj. ako su osobe koje se mrze prisiljene živjeti zajedno, neće li se generirati zlostavljanje, napetost i konstantne nesuglasice?

Nisu prisiljene to učiniti, već su one same prihvatile prijedlog duhovnih vodilja da bi na taj način prevladali svoje loše osjećaje. Zlostavljanje i nesuglasice, na koje se odnosiš, mogu se pojaviti ako se ti duhovi još uvijek drže svojih loših duhovnih navika i ne žele se mijenjati.

U svakom slučaju, čini mi se da je smjestiti u istu obitelj osobe koje se mrze, jedna previše agresivna terapija. To je isto kao staviti sve opasne zatvorenike u istu ćeliju. Neće li to završiti loše? Ne vidim kako iz takve situacije može nastati ljubav.

Nisam rekao da se sve osobe u obitelji međusobno ne slažu. Može biti, na primjer, da postoji sukob između oca i jednog sina ili između dva brata, ali ne između njih i drugih članova obitelji. Obično u ovim obiteljima također utjelovljuju napredniji duhovi koji im daju primjer za slijediti kakvo treba biti ponašanje iz ljubavi. Činjenica da duhovi sa sličnim nedostacima utjelovljuju zajedno događa se upravo radi toga da jedno drugom služe kao ogledalo, da nauče iz iskustva življenja s nekim tko im je tako sličan.

A što trebaju naučiti iz tog iskustva?

Najprije, spoznati da smo svi braća i ovdje doslovno, jer najomraženija osoba u jednom životu može biti rođeni brat u slijedećem. Želim da vam bude jasno da ne možemo evoluirati voleći samo nekolicinu a mrzeći ostale. Dok ne transformiramo mržnju u ljubav nećemo napredovati. Stoga moramo popraviti štetu koju smo iz mržnje učinili, a koji bolji način od učiniti to s bliskom osobom i osobom kojoj najviše dugujemo. To iskustvo nam također pomaže prepoznati i iz prve ruke živjeti manifestacije nedostatka druge osobe kojeg i sami imamo, podrazumijevajući pod nedostatkom jednu manifestaciju sebičnosti. Zapažamo vrlo dobro mane drugih, osobito kod osoba koje nam nisu drage, ali ne želimo vidjeti vlastite, koje su obično slične onima koje imaju drugi. Proživljavajući na vlastitoj koži njihove učinke, vlastito iskustvo patnje koju stvara manifestacija sebičnosti drugih na nama samima, shvatit ćemo da ona postoji i da je to nešto što trebamo eliminirati.

Vratimo se na pitanje osobnih odnosa, iz kojih se razloga dvije osobe mogu ujediniti u par?

Zbog ljubavi, zbog potreba duhovnog razvoja ili zbog vezanosti. Prva dva razloga su u skladu s duhovnim kriterijima i odlučeni su prije utjelovljenja. Potonji izabere osoba kada je utjelovljena i obično

odlučuje više iz „zemaljskih“ razloga nego duhovnih, često time mijenjajući duhovne obveze dogovorene prije utjelovljenja.

Možeš li mi objasniti različitost tih veza?

Prva vrsta veze se dogodi zbog jedinstva osjećaja i duhovne sklonosti. Druga zbog neke potrebe za zajedničkim učenjem a obično se javlja između duhova koji imaju neku vrstu računa za izravnati ili mogu duhovno napredovati kroz zajednički život, jer imaju određene nedostatke ili vrline na kojima mogu raditi kroz taj suživot.

Treća se ostvari zbog fizičke ili seksualne privlačnosti, zbog sličnih zajedničkih mentalnih ili materijalnih ciljeva, zbog materijalnih ili emocionalnih potreba, iz praktičnih razloga ili obveza između osoba koje su formirale takvu vezu.

U slučaju utjelovljenja djece, mogu razumjeti da se to odlučilo u duhovnom svijetu. Ali odluka dviju osoba da budu jedan par, zar se ne odlučuje uvijek u fizičkom svijetu, nakon utjelovljenja?

Istina je da se konačna odluka donese kada je osoba utjelovljena. Ali ja pitam, koja je vjerojatnost da se dvije osobe koje se ne poznaju, među mnogim tisućama, nađu i upoznaju u jednom životu? Slučajnost da bi okolnosti bile pogodne, tako da se određene osobe imaju priliku upoznati, potrebno je da bude podudaran skup okolnosti a to je organizirano od strane duhovnog svijeta. Također spoznaja da će određena osoba biti netko važan u životu druge je dojam koji dolazi iz sjećanja nekog drugog života.

Prema tome što kažeš, zaključujem da u svakom utjelovljenju osoba može imati drugog partnera, zar ne?

Da, naravno. To je uobičajeno u svijetu vaše razvojne razine a uz to je mnogo puta neophodno za duhovni razvoj ili je rezultat djela iz drugih života.

Kako to misliš?

Čak i ako se radi o dušama blizankama, o potpuno usklađenim duhovima, ako ih više prevladaju nedostaci nego osjećaji, mogu završiti odvojeno, iako samo privremeno, zbog odbijanja da uvide i promijene svoje loše duhovne navike. Ponekad cijenimo ono što

imamo samo kada to izgubimo. Zbog toga za druge živote izaberu druge manje srodne partnere ali koji im mogu pomoći promijeniti te navike. U vašem svijetu ima vrlo malo parova koji su zajedno zbog ljubavi, jer većina daje malo pozornosti svojoj nutrini. Velika većina bira partnera iz potrebe, zbog materijalnog ili emocionalnog interesa i seksualne privlačnosti, samo mali dio se ujedinjuje u skladu s duhovnim potrebama. U naprednijim svjetovima u kojima su duhovi eliminirali veliki dio sebičnosti i u većem su skladu sa svojim osjećajima, većina veza se formira iz ljubavi jer se srodni duhovi nepogrešivo prepoznaju i znaju da ih nijedno materijalno zadovoljstvo ne može učiniti sretnijima od uzajamnih osjećaja koje doživljavaju. Naći ćete malo parova koji nisu duše blizanke a nijedan koji je formiran na temelju sebičnih interesa.

Uvijek su nam govorili da je duhovno ispravno imati samo jednog partnera zauvijek, prema onom izrazu „što Bog združi, neka čovjek ne rastavi“, ali sada mi ti kažeš da je normalno imati više partnera i da to može biti duhovno korisno. Ne postoji li ovdje proturječnost?

Jedna su stvar veze ljubavi a druga bračne veze. U devedeset od sto brakova na zemlji nema istinske ljubavi, iako to supružnicima možda nije očito dok ne prođe neko vrijeme. No, čini se da zato što je potpisan jedan papir, osoba nema pravo promijeniti mišljenje. Kada izaberete imati veze temeljene na vašim osjećajima, tada će vaše veze biti trajne, kao što su u naprednijim svjetovima. Ali zapamtite da ono što povezuje takve parove nije obaveza, nego su to osjećaji. Svatko zadrži svoju slobodu, kako za birati svog partnera, tako za razići se, ako po svojoj slobodnoj volji tako odluče i nisu nikome za to odgovorni. Shvatite da je uzajamna ljubav ono što čini da se dva bića ujedine, dok svaki od njih zadrži svoju osobnu slobodu netaknutu, a ne nekakav potpisani ugovor, makar on bio sastavljen ispred svećenika ili oltara punog cvijeća i vjerskih relikvija, jer tu nije Bog koji vas ujedinjuje, već vi sami i zakoni i običaji koje ste željeli izmisliti. Ono što vam je Bog dao je sposobnost da volite, jedna duša blizanka da s njom doživite tu ljubav i da budete sretni te slobodu da odlučite vašu sudbinu. Ali kao što sam rekao, u vašem svijetu, nekolicina parova koji se ujedine zbog osjećaja još uvijek moraju prevladati svoju sebičnost, koja je često jača i uspije se nametnuti osjećajima. Stoga se izraz: „što Bog združi, neka čovjek ne

rastavi“ može zamijeniti slijedećim, mnogo prikladnijim i koji je dobar savjet za slijediti onima koji žele doživjeti istinsku sreću: „Ono što je ljubav združila, neka ne razdvoji sebičnost.“

Dakle, iz duhovne točke gledišta, razvod je nešto pozitivno? Uvijek sam mislio suprotno, pošto je većina kršćanskih religija protivna razvodu.

Jedna je stvar religija a duhovnost je nešto drugo. Imati slobodu odlučivanja o tome s kim biti ili ne, je uvijek pozitivno. Pozitivno je jer omogućuje vršiti slobodnu volju a duhovni svijet je uvijek za slobodu volje. Prisiljavati jednu osobu da bude s drugom za koju ne gaji osjećaje ili, iako osjeća, s kojom joj je nemoguće živjeti iz bilo kojeg razloga, samo zato što je potpisala jedan papir, je kršenje njene slobodne volje. Vi još uvijek vjerujete da biti ujedinen s drugom osobom znači odustati od jednog dijela slobode volje, a to nije tako. Na primjer, vjerujete da vas brak ili zajednički život s partnerom, obvezuje imati s njim spolne odnose, kao da je to dužnost koja se mora ispuniti prije svega, a nije tako. Osoba nije obvezna imati spolne odnose sa svojim partnerom samo zato što su u braku, ako ga ne voli ili ne želi. Niti je obvezna na suživot s jednom osobom samo zato što je s njom imala intimne odnose. Isto tako nije dužna prema partneru osjećati nešto što ne osjeća, iako se zbog nekih okolnosti s njim sjedinila. A najvažnije je, da se zbog toga ne osjeća kriva, jer se osjećaji ne mogu prisiliti već moraju biti spontani. S duhovnog gledišta, iznad svega je osobna sloboda koja ima prednost nad bilo čime. Dok se ne oslobodite vezanosti nećete moći doživjeti radost ljubavi, jer je vezanost za ljubav, što je krletka za pticu.

Kada se osobe koje imaju spolne odnose ne vole, već to čine zbog dobrog provoda, krše li neki duhovni zakon?

Ne. Ako su to slobodno izabrale, nema problema. No događa se da, kada napreduje, duh očekuje nešto više od spolnog odnosa i jedna čisto fizička veza ga ostavlja nezadovoljnim i osjeća se prazno. Kada se dvije osobe ujedine u vezi, iako se seksualno privlače, ako nisu duhovno srodne i nemaju uzajamne osjećaje, isključivo seksualnom vezom će se vremenom zasititi. Takve veze obično ne traju dugo. Ako se produži, to će biti nestabilna veza, osobe će biti u stalnom sukobu jer su veze koje ih sjedinjuju vrlo slabe.

U mjeri u kojoj se duh razvija, njegova seksualnost prelazi, od nagona ili biološke potrebe, biti sredstvo izražavanja osjećaja. Primitivnim je ljudima seksualnost bila instinktivna i nije mogao postojati osjećaj praznine kada su se parili s nekim koga nisu voljeli jer su osjećaji još uvijek bili slabo razvijeni.

No, jedan razvijeniji duh, veće sposobnosti za ljubav, osjećat će veliku prazninu ako u svojim spolnim odnosima samo zadovolji svoj nagon. Za naprednog duha, spolni odnos je jedno očitovanje intimne ljubavi. Kada su duhovi koji održavaju spolne odnose, duhovno srodni i uzajamno se vole, osjećaj duboke ljubavi se očituje i u spolnom odnosu, a usporedno sa spajanjem fizičkih tijela između njih se događa i energetska razmjena koja ih revitalizira i ispuni ljubavlju, što proizlazi iz prožimanja astralnog, mentalnog i duhovnog tijela. Nasuprot tome, u čisto seksualnom odnosu, u kojem osobe ne osjećaju uzajamnu ljubav, iako postoji zadovoljstvo fizičkog tijela, nedostaje veza suptilnijih tijela, astralnog, mentalnog i duhovnog, a to će rezultirati u osjećaju praznine i nezadovoljstva. U naprednim svjetovima isključivo uzajamna ljubav koju osjećaju pokreće duhove da se ujedine u par, a stoga je rijetko da se ujedine u parove iz nekog drugog razloga. Pošto je u njihovom svijetu sposobnost opažanja vrlo razvijena, nema mjesta prevari ni razočaranju, što se pojavljuje na Zemlji kada otkrijete da partner nije ono što ste vjerovali da je, jer se do tog trenutka samo pretvarao da bi vas osvojio.

Kako se mogu riješiti problemi seksualnosti?

Vaši problemi sa seksualnošću su uglavnom uzrokovani time što imate spolne odnose s osobama prema kojima ne osjećate praktički nimalo ljubavi. I dalje gledate samo fizički dio i vjerujete da je vrhunac seksualnog užitka održavanje odnosa sa fizički vrlo atraktivnim osobama. Ne želite prepoznati osjećaje i pošto većina vas nije sjedinjena sa duhovno srodnom voljenom osobom, problem proizlazi iz nedostatka osjećaja. Proizlazi iz osjećaja neispunjenosti. Napredniji duhovi će više patiti kada održavaju spolne odnose bez ljubavi. Umjesto da prepoznate da je problem nedostatak osjećaja i da se trebate ponašati više u skladu s onim što osjećate, vi se i dalje trudite tražiti seksualna iskustva s osobama prema kojima ne osjećate ništa ili dodati spolnom odnosu druge komponente koje ga navodno čine

privlačnijim ali jednako praznim. Tako upadate u začarani krug jer nastojite ispuniti materijalnim ono što se može samo osjećajima ispuniti.

Želiš reći da je romantična ljubav, kao ovi odnosi koje vidimo na filmovima, rijetkost na našem svijetu?

Istina je da je vaš koncept ljubavi, u ovom slučaju ljubav između partnera, iskrivljen u odnosu na to što je ljubav iz duhovne točke gledanja.

Ne manjka veza osnovanih zbog intenzivne fizičke privlačnosti, koju vi pogrešno zovete „strasna“ ili „romantična“ ljubav, koja je kao svjetlost baklje, vrlo intenzivna u trenutku a poslije se zauvijek ugasi i koju uzaludno pokušavate produžiti uzbuđujući osjetila materijalnim dodacima (večera u skupom restoranu, upečatljivi poklon, noć u hotelu s pet zvjezdica ili putovanje na neki rajski otok). Sve to zovete romantična ljubav, kada je to uistinu samo jaka seksualna privlačnost koja će oslabiti kada se zadovolji seksualna želja. Što se tiče strasti, ona često nema nikakve veze s ljubavlju, već samo s nezadovoljenom željom za posjedovanjem nekoga, što je očitovanje sebičnosti koju zovemo vezanost. Osobe nisu stvari, ne mogu se posjedovati i ne pripadaju nikome osim sebi samima. Nemojte brkati želju sa željom za posjedovanjem, ljubav s vezanošću. Neka vam bude jasno da nikoga ne možete prisiliti na ljubav, jer ako ljubav nije slobodna onda nije ljubav. Osjećaji se ne mogu siliti. Osjećaji ne slušaju prijedloge, manipulacije, nametanje ni naredbe. Ako želite biti voljeni, volite bezuvjetno ne očekujući ništa za uzvrat i tako, jednog dana, zakon uzroka i posljedice će vam donijeti ono što ste dali.

BOLEST U SVJETLU ZAKONA LJUBAVI

Nekoliko si puta spomenuo da neke fizičke bolesti imaju veze s određenim osjećajima ili s potiskivanjem osjećaja. Želio bih da sada razgovaramo o tome.

Da. Ima mnogo ljudi bolesnog duha upravo zato jer potiskuju osjećaje, a kad duh oboli također oboli tijelo jer je usko s njim povezano.

Želiš reći da jedna fizička bolest može imati emocionalno porijeklo?

Istina je. U vašem svijetu je potiskivanje osjećaja glavni uzrok bolesti, kako psihičkih tako i fizičkih.

To mogu prihvatiti kad se radi o mentalnoj bolesti, ali karcinom... na primjer? Nije li znanost dokazala da karcinom nastaje zbog genetskih promjena?

Genetske promjene su uočene u svim slučajevima karcinoma, ali u mnogima od njih nisu primarni uzrok.

A što im je primarni uzrok?

Kao što sam rekao, uzrok je psihosomatski i ima veze s potiskivanjem duhovne nutrine. To se događa kada osoba ne postupa ili ne živi u skladu sa svojim osjećajima i zbog toga se u njoj stvara duboki unutarnji nemir. To stanje stvara štetne ego-osjećaje kao što su strah, bijes, mržnja, tuga itd., koji su uzrok bolesti. Ovo stanje nemira može potaknuti neki vanjski uzrok, nekakva životna okolnost s kojom se osoba jako teško nosi. Tu okolnost zovemo „emocionalni konflikt“.

Na koji se način emocionalni nemir prenese na fizičko tijelo i na kraju uzrokuje bolest?

Kada se osoba emocionalno loše osjeća stvara se jedan kratki spoj između duhovne i mentalne razine koji se prenosi na energetsko ili astralno tijelo, na način da to tijelo doživi promjenu u svojoj konfiguraciji. Dogodi se smanjivanje vibracijske razine, „pad energije“ u jednom određenom predjelu astralnog tijela, kao neka vrsta raspada elektro-energetskog sustava koji utječe na jedan dio strujnog kruga, a taj više neće moći ispravno vitalizirati dio tijela s kojim je povezan. Nedostatak vitalne energije u nekom području uzrokuje njegovo isključivanje u odnosu na ostale dijelove tijela a kao rezultat toga neopskrbjeno tkivo prestane skladno djelovati s ostalim dijelovima. Kada to tkivo izgubi svoj energetski obrazac, normalno funkcioniranje stanica se poremeti i počnu se pojavljivati genetske promjene koje ih mogu ili uništiti, uzrokujući tako neku degenerativnu bolest ili učiniti da počnu nekontrolirano rasti, uzrokujući tako karcinom.

Ovo me podsjeća na ono što o bolesti kaže Doktorica Fizike Barbara Ann Brennan u svojim knjigama „Iscjeliteljske ruke“ (na engleskom „Hands of light“) i „Izranjanje svjetlosti“ (na engleskom „Light Emerging“), koje si mi preporučio kada smo razgovarali o astralnom tijelu. Ona kaže da se psihološki i emocionalni problemi očituju u astralnom tijelu kao zasjenjena područja ili područja u raznim mutnim nijansama čije porijeklo leži u negativnim idejama koje osoba ima u određenom trenutku. Ako one u astralnom tijelu takve ustraju, prije ili kasnije izazivaju očitovanje u fizičkom tijelu osobe i uzrokuju bolest. **Dakle, zaista je tako?**

Da, tako je.

Također me podsjeća na načela Nove medicine, koja je objavio njemački liječnik Ryke Geerd Hamer. Prema Dr. Hameru, svi karcinomi i njemu ekvivalentne bolesti počinju zbog jednog iznimno brutalnoga emocionalnog konflikta proživljenog u samoći. Ovisno o vrsti konflikta karcinom će se razviti u jednom ili u drugom organu. Osim toga, on kaže da emocionalni konflikt najprije utječe na mozak, uzrokujući neku vrstu kratkog spoja i da područje tijela koje je povezano s tim dijelom mozga poslije zahvati bolest. Također izlaže da je lijek za bolest, rješavanje emocionalnog konflikta koji ju je uzrokovao. **Je li to točno?**

To što kaže je prilično točno, iako ne sasvim, jer nisu sve bolesti uzrokovane emocionalnim konfliktima. Ali većina je.

Je li točno da liječenje bolesti može biti uspješno ako se riješi emocionalni konflikt?

Da. Ali da bi se riješio emocionalni konflikt osoba se mora duboko promijeniti, jer ako se uporno drži svojih ego-osjećaja i potiskuje osjećaje, iza jedne bolesti će doći druga jer iako su se neki konflikti mogli riješiti, pojavit će se drugi koji će izazvati iste ego-osjećaje. Tako smo došli do korijena problema: ono što je zapravo patogeno i što uzrokuje bolest je sebičnost i njene manifestacije, a ono što je zdravo i što liječi je ljubav i njezino izražavanje. I to je uvijek istina.

Ali, ne događa li nam se to svima, u manjoj ili većoj mjeri? Želim reći, ne događaju li nam se svima u životu stvari koje nam izazivaju tegobe raznih vrsta i koje u nama bude ljutnju, tugu i agresivnost, i s tvojim

opisom u vezi s potiskivanjem osjećaja se prilično identificiram, a ipak nemam karcinom.

Točno, zbog toga se svi razbolite s vremena na vrijeme. Ali da bi se pojavila zaista ozbiljna bolest poput karcinoma, osoba mora biti emocionalno „zarobljena“ svojim emocionalnim tegobama, u smislu da postanu trajna opsesija, da dopusti da je dominiraju ego-osjećaji i ustraje u takvom ponašanju relativno dugo vremena do te mjere da je to sprječava spavati tijekom dužeg vremenskog razdoblja. Također mora biti da osoba suzbija svaki oblik olakšavanja i izražavanja tih ego-osjećaja.

Dakle postoji jedna osobnost podložna karcinomu?

Da. Oni ljudi koji se prepuste ego-osjećajima (ljutnja, mržnja, tuga, strah) i koji potiskuju opažanje i izražavanje osjećaja.

Onda, trebam li zaključiti da je bolest kazna zato što ne radimo stvari onako kako bismo trebali?

Kazna, ne. Bolest je posljedica unutarnje emocionalne boli. Sama osoba je ta koja je uzrokuje a također koja je može izliječiti, čineći promjenu u sebi od sebičnosti prema ljubavi, od potiskivanja do izražavanja svoje istinske duhovne osobnosti.

Koji to smisao ima da osoba koja već toliko pati još oboli od tako teške bolesti? Nije li već s prvim imala dovoljno?

Imaj na umu da su tjelesne tegobe posljedica unutarnjih (duhovnih) tegoba. U tom slučaju fizička bolest djeluje kao signal uzbune kako bi osoba postala svjesna unutarnje bolesti i kako bi je potaknula da se promijeni.

Da, ali ako osoba ne shvaća da fizička bolest ima veze sa bolešću nutrine, kako joj to može pomoći da se promijeni?

Fizička bolest slabi mentalne prepreke koje koče očitovanje duhovne nutrine i tako pomaže u stjecanju većeg stupnja osjetljivosti, kako prema našim vlastitim osjećajima tako prema osjećajima i patnji drugih. To je ono što osobu može motivirati da se promijeni.

Ako se promijeni, hoće li se izliječiti?

Većina da, ali ne u svim slučajevima. Na fizičkoj razini mogu postojati oštećenja koja se ne mogu popraviti.

Mogu li umrijeti oni koji se ne izliječe?

Da.

Onda, koji smisao ima bolest, ako se ne možeš izliječiti iako učiniš promjenu, i isto možeš umrijeti?

Imaj na umu da je sa duhovnog stajališta, fizički život samo jedan trenutak stvarnog života, da smrt tijela nije kraj, ni nešto loše, već je to prijelazna faza u drugo manje ograničeno postojanje. Bolest je instrument pomoći napredovanju bića prema višoj razini razumijevanja, ljubavi i mudrosti. Kao što rekoh prije, fizička bolest slabi mentalne prepreke koje suzbijaju unutarnju osjećajnost a to je ono što nam doista služi za razvoj. Promjena koju si ostvario u samom sebi, koja se odnosi na evoluciju osjećaja ljubavi, nikada se ne gubi. Nosiš je sa sobom gdje god ideš i to je najvrjednije što možeš izvući iz svog života. Ona može biti cilj cijelog jednog utjelovljenja zbog čega nakon što ga je ostvario, duh može mirno, zadovoljan svojim radom vratiti se u duhovni svijet. U stvari, to je jedino što ponese kada umremo, promjene koje smo uspjeli napraviti u nama samima, u našem duhu, jer sve što su materijalna postignuća ostaje u materijalnom svijetu. To je ono što je Isus mislio kada je rekao: „Ne zgrčite sebi blago na zemlji, gdje ga moljac i hrđa nagriza i gdje kradljivci potkapaju i krađu. Zgrčite sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni hrđa ne nagriza i gdje kradljivci ne potkapaju niti krađu. Doista, gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce.“(Matej 6, 19-21).

Da, ali ako osoba umre, kako će u praksi primijeniti ono što je naučila?

Zapamtite da će duh u svakom slučaju nastaviti živjeti, bio vezan uz tijelo ili odvojen od njega, a u oba slučaja ono što je naučio bit će dio njegova i služiti će mu za daljnji razvoj.

Da, ali nakon što je prošao kroz jednu strašnu bolest, nakon što se borio i promijenio, zar neće biti jedan teški udarac za obitelj i prijatelje da ipak i tada možda izgube tu voljenu osobu?

Bilo u slučaju bolesti ili prirodne smrti, odvajanje od voljene osobe je samo privremeno. Svi ćemo se na drugoj strani ponovno sresti s voljenim osobama. Imajte na umu da kada se netko rodi u fizičkom svijetu također se odvoji od voljenih osoba koje nisu utjelovile u isto vrijeme. Međutim, za njih to nije traumatično iskustvo jer znaju da je odvajanje privremeno i da duh utjelovljuje iz razloga da bi se duhovno razvijao. Stoga, nemaju osjećaj gubitka kao vi. Kada vi poželite prihvatiti činjenicu da život nikada ne prestaje i da fizička smrt nije kraj već samo prijelaz u duhovni plan, mnogi problemi, traume i depresije koje su posljedica smrti voljene osobe će nestati.

A što je s onima koji ne riješe svoje konflikte i od bolesti umru?

Duhovno su stagnirali jer nisu napravili promjenu potrebnu da prevladaju svoja iskušenja i nadvladaju sebe. To su oni koji su odustali u borbi za duhovno usavršavanje, odnosno, uvidjevši da duhovno ne napreduju sami su aktivirali svoj povratak u duhovni svijet. Vratit će se da pokušaju prevladati iste testove u budućim životima.

Vratimo se na temu porijekla bolesti, zar nema osoba koje očito nemaju nikakav emocionalni konflikt i relativno su sretne a koje također pate od bolesti poput karcinoma? I što mi možeš reći o jednom novorođenom djetetu sa urođenom bolešću, koje još uvijek nije dovoljno svjesno da bi imalo emocionalnu traumu?

Dobro pitanje. Što se tiče novorođenčadi, sjetite se da duh od trenutka kada se veže uz embrio, osjeća i doživljava sve što se događa oko njega i također ono što osjeća majka te je podložan da razvije emocionalnu traumu tijekom trudnoće, što može uzrokovati razvoj fizičke bolesti. Ali istina je da postoje bolesti koje nisu povezane s nikakvim emocionalnim konfliktom i stoga to nije izvor bolesti u svim slučajevima. Tu su urođene bolesti koje su genetskog porijekla, dok druge imaju jednu mješavinu emocionalnih komponenti i genetske sklonosti.

Odakle dolazi bolest u takvim slučajevima?

Njzino porijeklo leži u radnjama učinjenim u drugim životima. Tu se radi o iskušenjima za uklanjanje nagomilanih dugova, djela protiv zakona ljubavi počinjenih na poticaj sebičnosti.

Ne razumijem što želiš reći. Kakve veze ima bolest s djelima iz prošlosti? Kako se može prenijeti bolest iz jednog života u drugi? Možeš li to bolje objasniti?

Kada netko počini djelo protiv zakona ljubavi, prema duhovnom zakonu akcije i reakcije to djelo ostaje upisano u duhu u obliku duhovnog otrova, smanjujući mu vibracijsku razinu i mijenjajući mu konfiguraciju.

Ta promjena, zbog vibracijskog odnosa, završi također mijenjajući gušća tijela, mentalno tijelo a tako i astralno koje je model budućeg fizičkog tijela. Ako astralno tijelo pri utjelovljenju još uvijek sadrži tu promjenu, ona može uzrokovati promjenu u genetskom kodu fizičkog tijela a time uzrokovati urođenu bolest. Dakle, ostaje istina da je sebičnost uzrok bolesti, čak i sebičnost iz prethodnog života.

Da, ali postoje genetske promjene za koje se zna da su naslijeđene jer dolaze s genetskim naslijeđem od roditelja. Tako da prema tome, ne dolaze iz astralnog tijela utjelovitelja. Što mi možeš reći o tome?

Istina je da je predispozicija za određene bolesti naslijeđena od roditelja. Ali znajte da je utjelovljujući duh toga svjestan i prihvaća fizičko ili mentalno oštećenje kao jednu kušnju koju treba savladati kao posljedicu djela iz drugih života. Također je to jedno iskušenje za roditelje, koji su također u svoje vrijeme dogovorili proći kroz takve okolnosti.

Mislim da, ako to kažeš ljudima koji žive kroz takve okolnosti ili ih žive njihove voljene osobe, ne bi to mogli prihvatili. Sigurno bi mislili: Što sam učinio ili što smo učinili, da zaslužimo takvo nešto?

Normalno je da tako misle, jer da bi mogli to u potpunosti razumjeti najprije trebaju prihvatiti činjenicu da postoji život prije rođenja i da tijekom tog vremena duhovi kreiraju okolnosti s kojima se suoče u slijedećim životima. Na kraju krajeva radi se o privremenoj situaciji, jer se život nastavi dalje od ovog utjelovljenja i kroz tešku situaciju koju sada prolaze mogu izvući pouku osjećaja ljubavi, što je ono čemu je i namijenjena.

Što bi rekao roditeljima koji imaju djecu s nekim oblikom mentalnog ili tjelesnog oštećenja koji ih sprječava da žive normalan život, bilo da je to od rođenja ili je uzrokovano nekim životnim okolnostima kao što su prometne nesreće ili tome slično?

Ponašajte se kao što se ponašate prema svakom drugom normalnom djetetu, jer takvo je i ono. Ne sudite po vanjštini. Gledajte dalje od tijela i naći ćete dušu poput svih ostalih. Gledajte u tom djetetu, u tom voljenom biću, ne njegovo nesavršeno tijelo već savršen duh i smatrajte ga potpunim bićem iza čijeg oštećenog odijela postoji jedno biće koje živi, osjeća, doživljava jednako ili čak intenzivnije od bilo koga tko ima zdravo tijelo. Onaj tko poznaje glazbu reći će vam da ona ne dolazi iz instrumenta već da je rođena u duši glazbenika koji ga svira i da ako je violina neispravna ili slomljena ne znači da violinista ne zna svirati, nego da privremeno to ne može učiniti onako kao što zna, i da će biti sposoban povećati svoju glazbenu nadarenost bez obzira da li je instrument koji ima u rukama manje ili više ispravan.

Na isti način, nemojte poricati duhu mogućnost da prima i izražava ljubav, što je glazba duše, samo zato što je njegov instrument privremeno jedno neskladno tijelo. Nemojte misliti da je besmislen napor izraziti mu i prenijeti osjećaje i ljubav koju biste dali jednom zdravom djetetu, jer ono što biće ne opazi kroz fizička osjetila opazi kroz osjetila duha, koja su mnogo osjetljivija, naročito za opažanje činova ljubavi. A ako vam ne odgovori kao što bi to učinio netko u zdravom tijelu, to nije zato što ne opaža, već zato što ga njegova materija sprječava da se u fizičkom svijetu izrazi onako kako bi njegov duh želio. Ništa što za njega činite s osjećajima neće biti uzaludno, jer u duhovnom svijetu ništa što se čini iz ljubavi neće biti izgubljeno. Već sam rekao i ponavljam: fizički ili mentalni nedostatak je privremen i nestat će kada se tijelo ugasi. Ali osjećaji koji su probuđeni i ojačani putem tog iskustva, kako onog koji pati tako i osoba u njegovu okružju, ostati će zauvijek postignuće duha a to je ono što je doista važno.

Ali, što se može naučiti iz ovoga?

Biti osjetljiviji na vlastite patnje i patnje drugih, jer su vjerojatno te iste osobe koje sada pate u drugim životima uzrokovale patnju drugima i nisu željele biti svjesne štete koju su nanosile. To je prvi korak prema

ljubavi, shvatiti da drugi osjećaju isto što i mi i da pate iz istih razloga kao i mi.

Ako ono postoji, koje je duhovno značenje jedne urođene bolesti?

U takvom slučaju, bolest je proces preko kojeg duh na fizičko tijelo prenosi duhovne otrove koji ga sprječavaju da dođe do većeg stupnja duhovnog razvoja. Kroz bolest, fizičko tijelo upija učinak duhovnih otrova i služi kao neka vrsta odvoda, slično kao što spužva upija tekućinu, a time doprinosi njihovoj eliminaciji. Tj. duh prenosi otrovni teret na fizičko tijelo, gdje ono služi kao ručnik koji upija prljavštinu duha. Ta „prljavština“ je ono što uzrokuje bolest na fizičkoj razini, ali pomaže čišćenju suptilnijih tijela, kao da se radi o jednom odvodnom sustavu. Neki duhovi također odluče u krajnjoj fazi fizičkog života koristiti bolest u funkciji sistema odvoda duhovnih otrova. Drugim riječima, iako nisu pretrpjeli nikakvu ozbiljnu bolest tijekom života, kada se približi trenutak odvajanja od tijela, budući da ga više neće koristiti, upotrijebe bolest za prenijeti na tijelo dio otrovnog duhovnog tereta koji su akumulirali u suptilnijim tijelima, i tako se očiste. Ovakvi slučajevi su vrlo česti i ma koliko pokušali izbjeći odvajanje od tijela, potpuno je nemoguće jer se ne radi o nekakvom emocionalnom sukobu, već o duhovnom čišćenju.

Ako duh počini neko djelo protiv zakona ljubavi, hoće li u slijedećem životu biti obavezan imati neku bolest?

Ne. Kao što rekoh, postoje razni načini kojima se mogu ukloniti duhovni otrovi. Činovima ljubavi, počevši od popravljanja štete koja je nanesena drugima, uklanja se duhovni otrov bez potrebe za proći kroz bolest. Zato sam ranije rekao da, ako je sebičnost uzrok bolesti, ljubav je protuotrov i lijek za sve bolesti. Dakle da bi ga otklonili nije neophodno proći kroz bolest ali budući je to jedan brži način za osloboditi se tog tereta, mnogi duhovi ga izaberu. Jedno je jasno, dok se ne učini nešto za otkloniti ga, otrovni teret je stalno prisutan i onemogućuje duhu napredak prema višim razinama ljubavi i sreće.

Također si rekao da postoje bolesti koje su mješavina emocionalnih komponenti i genetskih sklonosti.

Da.

Bi li to mogao bolje objasniti?

Neki duhovi dođu da bi se suočili s određenim iskušenjima. Da bi izbjegli biti povedeni materijalizmom i da bi se sjećali duhovne namjere koja ih je dovela do utjelovljenja, koriste bolest kao podsjetnik. Tj. bolest se aktivira samo ako duh skrene s prethodno zacrtanoga puta, kao da se radi o sigurnosnim zvučnim trakama kojih ima uz rubove ceste, koje služe kao upozorenje vozaču da prelazi rub kolnika. Dok druge osobe u istim okolnostima ne razviju neku tešku bolest, osoba sa sklonošću ili genetskom predispozicijom za jednu određenu bolest ima niži prag aktiviranja, odnosno jedan manje intenzivan emocionalni poticaj je dovoljan da uzrokuje bolest.

Ako je tako kako kažeš, da se bolest uzrokovana emocionalnim konfliktom u ovom životu može izliječiti rješavanjem konflikta ili ako se radi o procesu čišćenja duhovnih otrova u slučaju urođene bolesti, i bolest se tada ne može izliječiti, pitam se: služe li išemu tretmani lijekovima koji se u današnje vrijeme koriste, na primjer za karcinom?

Trenutačno dostupni tretmani, odnosno kemoterapija i zračenje, pokušavaju ukloniti simptom, koji je stanična proliferacija ali ne zaustavljaju bolest jer ne djeluju na njen izvor. Oni oštete DNK i stvaraju vrlo duboka stanična oštećenja koja su u mnogim slučajevima trajna i ne mogu se regenerirati. Teško je shvatiti zašto, ako vjerujete da je karcinom uzrokovan genetskim promjenama, za tretman protiv njega koristite iste stvari koje uzrokuju takve promjene.

Znači li to da su ti lijekovi loši?

Ne svi. Ali da, oni koji su agresivni i uzrokuju više zla nego koristi. Na primjer, protuupalni lijekovi, kortikosteroidi i neki imunomodulatori mogu biti korisni u određenim momentima. Farmakologija može pomoći kada je pravilno korištena, kako za ozdravljenje u slučajevima kada bolest dolazi iz ovog života i stoga je izlječiva, tako za ublažavanje simptoma i poboljšanje kvalitete života kod bolesti za koje nema lijeka.

A što možeš reći o onima koji se izliječe od karcinoma nakon tretmana lijekovima?

Ako se izliječe, to je zato što su riješili emocionalni problem koji je bio povod bolesti ili zato što je u stvari bolest bila benigna, a ne zato što se

uklonio simptom. Ako se emocionalna ili duhovna tegoba nastavi, karcinom će se vratiti, iako može biti na drugom mjestu u neposrednoj blizini ako je prvo oštećeno tkivo već uklonjeno.

Na fizičkom planu, što savjetuješ za liječenje karcinoma?

Laganu, vegetarijansku prehranu i mnogo vitamina. Puno odmora i mira koje dopušta tijelu usredotočiti se na uklanjanje abnormalnih stanica i koristiti ne-agresivne terapije koje ne napadaju tijelo već pomažu obnovi njegovog normalnog funkcioniranja.

Ako astralno tijelo gubi vitalnost zbog upornosti ego-osjećaja i prema onom što si rekao ranije, to na kraju dovede do fizičke bolesti, može li se astralno tijelo energetski očistiti kako bi se poboljšalo zdravstveno stanje?

Da. Kroz realizaciju određenih vježbi (Joga), kroz unošenje kanalizirane energije preko drugih osoba (Reiki) ili nekih aparata koji emitiraju bio-energiju, mogu se drenirati loše struje i unijeti obnovljena energija. Energetski tretman djeluje terapijski na energetsko tijelo, pomaže obnovi protoka energije, kroz odvodnju iskorištene energije i pritom obnovljene energije u zone tijela. Bio-energetska terapija pridonosi oporavku od bolesti i ublažavanju simptoma. Ali ako osoba ustraje u svojim lošim duhovnim navikama, neravnoteža u astralnom tijelu će se vratiti a stoga će se ponovno pojaviti fizička bolest. Iz tog razloga je potrebno sveukupno ozdravljenje: duhovno, mentalno, energetsko i fizičko.

Možeš li mi objasniti što je „Reiki“?

Reiki je metoda prirodnog iscjeljivanja koja koristi univerzalnu vitalnu energiju, a pomaže liječenju fizičke i mentalne bolesti. Reiki je ime kojim je metodu nazvao japanski svećenik nakon što ju je ponovno otkrio a znači „univerzalna vitalna energija“. Iako je sada postala popularna pod tim imenom ili pod imenom bio-energija, prijenos energije za poboljšanje zdravlja je pod različitim imenima bio korišten tisućama godina, kao što je „magnetski prijelaz“ ili „prana“. Takvo je i Isusovo liječenje polaganjem ruku, zvano „milost izlječenja“.

Na čemu se Reiki temelji?

Temelji se na činjenici da ljudska bića imaju sposobnost prenošenja energije, preko svojih ruku, s ciljem ublažavanja ili eliminiranja tegoba i bolesti primatelja. Primatelj može biti sam terapeut ili drugo živo biće (čovjek, životinja ili biljka). Reiki djeluje na astralno tijelo, pomaže uklanjanju energetskih blokada koje su uzrokovane lošim duhovnim navikama, ali također u slučajevima tegoba posve fizičke prirode kao što su tjelesne ozljede i trovanje, reaktiviranjem protoka energije u oštećenim područjima i pomažući ublažavanju boli i ubrzavanju obnavljanja tkiva. Poznavanje konstitucije astralnog tijela, energetskih tokova, čakri i odnosa između emocionalnih problema i dijelova fizičkog tijela na koji utječu, pomažu da se ruke polažu u odgovarajući položaj kako bi se reaktivirao protok energije u oštećenim dijelovima.

Ali, odakle dolazi ta iscjeljuća energija? Od prijenosnika? Iz Svemira?

Vitalna energija se nalazi u svim dijelovima Svemira i Reiki terapeut nastoji koncentrirati je i usmjeriti prema osobi kojoj je potrebna. Ako iz nekog razloga ne uspije pokrenuti energiju iz svog okruženja, ponekad terapeut može dati svoju vlastitu vitalnu energiju. Također znajte da mnogim osobama u prijenosu energije pomažu određeni duhovni entiteti, uvelike im povećavajući kapacitet. Ovdje se može reći da svjesniji rad čine duhovi a Reiki terapeut služi kao instrument kako bi duhovi terapeuti mogli pristupiti fizičko-energetskoj razini.

Koji razlozi mogu postojati da osoba prenese svoju vlastitu energiju?

Preveliki napor, nedostatak koncentracije, nedostatak opuštenosti, nedostatak volje za nezainteresirano pomagati, loše psihičke i fizičke navike. Ako se to dogodi, nakon Reiki tretmana, terapeut će biti iscrpljen, bez energije i čak može pokazati neke simptome tegoba primatelja tretmana.

Što je potrebno za prakticiranje Reiki-a?

Gledaj, da bi Reiki funkcionirao najvažnija je volja terapeuta da pomogne drugima i visoka vibracijska razina njegovog astralnog tijela koja se postiže razvijanjem ljubavi. Također je važna spremnost primatelja da primi energiju, a to se temelji na povjerenju i iskrenosti. Ako jedna osoba nije spremna primiti energiju jer ne misli da je to moguće ili nema povjerenja u terapeuta, ili zbog toga što nije spremna

napraviti promjene u korist ljubavi i odreći se sebičnosti, njegove će čakre ostati zatvorene i koliko god moćan bio terapeut energija neće prodrijeti. To je slično onom što se događa s radio prijemnikom, da bi smo mogli slušati program potreban je dobar odašiljač sa jakim signalom, ali također je potrebno da uključimo radio prijemnik i podesimo ga na odgovarajuću frekvenciju. Nakon toga, isto kao u sportu, stalno prakticiranje učinit će da se stalno povećava kapacitet prijenosa energije i da energija bude sve veće vibracije. Uvijek se postižu najbolji rezultati uz volju za nesebično bez interesa pomagati. Osim toga, čistoća na fizičkoj razini doprinosi da se ne smanji vibracija energije dok prolazi kroz kanal. To podrazumijeva vegetarijansku prehranu i ne konzumiranje štetnih tvari kao što su alkohol, duhan ili druge vrste droga.

Je li istina da nam neki majstor Reiki-a mora otvoriti čakre kako bi smo sami mogli prenositi energiju?

Nije. Prijenosni kapacitet ovisi o razvojnoj sposobnosti duha, o spremnosti za pomoći drugima i o praksi. Što nesebičnije djeluje to će mu više pomagati duhovni svijet. Uloga učitelja je pomoći učeniku da razvije svoj potencijal, ali se može biti i samouk. Kao u sportu, kroz praksu se povećava sposobnost i uz spremnost pomoći drugima od duhovnog svijeta će dobiti pomoć koja mu je potrebna, jer se u duhovnom svijetu nalaze stvarni učitelji prijenosa energije.

Čuo sam da postoje tečajevi na kojima se plaćaju stupnjevi Reiki-a. Što misliš o tome?

Mislim da je to isti posao kao kupovanje oprosta, koje ti u raju obeća mjesto s vlasničkim listom a sve u zamjenu za novac. Ako je prvi koji je to ponovno otkrio (Ushui), terapije činio besplatno, zašto su oni koji su došli poslije njega počeli naplaćivati? Ponavljam, nije potrebno da te itko inicira da bi počeo raditi Reiki a još manje ako te zauzvrat pita novac, uz svu pompu i slavu koju može imati, jer ako time nastoji zaraditi novac to nije netko tako uzdignut kao što tvrdi biti. Pravi učitelj ne naplaćuje nešto što samo prenosi a ne pripada mu, niti sebe naziva majstorom pošto je skroman. Za to imate primjer Isusa, koji je energijom izlijčio mnoge ljude i podučio je svoje učenike da to čine, a nikada nikome to nije naplatio.

Ali osim toga ima ljudi koji naplate Reiki terapije, što misliš o tome?

Ono što se dobije besplatno, u ovom slučaju univerzalna energija, koja nije baština prijenosnika, te se može koristiti bez naknade, mora se dati na isti način. Oni koji naplaćuju Reiki mogu računati na svoju vlastitu energiju i energiju koju mogu prikupiti u svom okruženju kroz vlastite napore. Ali neka ne očekuju pomoć od duhovnih entiteta visoke vibracije, jer je za podešavanje s njima potrebna čistoća srca i nesebična spremnost za pomaganje drugima, a onaj koji naplaćuje Reiki nije nesebičan već ga zanima iz toga izvući ekonomsku korist.

Dobro, ali mnogi tvrde da se ne radi o zarađivanju već kažu da, ako vrijeme posvete Reikiju manje ga mogu posvetiti plaćenom poslu a moraju od nečega živjeti.

Onda neka ne pokušavaju živjeti od prenošenja energije. Mogu imati plaćeni posao u nekoj drugoj aktivnosti za ekonomski se uzdržavati a Reiki prakticirati u slobodno vrijeme. To je stvar dobre volje. Ali također se događa da mnogi koji naplaćuju Reiki terapije ne očekuju samo uzdržavati se time već obogatiti se, jer imaju takve cijene koje više od očistiti auru, čiste džepove naivnih koji im padnu u ruke. Kao što je rekao sam Isus: „Dajte Bogu božje, a caru carevo“. Za materijalno se uzdržavati tražite materijalni posao a ne duhovni. Nemojte miješati novac s duhovnošću, jer ćete je uprljati. Zar vam duhovne vodilje naplate pomoć koju vam daju? Pa ako oni to ne čine, slijedite njihov primjer i ne činite to ni vi. A ako mislite da imate dozvolu za naplaćivati jer sposobnost dolazi od vas samih, to je ono što ćete imati. Moći ćete računati samo na svoju vlastitu energiju. Neka vam ovo bude jasno, „ne može se služiti Bogu i novcu u isto vrijeme“ ili prevedeno na aktualni jezik, ne može se služiti ljubavi i sebičnosti u isto vrijeme, jer su potpuno suprotni i nespojivi pojmovi.

Također ima onih koji kažu da se radi o razmjeni i da u zamjenu za energiju osoba treba dati nešto za uzvrat, bilo novac ili nešto drugo.

Tada su to osobe koje ne poznaju ili ne žele poznavati bezuvjetnu ljubav, dati u zamjenu za ništa. Nisu dobri primjeri za slijediti, iako se nastoje prekriti duhovnošću. Ako se takve stvari ne uzmu u obzir, na kraju će se s pokretom duhovne obnove dogoditi isto što se dogodilo s

kršćanstvom, da se nekolicina sama uzdigne u glavne gospodare drugih i počnu kontrolirati i manipulirati učenja kako bi zadovoljili svoju žudnju za bogatstvom i moći.

Ali funkcionira li plaćeni Reiki ili ne?

Može funkcionirati, ali uvijek se postignu znatno slabiji rezultati nego kod onog koji se ne naplati. To ovisi o spremnosti terapeuta da pomogne. Kod većine postoji mješavina osjećaja, spremnosti da pomogne drugima i sebičnosti, želje za dobiti nešto za uzvrat. Dobro koje se postigne osjećajem gubi se zbog interesa. Neka vam bude jasno, sebičnost nije ljekovita jer traži dobiti prije nego dati. Osobe koje su predane sebičnosti ne mogu pomoći drugima jer jednostavno ne žele. Neka analiziraju, rade li nešto da bi pomogle drugima ili samo žele koristiti druge da bi uveličali sebe ili da bi zadovoljiti svoje materijalne potrebe ili očekivanja. Zašto mislite da je Isus bio tako dobar prenositelj energije i mogao postići tako dojmljivo snažne i brze rezultate koji su smatrani čudima? Zato što je on bio jedan duh koji je osjećao bezuvjetnu ljubav, a očitovanje te ljubavi u energetskom planu je energija visoke vibracije, koja ima moć liječenja fizičkih i duhovnih rana. Mnogi bi željeli biti u stanju uraditi što je radio Isus, ali im nedostaje ono bitno: voljeti bezuvjetno, odreći se sebičnosti, taštine, ponosa i oholosti. Želite činiti što je činio Isus? Onda prestanite tražiti nešto zauzvrat svaki put kada učinite nešto za druge. Da je Isus naplaćivao ono što je činio, jednostavno ne bi bio u stanju to dalje činiti, jer ne bi bio ni visoko razvijeno biće niti bi imao pomoć visoko razvijenih duhova.

Imaš li neko završno razmatranje o bolesti i o njenom značenju?

Da, bolest nije neizbježnost sudbine ni kazna od Boga, već je jedno sredstvo duhovnog razvoja. Stečene bolesti(u ovom životu) dolaze kao rezultat toga što osoba ne zna ili ne želi prihvatiti iskušenja koja treba živjeti u ovom utjelovljenju ili zbog toga što je potisnula svoju duhovnu nutrinu, ne djelujući niti živeći u skladu s osjećajima. U ovom slučaju, fizička bolest djeluje kao alarm bolesti nutrine koji nas potiče da se promijenimo. U slučaju urođenih ili karmičkih bolesti, njihovo porijeklo leži u radnjama učinjenima u drugim životima. To su iskušenja kojima se uklanjaju akumulirani dugovi, u jednom procesu u kojem duh na tijelo

prenosi duhovne otrove koji ga sprječavaju da se uzdigne na višu razinu duhovnog razvoja.

ISUSOVO POSLANJE NA ZEMLJI

Primijetio sam da s vremena na vrijeme, kada izložiš jednu temu, završiš spominjući ono što je o tome navodno rekao Isus. Zašto to radiš?

Koristim okolnosti za odgovoriti na još jedno od tvojih pitanja. Zar nisi želio znati istinu o Isusu iz Nazareta?

Također i to znaš o meni?

Pa, da.

Budući da smo došli na tu temu, postaviti ću neka pitanja koja o njemu imam. Jako želim znati tko je on doista bio i koja je bila njegova misija na Zemlji, ako je uopće imao neku.

Samo pitaj, jer 2000 godina nakon njegovog utjelovljenja, na Zemlji još nije dobro shvaćena njegova poruka.

Što želiš time reći?

Pa, drugi nakon njega su dodavali, kao da su njegove vlastite riječi, mnoštvo dodataka koji su postupno iskrivili značenje izvorne poruke koju je došao podučavati. Kao što je on rekao, treba odvojiti žito od kukolja, istinu od laži, da bi se shvatila njegova misija.

A koja je bila njegova misija koju je došao obaviti?

Došao je pokazati put duhovne evolucije. Podučavati duhovne zakone, s posebnim naglaskom na podučavanje zakona ljubavi, sa svojim, „Ljubi bližnjega svoga kao sebe samog, ljubi svog neprijatelja“, tj. s porukom bezuvjetne ljubavi.

Je li Isus iz Nazareta bio sam utjelovljeni Bog ili sin Božji?

Isus iz Nazareta je bio utjelovljenje jednog visoko razvijenog duha.

Ali, onda nije bio utjelovljeni Bog?

Ne, nije bio utjelovljeni Bog. Ali ni on sam nije nikada rekao da je Bog. Drugi koji su došli poslije su oni koji su to tvrdili.

Je li bar bio sin Božji?

Da, sin Božji kao što ste vi. Razlika je u tome što je on bio svjestan toga a ostali nisu.

Želiš reći da Isus nije bio jedno nadnaravno ili božansko biće, već da je bio ljudsko biće kao što smo mi?

Ljudsko biće kao što ste vi, ali višeg razvojnog stupnja. Ako podrazumijevamo da nas proces razvoja postupno približava Bogu, možemo reći da je Isus bio Bogu bliže od vas.

To znači da možemo doseći razinu evolucije na kojoj je bio Isus kad je utjelovlio, ako evoluiramo?

Da. Ne samo istu razinu, već mnoge više razine jer je proces evolucije duha beskonačan. Iako je jasno da je to nemoguće u jednom fizičkom životu. Jednako kao Isusu, trebat će nam mnoga utjelovljenja i živjeti mnoga iskustva da bi smo došli do te točke. Ali imajte na umu da kada dođete tamo, on će već biti na višoj razini, jer se kao i svi duhovi i dalje razvija.

Insinuiráš da je Isus također morao proći kroz ciklus utjelovljenja da bi se razvijao? To znači da je jednom bio tako nesavršen kao što smo mi?

Ne insinuiram, tvrdim. Isus se morao, isto kao i vi, razvijati kroz vlastita iskustva u fizičkom svijetu. Zahvaljujući svojoj volji i osobnom naporu, dosegno je razvojni stupanj neophodan za izvršavanje misije koju je ostvario na Zemlji a koja je na vas toliko utjecala, ali koju ste tako malo razumjeli.

Prema tome, je li Isus imao potrebu utjelovliti i umrijeti na križu da bi se dalje razvijao?

Ne, nije imao potrebu jer nije imao nikakvu karmu ili nepodmireni dug. Mogao je nastaviti svoj razvoj bez potrebe da prolazi kroz tako gorko iskustvo. To je izabrao jer je želio, znajući koje će biti posljedice. Veličina Isusa nije u tome što je umro na križu, čemu je toliko naglaska dala

Katolička crkva. Da je to sva zasluga Isusa, također bi se morala dati stotinama tisuća osoba koje su umrle na isti način, budući su u to vrijeme na taj način kažnjavali sve osuđene na smrt. Velika zasluga Isusa je u smjelosti i hrabrosti u širenju poruke ljubavi koju je bio došao dati, ne dozvoljavajući nikome da ga zastraši ili promjeni njegovo uvjerenje, iako je znao da sve to povlači za sobom puno patnje, uključujući smrt.

Zašto je onda to učinio?

Zbog ljubavi prema svojoj manje razvijenoj braći. Duhovi kao što je on, koji poznaju bezuvjetnu ljubav, ne čine nešto zato što se trebaju iskupiti, već zato što trebaju obaviti jednu misiju koja obično ima veze sa davanjem primjera kako se živi u ljubavi. Imajte na umu da od određene razine, duh dalje djeluje isključivo iz ljubavi. Mnogi duhovi izaberu utjeloviti u manje naprednim svjetovima kako bi pomogli svojoj manje evoluiranoj braći brže dosegnuti sreću koji oni sami doživljavaju živeći u ljubavi. U tim slučajevima, negativne okolnosti kroz koje trebaju proći nisu nikakva vrsta iskupljenja, već su svojstvene duhovnoj inferiornosti svijeta u koji dolaze. No, njima nije važna ta patnja, ni biti ubijen, jer se ne boje patnje ni smrti. Zbog svoje visoke evolucijske razine, znaju da smrt ne postoji i da fizički život nije ništa više nego jedan trenutak u životu duha.

Dakle, ako jedan napredni duh utjelovi u manje razvijenom svijetu samo da bi podučavao a ne učio, neće puno napredovati u životu na jednom inferiornom svijetu.

Upravo je suprotno, pošto dođu podučavati i učiti, jer se uči iz svih životnih iskušenja. Ovo im omogućuje da se razvijaju još brže, brže nego u svijetu njihove razine, jer se u svakom trenutku testira njihova sposobnost ljubavi i razumijevanja. Također omogućuje da im izađu na površinu duboko skrivene mane koje se mogu očitovati samo u ekstremnim situacijama, koje se ne pojavljuju u okruženju punom ljubavi. Tako imaju priliku pokušati ispraviti ih i napredovati u procesu eliminacije sebičnosti.

Vratimo se na temu Isusa, je li djelovao sam ili je imao pomoć?

Kada netko radi iz ljubavi dostojan je primiti utjecaj visoko evoluiranih duhovnih entiteta. U slučaju Isusa, od Logosa ili Planetarnog Krista, između ostalih.

A tko je taj Planetarni Krist?

Najviši duhovni entitet zadužen za duhovni razvoj vaše planete.

Znači da su tri osobe Svetog Trojstva, Bog, Krist i Isus?

Ja stvarno ne znam, jer vjerujem da ni oni koji su to izmislili ne znaju što to znači. Ali vam mogu reći da je Bog jedan i da su Krist i Isus različiti entiteti i zasebni od Boga. Stoga, nisu Bog niti manifestacije Boga, iako biste ih mogli smatrati predstavnicima Boga ili Božjim poslanicima pošto su u skladu s Božjom voljom. To jest sljedbenici su zakona ljubavi i dobrovoljno su uključeni u vlastiti plan evolucije.

A na koji način je Krist djelovao kroz Isusa?

Od određenog trenutka, u zadnjim godinama njegovog života, Isus je djelovao nadahnut i ojačan od strane Planetarnog Krista. A doista mu je to bilo potrebno da bi izvršio svoju misiju.

Ali onda, tko je govorio, Isus ili Krist?

Recimo da su djelovali u simbiozi. Govorio je Isus nadahnut Kristom. Isus nikada nije izgubio svoju vlastitu svijest i osobnost, niti svoju slobodnu volju.

Hoće li Isus ponovno utjeloviti na Zemlji?

Krist će se očitovati uvijek kada je to potrebno i učinit će to kroz utjelovljenje jednog duha u ljudskoj fazi evolucije. Već je to učinio prije Isusa i učinit će to i poslije ako duhovna evolucija planete to zahtijeva. Nije važno je li to Isus ili drugo biće sličnog razvojnog stupnja. Reći ću vam unaprijed da kada utjelovi novi Mesija, Prorok, Avatar ili kako ga već želite zvati, neće doći obučen u Nazarećanina, s krunom od trnja, s križem koji vuče i rukama zakrvavljenima ranama od čavli, kao što kršćani očekuju. On će biti naizgled obična osoba, ali s neuobičajenom sposobnošću davanja ljubavi i duhovnom mudrošću, koja je vidljiva samo onima koji su u skladu s porukom ljubavi prema bližnjemu i duhovne evolucije koju će donijeti. A u slučaju da utjelovi u današnje

vrijeme, prvi koji bi mu se suprotstavili i koji bi učinili sve moguće kako njegova poruka ne bi dobila maha, bi bili velike crkvene vođe koji su Isusovu poruku navodno pretvorili u svoj simbol, jer ako njegova izvorna poruka prodre u srca ljudi na ovoj planeti, kao vjerski velikaši će imati dane odbrojene i postat će normalni obični ljudi.

Na početku razgovora o Isusu, rekao si da je bilo mnogo dopuna njegovoj izvornoj poruci, koje su čak iskrivile poruku koju je on želio dati. Kako možemo razlikovati izvornu poruku od kasnijih dodataka?

Jednostavno, sva vjerovanja koja su protivna duhovnim zakonima ne mogu doći iz Isusove poruke, budući je on poznavao ove zakone i pokušao ih je prenijeti onima koji su ga željeli slušati.

Bi li mi mogao naglasiti neke maksime iz Isusove autentične poruke?

Da, naravno.

1. Sva ljudska bića, bez obzira na rasu, spol ili religiju, su iste prirode odnosno duhovi u procesu razvoja a time i braća. Ova osnovna poruka je zabilježena citatima:

„Majka moja i braća moja - to su oni koji slušaju riječ Božju i vrše je.“
(Luka 8:21)

„Tko god, naime, vrši volju moga nebeskog Oca, on je moj brat, moja sestra i majka.“ (Matej 12:50)

Iz toga proizlazi da nitko nije isključen iz procesa duhovne evolucije. Ma koliko štete da ste mogli počinuti, nikad vas se neće ostaviti niti osuditi zauvijek. Uvijek ćete imati prilike za ispravke i postizanje istinske sreće. Ovo je prikazano u daljnjem tekstu:

„Što mislite? Zar neće čovjek koji ima stotinu ovaca, kad mu jedna od njih zaluta, ostaviti devedeset i devet u gori te poći tražiti zalutalu? I uspije li mu da je nađe, zaista, kažem vam, više se raduje zbog nje nego zbog devedeset i devet koje nisu zalutale. Tako neće ni Otac vaš nebeski da se izgubi ni jedan od ovih malenih.“(Matej 18:12-14)

2. Život duha je vječan. Smrt ne postoji.

„Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti.“ (Matej 10:28)

„Nitko nije uzašao na nebo, doli onaj koji siđe s neba“ (Ivan 3:13)

O značenju ove druge rečenice već smo razgovarali. Znači da svako biće koje materijalno utjelovi kroz rođenje dolazi iz duhovnog svijeta(nebo) i vraća se u njega nakon smrti tijela.

3. Misija ljudi na Zemlji je naučiti bezuvjetno voljeti i osloboditi se sebičnosti. Duhovna evolucija se isključivo mjeri u sposobnosti za voljeti i to je ono što nas čini evoluirati, odnosno približiti Bogu.

„Čuli ste da je rečeno: Ljubi svoga bližnjega i mrzi svoga neprijatelja. A ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje i molite za one koji vas progone, kako biste postali sinovi svoga Oca nebeskog, koji čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednima i nepravednima. (Matej 5:43-45) „Dakle: budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Matej 5:48)

„Ovo je zapovijed moja: ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas!“ (Ivan 15:12)

4. Duhovna evolucija ovisi o vlastitom radu pojedinca.

Sudbina čovjeka nakon smrti isključivo ovisi o djelima u korist i protiv zakona ljubavi koja je napravio u životu.

„Onaj koji radi što je pošteno dolazi k svjetlu,“ (Ivan 3:21)

„Zaista, kažem vam: što god svežete na zemlji, bit će svezano i na nebesima, i što god razriješite na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima.“(Matej 18:18)

5. Svatko ima svoju vlastitu vezu s Bogom tako da se nije potrebno oslanjati na posrednike u kontaktu s duhovnim svijetom.

„Zato vam kažem: Što god moleći pitate, vjerujte da ste to već primili, i bit će vam. Kad stojite i molite, oprostite ako što imate protiv koga, da i vama Otac vaš nebeski oprostí vaše grijehе.“ (Marko 11:24-25)

„Ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u nj da nas uslišava ako što molimo po njegovoj volji.“ (Prva Ivanova poslanica 5:14)

„I ja vam velim: ustrajno molite, i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se. Jer svatko tko moli, prima; tko traži, nalazi, a otvara se onomu koji kuca...Dakle ako vi, premda ste zli, možete davati svojoj djeci dobre darove, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetoga onima koji ga mole!“ (Luka 11: 9-10,13)

6. Duhovna evolucija ne završava u jednom fizičkom životu, već je potrebno utjeloviti nebrojeno puta kako bi se postigla viša duhovnost.

„Odgovori mu Isus: Zaista, zaista kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega! Kaže mu Nikodem: Kako se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se? Odgovori Isus: Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što rekoh: Treba da se rodite nanovo, odozgor... Nitko nije uzašao na nebo doli onaj koji siđe s neba“

(Ivan 3:3-7,13)

7. Zakon duhovne pravde ili zakon uzroka i posljedice. Žeti ćete ono što ste posijali.

„Nemojte suditi da ne budete suđeni. Jer kako budete sudili, onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti.“(Matej 7:1-2)

„Sve što želite da ljudi vama čine, činite i vi njima.“ (Matej 7:12)

8. Osim ovoga, postoje i drugi naseljeni svjetovi koji imaju istu svrhu kao ovaj, tj. služe kao škola za duhovnu evoluciju.

„U kući Oca mojega mnogi su stanovi. Kad ne bi bilo tako, bio bih vam rekao“(Ivan 14:2)

Zašto citiraš Evanđelja kada se odnosiš na ono što je rekao Isus?

Bilo bi mi lakše objasniti Isusovu poruku bez ograničavanja na samo ono što je zapisano u Evanđeljima. No, pošto vi ne biste priznali da je on to rekao, ograničavam se koristiti ono što je rekao a što je zabilježeno u vašim spisima, da vidite da to nisam izmislio.

Možeš li navesti neke od kršćanskih vjerovanja koja iz duhovne točke gledišta nisu istinita a koja su kasnije pripisana Isusu?

Da, ima ih mnogo, ali ja ću spomenuti one koje smatram najvažnijima i najviše štetnima za duhovni napredak.

- 1) Vjerovanje da obavljanje vjerskih obreda ima neku moralnu ili duhovnu vrijednost i da služi da nakon smrti zaradite neko povlašteno mjesto u raj.
- 2) Vjerovanje da je Biblija ili bilo koji Sveti zapis Riječ Božja.
- 3) Vjerovanje da su crkva i svećenici posrednici Boga na Zemlji.
- 4) Vjerovanje da je potrebno razrješenje od loših postupaka i da se ono dobije pokajanjem kroz ispovijed i oprostom svećenika.
- 5) Vjerovanje da pokajanje u zadnjem času otkupljuje grijeh.
- 6) Vjerovanje da je svojom smrću na križu Isus otkupio grijeh ljudi.
- 7) Vjera u iskonski grijeh.
- 8) Vjerovanje da je seksualnost grešna.
- 9) Vjerovanje da se u jednom životnom vijeku odluči o sudbini duha za svu vječnost (raj i vječna slava onima koji su spašeni, a pakao i vječna kazna za grešnike).
- 10) Vjerovanje da se samo kršćani (ili vjernici) spase.
- 11) Vjera u uskrsnuće tijela.

Možeš li objasniti, jedan po jedan, razloge zbog kojih kažeš da ta uvjerenja nisu u izvornoj Isusovoj poruci?

Da, možemo pokušati. Pokušati ću pojedinačno objasniti, zašto su ta uvjerenja dijelom proturječna duhovnim zakonima.

Počnimo s prvim. Rekao si da iz duhovnog stajališta rituali i sakramenti nemaju nikakvu valjanost.

Točno.

Zašto?

Na duhovnom putu ne postoje prečaci. Jedina stvar koja nas čini duhovno evoluirati, ili „spasiti“ je osobno napredovanje, oslobađanje od sebičnosti i rast sposobnosti za voljeti - ništa drugo.

Ima mnogo ljudi koji vjeruju da je to jedna od najvažnijih stvari.

Varaju se ili su bili prevareni.

A odakle dolazi uvjerenje da su obredi nužni za spasenje?

Od pokušaja lidera različitih crkvi da kontroliraju duhovnost ljudi za vlastitu korist. Na neki način to je kao tvrdnja koja kaže: „Ako činiš ono

što ti mi kažemo, ne moraš biti dobra osoba da bi imao posebno mjesto u raju.“

Da, ali mislim da crkva ne govori ništa protiv toga da budeš dobra osoba. Jedino još pita da se pridržavaš njenih propisa.

Možda to ne kaže riječima, ali da djelima. Kada se daje toliki naglasak na to da se slijede obredi, sakramenti, ceremonije - što raskošnije to bolje - a tako malo na pomaganje drugima, to je primjer koji daje.

Je li negativno to što u religijama postoje obredi?

Da, kada se koriste za manipulaciju i preusmjeravanje duhovne evolucije ljudi. Ako nisu potrebni, koji je smisao da se nastave koristiti?

Mislim da su također dizajnirani kako bi podsjećali na duhovnu poruku.

Da, ali iskustvo pokazuje, umjesto da služi tome obično se događa da su obredi i simboli zamjena za samu poruku koju navodno predstavljaju. Uzimajući utočište iza tih obreda i simbola ljudi su počinili veće prekršaje a svi oni protivno vjerovanjima koja tvrde da slijede. Primjer za to imate u križarskim ratovima i u inkviziciji. Genocidi i ubojstva počinjena od strane ljudi koji su nosili kostime s jednim velikim križom na prsima, koji su se svaki dan pričešćivali i potpisivali smrtnu kaznu s Biblijom u ruci. Gdje je tu poruka ljubavi prema bližnjemu?

Zar nije bilo obreda koje je prenio sam Isus, kao što je Euharistija?

Ne. Istina je da je Isus, osjećajući da je imao malo vremena do svoje smrti, okupio svoje učenike na oproštajnoj večeri. Ali nikada nije imao namjeru uspostaviti obrede i ceremonije euharistije ili bilo koji drugi obred, ceremoniju ili sakrament. Osim toga, jesti tijelo i piti krv Kristovu, iako simbolično, podsjeća na čin kanibalizma i nema nikakve veze s Isusom.

Onda odakle potječe obred euharistije?

Taj se obred pridružio kršćanstvu iz obreda ranijih religija odakle i potječu. U stvari, svi ti obredi kao i ime kršćanstva za definirati sljedbenike Isusa i simbol križa za predstavljati ih, su uvedeni kasnije.

Dakle, ni simbol križa ne dolazi od Isusa?

Znajte da je u Isusovo vrijeme križ bio korišten za izvršenje smrtne kazne, poput električne stolice u današnje vrijeme. Nitko tko je pri zdravoj pameti ne bi pomislio nositi križ kao simbol vjere, kao što danas nitko ne bi pomislio nositi električnu stolicu na privjesku da je Isus utjelovio u današnje vrijeme i da je na električnoj stolici ubijen.

Sve mi se ovo doima prilično teško za prihvatiti jednom katoličkom ili kršćanskom vjerniku.

Može biti, ali je istina, i ovdje nastojimo ljudima otvoriti oči prema duhovnoj stvarnosti. Imajte na umu da je Isusova misija na zemlji bila pokazati put duhovne evolucije. Vjerske ustanove tog vremena već dugo su ometale duhovni napredak ljudi sa mnoštvom praznovjerja i laži, ulijevajući strah u ljude i koristeći ime Boga kako bi zadovoljili svoju žudnju za bogatstvom i moći. Imali su složeni sustav obreda za zavoditi ljude a osobito za podvrći ih svojoj volji, izvući im novac i živjeti raskošno na njihov račun. A pošto ih je Isus razotkrio, ubili su ga. Ona židovska crkva vrlo sličī sadašnjoj kršćanskoj koja živi na račun korištenja lika Isusa i manipuliranja njegove poruke, te svojim načinom djelovanja ometa duhovni napredak čovječanstva. Vrijeme je za staviti stvari na svoje mjesto.

Cijeli ovaj argument protiv obreda je u radu, ali za jednog kršćanina, što nije sadržano u Bibliji....

Tada neka pregledaju poglavlje 12:28-34 Evanđelja svetog Marka, koje sadrži manje više ovu istu poruku:

„Tada se približi neki književnik koji je čuo njihovu prepirku. Videći da im je dobro odgovorio, upita ga: „Koja je prva od svih zapovjedi?“ Isus odgovori: „Prva glasi: 'Čuj Izraele: Gospodin Bog naš je jedini Bog. Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom!' Druga je ova: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!' Druge zapovjedi veće od ovih nema.“ „Dobro učitelju, rekao si prema istini - dočeka književnik – On je jedini i nema drugoga osim njega. Njega ljubiti svim srcem, svim razumom i svom snagom, a bližnjega ljubiti kao samoga sebe, to više vrijedi nego sve paljenice i druge žrtve.“ Videći da pametno govori, reče mu Isus: „Niši daleko od kraljevstva Božjeg.“

Na drugom mjestu si rekao da nije ispravno vjerovati da su Biblija ili bilo koji Sveti spis riječ Božja.

Tako je.

Onda, ako Biblija nije Božja riječ.... Što je, po tvom mišljenju?

Stari zavjet je zbirka knjiga koje sadrže dio povijesti Izraela, povoljno manipulirana da opravda osvajačke namjere njegovih čelnika, pokazujući da je to „Božja volja“, iako također uključuje i neke prilično ispravne poruke duhovnih bića naprednijih od prosjeka, govorim o prorocima koji već upozoravaju na fanatično manipuliranje koje se činilo vjerskim uvjerenjima i daju predodžbu o putu autentične duhovnosti.

Međutim, Novi zavjet je pokušaj prikupljanja usmene tradicije o nekim od najvažnijih događaja iz Isusovog života, osobito onih iz posljednjih godina javnog propovijedanja i djelomično sadrži poruku koju je želio dati (Evandjelja), život apostola nakon Isusove smrti (Djela apostolska) i Otkrivenje koje sadrži niz autorovih vizija o budućnosti čovječanstva.

Iako nemaš vrlo dobro mišljenje o „Spisima“, s vremena na vrijeme citiraš neke dijelove Novog Zavjeta kako bi opravdao neke svoje argumente.

Nisam rekao da je sve laž. Svakoj stvari treba dati njenu pravu vrijednost. Mnogi odlomci koji se odnose na Isusove javne propovijedi, kao što je na primjer Propovijed na Sinajskoj gori i mnoge parabole, prikupili su prilično vjerno ono što je rekao Isus i zato ih koristim. Imajte u vidu činjenicu da nije bila slučajnost to što je Isus govorio u parabolama. To je spasilo mnoge, crkvi neprihvatljive, dijelove od manipulacije, jer pošto se nije dobro shvaćalo njihovo značenje dopustilo im se proći crkvenu cenzuru.

Možeš li dati neki primjer?

Da. Ideja o reinkarnaciji je suptilno zabilježena unutar dva novozavjetna odlomka.

Prvi u Ivanu 3, u dijalogu između Isusa i Nikodema o kojem smo već razgovarali:

„Odgovori mu Isus: Zaista, zaista kažem ti: tko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može vidjeti kraljevstva Božjega! Kaže mu Nikodem: Kako

se čovjek može roditi kad je star? Zar može po drugi put ući u utrobu majke svoje i roditi se? Odgovori Isus: Zaista, zaista, kažem ti: ako se tko ne rodi iz vode i Duha, ne može ući u kraljevstvo Božje. Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je. Ne čudi se što rekoh: Treba da se rodite nanovo, odozgor.--- Nitko nije uzašao na nebo doli onaj koji siđe s neba.“

I drugi, u Mateju (17:10-13)

„Nato ga upitaše učenici: „Zašto onda književnici vele da najprije ima doći Ilija? On im odvrati: „Bez sumnje, Ilija ima doći i sve postaviti opet na svoje mjesto. Ali vam kažem da je Ilija već došao, samo ga oni ne prepoznaju, nego postupiše s njim kako im se prohtjelo. Tako će i Sin Čovječji morati od njih mnogo trpjeti.“ Tada razumješe učenici da im govori o Ivanu Krstitelju.“

Dakle, kakav stav trebamo uzeti, posebno u odnosu na čitanje Biblije i općenito bilo kojeg navodno svetog pisma?

Gledajte, sve religije imaju svoje svete knjige, koje se obično pripisuju Bogu ili Božjim glasnici, jer bi u protivnom izgubili navodnu svetost koja im se daje. Ali njih su u stvarnosti napisali ljudi poput vas, iako je istina da su neke napisale duhovno razvijenije osobe ili osobe nadahnute superiornijim duhovima. U svakom slučaju, najbolji način da se izbjegne biti prevaren je uvijek temeljito analizirati sadržaj i ne davati puno pozornosti navodnom autorstvu. Po kvaliteti poruke prepoznat ćete duhovnu razinu autora. Također budite svjesni da je isti zapis mogao biti napisan od strane različitih autora, iako se pripisuje istom jer postoji tisućljetna tendencija krivotvorenja i manipuliranja izvornih tekstova za dobrobit onih koji sami sebe uzdižu u božanske posrednike. Dakle, jedan odlomak je možda napisao netko duhovno napredan, a slijedeći jedan prevarant, tako da uz jednu veliku istinu može biti i jedna velika laž i to možete znati samo temeljito analizirajući kvalitetu sadržaja, odbacujući „kukolj“ i zadržavajući „žito“.

Postoje brojne religije na Zemlji, mnoge od njih monoteističke, koje imaju prilično stroge zapovijedi, a kako kažu njihovi nadležni, te zapovijedi su volja Božja. Kakvo je tvoje mišljenje?

Sve one doktrine i religije koje se temelje na nametanju dogmi po kriteriju autoriteta a ne poštuju duhovni zakon slobodne volje ne mogu biti istinite niti se može smatrati da su riječi Boga ili više duhovnosti.

Niti se, stoga, autoriteti tih religija mogu smatrati istinskim duhovnim vodiljama jer jedna duhovna vodilja nikada ne koristi silu ni manipulaciju, niti pokušava nametnuti nikakve odredbe.

Dakle, želiš reći da religije na Zemlji nisu istinite u smislu da ne predstavljaju Božju volju?

U svakoj postoje elementi istine koji su obično nadahnuti nekim evolucijski naprednijim bićima, a i puno laži, koje su obično dodali drugi autori u funkciji zemaljskih interesa.

Možeš li dati neki primjer?

Da. Na primjer, u Starom zavjetu Deset zapovijedi su prilično točna pravila i poštuju poruke duhovno naprednih bića. Jedna od zapovijedi je „Ne ubij“. Međutim, također u istom tekstu starog zavjeta postoji odlomak u kojem navodno Bog šalje narod Izraela da napadne druge narode kako bi osvojiti navodnu „obećanu zemlju“ i naravno, u tim napadima se ratuje i ubijaju se druga ljudska bića. Tako da, ako je to bilo tako, moglo bi se zaključiti da Bog govori narodu da ubija. Događa se onda da druga poruka „ubij“ proturječi prvoj „ne ubij“. Kako riješiti ovaj očiti paradoks ili Bog protuslovi sam sebi, što bi bilo neprihvatljivo za tako razvijeno biće ili moramo priznati da upute dolaze od različitih autora koji imaju različite motive a između tih dviju poruka, ne ubij i ubij, za koju nam zdrav razum govori da je duhovno naprednija?

Za mene, ne ubij.

Ako priznamo da ova poruka dolazi iz više duhovnosti, onda suprotno ne može doći iz istog izvora.

A odakle onda dolazi?

Od onih koji su bili zainteresirani za invaziju.

Dobro, ali to je jedan primjer iz prošlosti.

Koji se ponavlja u sadašnjosti. Zar nema sadašnjih zemaljskih lidera koji su navodno predani vjernici u Boga, koji uvijek završe svoje govore s

„Bog vas blagoslovio“, ali koji nemaju grižnju savjesti poslati svoje sunarodnjake da napadnu druge zemlje, što uzrokuje smrt milijunima i razaranje milijuna domova za nekoliko generacija? Zar ne koriste psalme Biblije ili izraze kao što su „U Boga se uzdamo“ ili „Bog je uz nas“ kao opravdanje za svoje postupke? Budite sigurni u jedno: Bog ili viša duhovnost, nikada neće biti na bilo kojoj strani nekog sukoba, niti će podržati nijednu invaziju ili osvajanje, jer bi time on sam kršio jedan od zakona koje je uspostavio u Svemiru, a to je zakon ljubavi. To su ti ljudi koji krše zapovijed „Ne koristi ime Božje uzalud“, zapovijed koju navodno trebaju poštivati židovski i kršćanski vjernici; a ipak, pokušavaju opravdati svoje zločine koristeći ime Boga, kao da se Bog slaže s tim da se počine takve povrede njegovim stvorenjima. To znači koristiti Božje ime uzalud, a ne koristiti riječ Bog u vulgarnim izrazima, kao što neki ljudi misle.

Onda, što je s od Boga izabranim narodom?

Nema naroda ni osoba povlaštenih pred Bogom. Bog ili viša duhovnost nije posebno vezana uz neke narode ili određene rase na štetu drugih, već poziva sve ljude da sudjeluju u razvoju evolucijskog plana, a svaki duh odlučuje hoće li ili ne surađivati. Naravno, ne prisiljava nikoga slijediti njegove zakone. Svaka osoba, po svojoj volji i sposobnosti, stječe, ako to želi, obvezu razvijanja određenog zadatka u okviru plana duhovne evolucije, kako na osobnoj tako i na kolektivnoj razini čovječanstva u kojem utjelovljuje. To je izbor duha. Dakle, „izabrani“ nije nitko drugi nego onaj koji otvori svoju nutrinu vrhunskoj duhovnosti i obveže se u svom životu slijediti zakon ljubavi da bi, osim da se sam razvije, služio kao primjer drugim ljudima koji se još uvijek nisu duhovno otvorili ovom pozivu.

A te osobe koje se otvore tom pozivu duhovnog svijeta, imaju li neke veze s misticima ili prorocima?

Gledaj, izravan kontakt s duhovnim svijetom nije rezerviran za samo nekolicinu. Već sam rekao da svatko ima direktnu vezu, svoju osobnu vezu s Bogom, s višom duhovnošću, s vlastitim duhovnim vodiljama i svatko će je doživjeti na svoj način. Važno je tražiti tu vezu iskreno, ponizno i da je razlog te potrage napredak u duhovnom smislu, i svakome će se dati ono što mu je potrebno. Nije važna spektakularnost

tih doživljaja već da ta iskustva služe osobi u napredovanju u ljubavi a ne kako bi opravdala svoje mane. Nažalost, mnogi ljudi motivirani željom da budu ili izgledaju kao netko važan pred drugima, neka vrsta „uzvišenog učitelja“ ili nešto slično, si auto-sugeriraju iskustva koja nisu realna i koja mogu druge ljude dovesti u zabludu. A ima i onih koji nakon što su imali stvarna iskustva duhovnog kontakta, umjesto da ih koriste za vlastiti duhovni napredak ili da bi pomogli drugima, koriste ih za osobno samo-veličanje i uvjeravanje sebe i drugih u svoju superiornost i zahtijevaju da ih se tretira kao Bogove. To je mana taštine koja učini da osoba traži divljenje drugih umjesto da traži način kako osobno se poboljšati. Nažalost, to je vrlo uobičajeno u vašem svijetu.

Što/Tko je prorok?

Prorok je poslanik više duhovnosti koji dolazi u svakom povijesnom razdoblju da podučava istinu o duhovnom svijetu i da upozori ljude na posljedice djela protiv zakona ljubavi. Općenito su to duhovi napredniji od prosjeka planete na kojoj utjelove jer inače ne bi mogli obaviti misiju koja im je povjerena. Dok pomažu drugima, u isto vrijeme pomažu sebi samima razvijati se, iskušavajući svoju sposobnost ljubavi pošto su obično odbijeni, odbačeni, zlostavljani, kritizirani ili ismijani od strane društva u kojem su utjelovili. Oni nisu bića s posebnim božanskim privilegijama, kao što se obično vjeruje, jer su svoj duhovni kapacitet postigli vlastitim zaslugama kroz ciklus utjelovljenja, iako se to možda dogodilo na drugim svjetovima. Radi se, dakle, o starijim učenicima koji kontaktiraju mlađe učenike kako bi im pomogli u njihovom obrazovanju. Razlika je u tome što ih ne možemo prepoznati po njihovom fizičkom izgledu ili dobi jer utjelove u istim uvjetima kao i ostali. Jednog dana, bilo koje od bića koje nastanjuje vašu planetu, kada se dovoljno razvije, može igrati ulogu proroka u svijetu nastanjenom manje razvijenim čovječanstvom.

No, ne pojavljuju li se često osobe koje se smatraju velikim učiteljima a poslije se otkrije da su koristoljupci, koji nakupe velika bogatstva na račun ljudske naivnosti?

Tako je. Postoje mnogi farsanti. Ali također ima mnogo onih koji počnu dobro te isprva idu ispravnim putem i zbog toga im se pruži duhovna pomoć koja im je potrebna. Do problema dolazi kada se dozvole

zaslijepiti utjecajem koji imaju na ljude, koji su u prijekoj potrebi odgovora i kada pronađu nekoga tko im probudi nutrinu osjećaju mu se vrlo zahvalni i žele mu to pokazati. Vjeruju da su oni ti koji blješte, kada u stvari, ono što im omogućuje doći do ljudi, je to svjetlo duhovnog znanja kojeg bi trebali biti nositelji. Ljudi ih pogrešno počnu štovati kao bogove. Ako je riječ o ljudima koji još uvijek ne poznaju sebičnost i njeno očitovanje i ne bore se prevladati je u sebi, njihov ego naraste do te mjere da vjeruju biti iznad svega i svakoga. I umjesto da služe drugima, događa se suprotno. Traže da drugi služe njima, da im budu moralni podanici ili robovi, da ih slijepo slušaju bez preispitivanja njihovih odluka i želja. A onda, malo po malo, svjetlost blijedi, osjećaji nestaju i nadahnuće se gubi. U nedostatku duhovnog nadahnuća, sebičnost preuzima kontrolu uma i nakon toga poruke koje daju su zbunjujuće i kontradiktorne. A sve što je moglo biti stvarno, ostaje samo zbunjeno sjećanje na ono što su imali a nisu znali sačuvati, pokriveno gomilom laži osmišljenih kako bi opravdali veličanje svoj ega.

Kako razlikovati pravog proroka od onog koji je prevarant? Tj. Prema tvom mišljenju, koje uvjete treba zadovoljiti jedan pravi prorok, duhovna vodilja ili nositelj duhovne poruke?

Neutjelovljene duhovne vodilje pomažu svim duhovima bez ikakve razlike. Autentična duhovnost ne poznaje granice ni ekonomske razlike, razlike u rasi, religiji ili bilo koje druge vrste. Dakle, ne diskriminira između bogatih i siromašnih, bijelih i crnih, vjernika i nevjernika, jer su te razlike samo privremeno stanje i okolnosti utjelovljenja i mijenja se iz jednog života u drugi. Oni koji se smatraju dostojnima širenja duhovne poruke moraju djelovati na isti način. Jedna prava duhovna vodilja pokušava živjeti svoj život u skladu sa duhovnim zakonima, bez razmetanja i s poniznošću. Spremna je pomoći i objasniti ne uzimajući ništa za uzvrat. Dakle, svi oni koji primaju ekonomsku ili neku drugu naknadu za otkrivanje navodne duhovne istine, ne mogu se smatrati istinskim duhovnim vodiljama, jer nema istine „samo za pretplaćene“. Pravi učitelj poštuje slobodnu volju, tj. nikada ne pokušava nametnuti drugima svoju prosudbu, već propovijeda svojim primjerom i daje na slobodu drugima uzeti ili ostaviti ono što im se nudi. Dakle, ne koristi princip autoriteta da bi se opravdao, tj. nikad neće reći: „To je zato što sam ja tako rekao, zato sam učitelj, prosvjetljeni ili Božji predstavnik“.

Uzvišenost poruke sama je po sebi dovoljna da uvjeri one koji su receptivni, a ako druge ljude ne zanima ili ne uvjerava, imaju slobodu volje to iskazati i slobodno nastaviti svoj put, bez potrebe da budu obavezni ili prisiljeni vjerovati ili prihvatiti nešto što ne žele.

Imaš li neki savjet kako izbjeći da budemo zavedeni lažnim učiteljima ili lažnom duhovnošću?

Nikada se nemojte zbog jednog vjerovanja odreći vaše slobodne volje, bilo da se radi o religiji ili o političkoj ili filozofskoj ideologiji, ma koliko napredna da vam se čini, jer ako se od vas traži da se odreknete svoje volje, da se zbog nje odreknete vaše slobode, budite sigurni da toga nije vrijedna. Analizirajte poruke, nemojte idealizirati glasnika. Ako vas poruka ne uvjeri, izložite vaše sumnje i tražite pojašnjenja, a ako i dalje ne uspijevate poistovjetiti se s tom porukom onda je odbacite. Nemojte prihvatiti ništa kao vjersku dogmu, koja zahtijeva od vas da vjerujete bez razumijevanja. Ono što ne usvojite po vlastitom iskustvu, po osjećaju, razumijevanju i analizi, već vam je izvana nametnuto bez razumijevanja a poštujete samo po načelu autoriteta, tj. zato što je netko navodno božanski to rekao, ne služi vašoj evoluciji niti da budete sretniji jer duh je sretan jedino u slobodi. Stoga, recite „ne“ slijepom vjerovanju i organizacijama koje kontroliraju i manipuliraju duhovnost. Tražite odgovore u svojoj nutrini, koja je puno mudrija nego što mislite, jer ima jednu izravnu vezu s vašim vlastitim duhovnim vodiljama, s višom duhovnošću.

Postoje mnoge religije koje vjeruju da je kontakt s duhovima vražja stvar i da je traženje kontakta s duhovima nešto štetno i zlo jer, prema njihovom uvjerenju, Biblija zabranjuje takve kontakte, a ako je Biblija riječ Božja znači da sam Bog to zabranjuje. Kakvo mišljenje imaš o tome?

Prihvaćanje da svatko ima svoju vezu s visokom duhovnošću, zovimo je Bog ili duhovne vodilje, čini da crkvene vlasti gube ulogu i utjecaj a time nestaje njihova moć upravljanja voljom vjernika. Proturječe sami sebi, jer ako oni vjeruju da su njihovi sveti spisi Riječ Božja te da ih je napisao netko nadahnut od Boga, to znači da su imali neki kontakt medijumskog tipa s duhovnim svijetom, isti kontakt koji niječu svojim vjernicima, a rezerviraju samo za autore iz prošlosti koji su napisali ono

Čemu se klanjaju. Isus i drugi napredni proroci su tražili taj kontakt s višom duhovnošću i bili su nadahnuti i potpomognuti u svojim misijama od strane naprednih duhova a to je istinski(kakav treba biti) kontakt s duhovnim svijetom u kojem utjelovljeno biće dobije savjet i pomoć od neutjelovljenih duhovnih entiteta. Dakle, ako se cenzurira medijumitet, također bi trebalo cenzurirati samog Isusa jer je on djelovao kao jedan moćni medij, kao prenositelj poruke duhovnog svijeta ljudima koji su živjeli u njegovo vrijeme.

Da, ali oni će reći da je Isus sin Božji i da ga je sam Bog nadahnjivao, a ne neki duh.

Kako znaju oni je li onaj koji je nadahnuo jednog proroka koji je živio prije više od dvije tisuće godina, bio Bog, Duh Sveti ili sami vrag ako se sve treba vjerovati na slijepo i ne dozvoljava se analiza poruke?

U stvari, ako bi sada utjelovio jedan istinski prorok Starog zavjeta koji je bio autor nekog od spisa kojeg oni smatraju riječju Božjom, a koji štiju tako duboko, i napisao nove duhovne poruke koje bi šire obuhvatile i razjasnile djela obavljena u drugim životima, razotkrio bi ih kao što su učinili stari proroci s drevnim vjerskim vlastima. Te iste osobe bi ga ismijale ili proglasile ludim, rekli bi da komunicira s vragom ili tako nešto i ne bi dopustili da se niti analizira kvaliteta poruke koju bi dao.

Djelujmo slušajući zdravi razum. Kvaliteta poruke je jedini način da se zna kapacitet autora. Tko u današnjici može vjerovati da je netko glasnik Božji ako svojim porukama potiče nasilje, rat i mržnju jednih ljudskih bića prema drugima. Ako to ne prihvaćamo našem suvremeniku, zašto bismo to trebali prihvatiti od jednog autora iz prošlosti, bez obzira koliko drevan bio? Što je to što ga čini posebnim, to što je drevan? Onda postavimo za bogove dinosaure, morske pse ili mrave, koji su se na ovom svijetu pojavili prije nego bilo koji drevni pisci. Ako je Isusova poruka imala toliko utjecaja na čovječanstvo, to nije bilo zato što ju je rekao Isus već zbog veličine same poruke, a to je izražavanje bezuvjetne ljubavi. Ali moćnici ovog svijeta, pred nemogućnošću da zaustave njezino širenje i bojeći se da bi njome završile sve njihove privilegije i zlouporabe, prisvojili su figuru Isusa, a samu su poruku krivotvorili na način da nas gotovo čini vjerovati u suprotno od onoga što je poruka govorila, stavljajući u usta Isusa ono što on nikada nije rekao, riječi koje su proturječne samoj izvornoj poruci,

ono što su oni željeli da poruka kaže kako bi zadržali svoje privilegije i moć.

Pretpostavljam da bi jedan kršćanin radosno prihvatio bilo koju stvar koju bi učinio Isus, jer ga smatraju samim Bogom ili sinom Božjim. Ono što ne bi bili spremni priznati je da jedna obična osoba izravno komunicira s duhovima.

Bili bi iznenađeni da znaju da su kontakti s duhovima dobročiniteljima bili vrlo česti među ranim kršćanima, koji su na taj način bili ojačani od strane duhovnog svijeta kako bi izdržali strašne progone kojima su bili podvrgnuti. Rani kršćani su također znali da su moleći s ljubavlju privlačili utjecaj i očitovanje naprednih duhova. U samom Novom Zavjetu, u Djelima apostolskim, imate primjer kako se apostolima sam duh Isusa nakon što se odvojio od tijela, na volju pojavljivao i nestajao. Kasnije je sama crkva progonila takvu vrstu očitovanja jer su se bojali da iz njih nanovo izađe sjeme ljubavi i da to sjeme opet proklija u srcima ljudi i oslobodi ih iz duhovnog mraka u koji je ta vjerska institucija bila uronila čovječanstvo. Nije došao Isus, ali su došli drugi napredni duhovi s izravnom vezom s duhovnim svijetom, koji su učinili mnogo dobra, liječili i brinuli se o ugroženima. Mnoge od njih je spalila Inkvizicija pod optužbama vještičarenja i krivovjerja.

Da ali, izgleda da postoje osobe koje se okupljaju radi prizivanja zlih duhova s namjerom privlačenja neke magične moći koja im daje sposobnost dominacije nad drugim bićima ili stjecanja bogatstva ili moći. Što misliš o tome?

Takvi kontakti su se događali i događat će se dok na svijetu postoje duhovi puni sebičnosti, gladni bogatstva i moći. Ti kontakti su štetni i nimalo preporučljivi, jer ljudi koji se kreću s takvim namjerama završe kao pogodna žrtva duhova njihove razine, koji će učiniti sve moguće kako bi ih zadržali pod svojom kontrolom i pretvorili ih u svoje robove za počinuti najveća zlodjela. Ali zbog toga što ima ljudi koji su koristili medijumitet za komunikaciju s nižim duhovima s namjerom da učine štetu drugima, ne možemo zaključiti da su svi kontakti s duhovnim svijetom putem medijuma štetni. Zar bi vam bilo razumno da vlasti svima zabrane svaku komunikaciju putem Interneta za bilo kakvu upotrebu, zato što ga neki ljudi koriste sa štetnim namjerama? Logika

nam govori da bi trebalo ograničiti njegovu upotrebu samo onda kada se šteti integritetu ljudi, a ne generalno.

Onda, zašto u svijetu postoji tolika opozicija komuniciranju s duhovima?

Radi se o tome da je način kojim mnoge vjerske i druge vlasti vašeg svijeta održavaju kontrolu, je izbjegavanje da svatko za sebe uspije komunicirati s Bogom, sa svojom duhovnom vodiljom. Postoje mnogi filmovi koji su napravljeni s izričitim ciljem održavanja tog straha od kontakta s duhovnim svijetom, uvjeravajući da će svaki kontakt biti zastrašujući, kao u horror filmovima kao što je „The invasion of the living dead“, „Poltergeist“ ili „The Exorcist“. I tako, svatko od vas, kroz strah, djeluje kao sam svoj inkvizitor a svaki put kad može uzeti u obzir mogućnost primanja poruke iz duhovnog svijeta, u bilo kojem obliku (intuicija, snovi, itd.), već se strah zaduži potisnuti i ne razumjeti je.

Također si rekao da nije ispravno vjerovanje da su crkva i svećenici posrednici Boga na zemlji.

Tako je.

Na temelju čega to govoriš?

Vjerujem da bismo, ako čitamo ispravno odnos koji je Isus imao sa svećeničkim kastama njegovog vremena, došli do zaključka da Isus nikada nije imao namjeru da se uspostavi jedna svećenička kasta i hijerarhija kakvu je kreirala Katolička crkva, koja je jedna prilično vjerna kopija Hebrejske crkve toga vremena.

On je došao podučavati da svatko ima svoju vezu s Bogom i uništiti lažnu ideju da se samo preko svećenika može s njim komunicirati.

U stvari, u dobrom dijelu svojih javnih propovijedanja Isus se bavio hebrejskim svećenicima koji su u njemu vidjeli ozbiljnog konkurenta, koji nije činio drugo nego razotkrivao ih. A bili su u pravu, jer Isus nije prestajao na različite načine ponavljati, opet i opet, sljedeću poruku: „Slušajte, ti ljudi nisu Božji posrednici jer se više bave svojim ekonomskim održavanjem nauštrb vama nego pružanju odgovarajuće vam duhovne pomoći. Zbunili su vas svojim apsurdnim zakonima. Nisu vam potrebni. Jedino što vrijedi za ući u kraljevstvo Božje je ljubav.“

Ovu poruku je čula svećenička kasta i vidjevši da će ostati bez posla ako se ljudi osvijeste, konsekventno su ga ubili.

Zašto Katolička Crkva na kraju toliko nalikuje Hebrejskoj?

U početku nije bilo tako, jer da bi bio sljedbenik Isusove poruke ljubavi morao si biti vrlo uvjeren, pošto si u svakom trenutku riskirao život pred stalnim progonima kojima su kršćani bili izloženi, kako ispočetka od strane Židova tako poslije od strane Rimljana. No, kad su moćnici uvidjeli da unatoč svim svojim naporima da eliminiraju sljedbenike te filozofije, tako štetne za njihove sebične interese, broj pristalica nije prestajao rasti, odabrali su drugu strategiju „ako ne možeš pobijediti neprijatelja, pridruži mu se“. Od obraćenja cara Konstantina, koji je odredio obraćenje cijelog Rimskog carstva na kršćanstvo, mnogi su postali kršćani silom a ne zbog vjerovanja u Isusovu poruku. A pošto su većina bili prisiljeni kršćani, sve su upropastili. Tu je došao kraj ljubavi prema bližnjemu. Drevni visoki svećenici ranijih kultova i njihovi vjernici su promijenili stranu i postali kršćani bez ikakve duhovne preobrazbe i počeli su zauzimati važne položaje. Nemojte vjerovati da su nekadašnji visoki svećenici ranijih kultova mislili podnositi da budu samo još jedan među vjernicima. Oni su htjeli zadržati svoj udio u vlasti. Tako su samo promijenili kapu visokog svećenika za onu od biskupa kršćanske crkve. Nisu ni kapu promijenili, jer čak i kapa Pape i biskupa, „mitra“ dolazi iz jedne druge religije. Zove se tako jer su je nosili svećenici drevnog kulta Mitre, jednog od božanstava kojeg su obožavali Rimljani. Prilagodili su kršćanstvu mnoge vjerske obrede iz ranijih religija i s drugim idejama suprotnim toj poruci pokvarili su izvornu poruku ljubavi prema bližnjemu. I tako se rodila Katolička crkva. Kao što je rekao Isus, ne može se služiti Bogu i novcu u isto vrijeme, a Katolička crkva kao i Hebrejska prije 2000 godina, od gotovo samog početka je stala na stranu potonjeg.

Znači, nepogrješivost Pape i to da je predstavnik Boga na zemlji...

Sve je lažno, naravno. Može pogriješiti jednako kao i svaki čovjek. Njegova povezanost s duhovnim svijetom nema nikakvu privilegiju u odnosu na bilo koju drugu osobu. Povezanost s višom duhovnošću postaje sve jača s osobnim radom bezuvjetne ljubavi, a ne davanjem nekakve zemaljske titule, ma kako uzvišena ona bila.

A odakle onda dolazi ta ideja?

Kao što sam već rekao, od samih crkvenih poglavara. To je jedan način kojim su opravdavali svoje postupke, tako da nitko o njima ne bi raspravljao, jer su u pravilu bili motivirani ambicijom za moći i bogatstvom. Ako su mogli uvjeriti ljude da su im oni neophodni za spasenje, mogli su živjeti na račun vjernika a da nitko ne dovodi u pitanje njihovo ponašanje jer su im uvijek mogli zaprijetiti „vječnim prokletstvom“ ako nisu ispunjavali „Božje namjere“, tj. ako nisu slušali naredbe „Božjih predstavnika“, njih samih.

Što je s uvjerenjem da je potrebno razrješenje od loših postupaka i da se ono dobije pokajanjem kroz ispovijed i oprostom svećenika.

Jasno je da je za duhovno napredovanje prvi korak buđenje svijesti o lošem koje smo počinili. Ali pokajanje nije dovoljno, jer u duhovnom svijetu samo popravak učinjenoga zla može eliminirati djelo protiv zakona ljubavi. Samo mi sami možemo to učiniti. Nitko, bez obzira kako napredan bio, ne može nas zamijeniti u tom zadatku, iako možemo primiti pomoć da ga prevladamo. To da se svećeniku pripisuje moć uklanjanja grijeha je dio strategije kako bi se vjerovalo da su predstavnici crkve neophodni za spasenje i da je stoga, potrebno financijski podržavati crkvu. Kao što sam rekao na početku, duhovna evolucija se postiže samo osobnim naporima, a ne „preko veze“ s nekim višim entitetom.

A vjerovanje da je Isus svojom smrću na križu otkupio grijeha ljudi i kasnije uskrsnuo?

Ni to nije točno. Istina je da je Isus došao podučavati put duhovne evolucije, a onaj koji želi slijediti njegov primjer ljubavi prema bližnjemu je napravio odlučujući pomak za izravno njime poći, jer će mu to isto uvjerenje pomoći da izbjegne mnoge pogreške iz prošlosti, koje se u vjerskom žargonu zovu „grieh“. No, to ga ne oslobađa obveze popravka loših djela počinjenih u drugim životima.

Isus nije otkupio ničije grijeha, već je pokazao na koji način svatko može izbrisati svoje. Bilo bi vrlo nepošteno da usred jednog prijemnog ispita na fakultetu, dođe profesor nekih učenika i kaže: „oni koji su moji učenici ne moraju predati ispitne papire jer su svi položili, pošto poznajem članove prijemne komisije i preko moje veze ću sve to riješiti“.

Ne bi se pravedno ocijenio napor svakog učenika, jer bi nepripremljeni učenici bili nezasluzeno nagrađeni na štetu drugih koji su se pripremili za ispit i bili spremni savladati ga vlastitim zaslugama. Jedan dobar profesor bi nastojao da se njegovi učenici dobro pripreme za ispit. A to je ono što je Isus pokušao, pripremiti nas dobro kako bismo uspješno savladali duhovne ispite svakog utjelovljenja. U duhovnom svijetu se ne dobije ništa „preko veze“. Daju nam se neograničene mogućnosti za poboljšanje i za ispravljanje počinjenih pogrešaka. Ali to ćemo morati učiniti mi sami a ne preko intervencije Isusa, Djevice Marije ili bilo kojeg drugog sveca kojemu se povjerimo.

A sad pokušaj uvjeriti jednog kršćanina u to što kažeš, jer to je jedno od središnjih načela kršćanstva.

Isto to je navedeno u Novom zavjetu u Evanđelju po Marku (10:35-40) „Tada mu pristupiše Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, te mu rekoše: „Učitelju, željeli bismo da nam učiniš što te zamolimo.“ „Što biste željeli – odgovori im – da vam učinim? “„Daj nam – oni će mu – da sjednemo jedan tebi s desne, a drugi s lijeve strane u slavi tvojoj!“ „Ne znate – reče im Isus –što ištete. Možete li piti kalež koji ću ja piti? Ili primiti krštenje koje ću ja primiti? „Možemo“ odgovore mu. Ali im Isus reče: „Pit ćete kalež koji ću ja piti; primit ćete krštenje koje ću ja primiti. Ali nije u mojoj vlasti da dajem mjesto sa svoje desne ili lijeve strane. Ono pripada onima za koje je određeno.“

Da, ali... Nije li on sam ljudima govorio „otpuštaju vam se grijesi“?

Ono što je želio reći je da zbog činjenice da ste djelovali protiv zakona ljubavi u prošlosti niste osuđeni zauvijek, već svi imate priliku to ispraviti i početi iznova, u trenutku kada želite, bez obzira tko ste bili i što ste učinili.

Da, ali zašto je to govorio upravo bolesnima nakon što bi ih iscijelio?

Kada je Isus liječio bolesnika čistio ga je od otrova(kako njegovo fizičko tijelo tako i astralno) uzročnika bolesti na fizičkoj razini. Ti otrovi su rezultat nakupljanja psihičkih otrova zbog osjećaja, misli i djela protiv zakona ljubavi počinjenih od strane duha u ovom istom životu i u prošlim životima, a koji su tada bili zvani „grijesi“. Način iscjeljenja koji je Isus izvršavao polaganjem ruku možete zamisliti kao čišćenje prljavog

tepaha (tijela) usisavačem jer se do tada nije posvetila dovoljna briga održavanju njegove čistoće. Ako nakon tog drastičnog čišćenja osoba ne promijeni svoje „prljave“ navike, nakon kratkog vremena tepih će ponovno biti jednako prljav kao što je bio prije čišćenja. Naime, bilo je ljudi koji su nakon što ih je Isus izliječio, ignorirali savjete za unutarnju duhovnu reformu i nastavili su svoje loše duhovne navike, tako da su ponovno na mentalnoj razini generirali psihičke otrove, koji su prelazeći preko astralne i fizičke razine ponovno uzrokovali bolest.

A zašto je bolesnima koji su mu zahvaljivali na iscjeljenju govorio „vjera te tvoja spasila“?

Jer je Isus znao da za djelotvornost prijenosa iscjeljujuće energije, nazovimo je Reiki, prana ili kako god želimo, nije potreban samo dobar prenositelj već također i dobar primatelj, odnosno potrebno je da je onaj tko prima energiju spreman primiti je s dobro otvorenim čakrama. Da bi se to dogodilo, osoba koja prima energiju mora imati povjerenje (vjeru) u prenositelja, jer kada postoji nepovjerenje čakre ostaju zatvorene i energija ne može proći i izvršiti svoj terapijski učinak, bez obzira kako moćan bio onaj koji je emitira.

Ali ponekad je to govorio, ne osobama koje je liječio, koje su bile u nesvijesti ili previše bolesne da shvate da ih se pokušalo izliječiti, već jednom članu njihove obitelji. Kakvo to ovdje ima značenje?

Isto kao što je Isus imao moć prenošenja visoke vibracijske energije, visoke ozdravljajuće moći, potaknuta njegovom sposobnošću za ljubav i voljom da čini dobro, postoji snaga koja poboljša prienos energije kod onih osoba koje imaju povjerenje u nju i spremni su pomoći onima u potrebi, djelujući tako kao repetitori izvornog signala. U tom slučaju, oni sami također postaju kanali energije ozdravljenja. Isto tako, neki ljudi su u stanju ometati prienos iscjeljujuće energije prema drugim osobama u svom okruženju zbog njihove mentalne negativnosti i nevjere. Bilo je mnogo onih koji nisu vjerovali u Isusa i u njegovo učenje. U takvim prilikama, iako je polagao ruke na bolesnike, bilo je vrlo malo iscjeljenja. Takve okolnosti su zabilježene i u samim Evanđeljima.

„Dode u svoj zavičaj te je tako učio svijet u njihovoj sinagogi da su se divili i govorili: „Odakle mu tolika mudrost i čudesna moć? Zar nije on tesarov sin? Zar mu se majka ne zove Marija, a braća njegova: Jakov,

Josip, Šimun i Juda? Zar se njegove sestre ne nalaze među nama? Odakle mu sve to?“ Tako on postade kamen spoticanja za njih! Ali im Isus reče: „Prorok je bez časti jedino u svom zavičaju i u svojoj kući.“ Zbog njihove nevjere tu ne učini mnogo čudesa.“ (Matej 13:54-58)

Kad smo već kod toga, pričajmo o Uskrsnuću.

Slažem se. Pokušat ću pojasniti ovu temu jer u ovom trenutku postoji jedna velika zbrka. Mnoge stvari koje su rečene o uskrsnuću su potpuno netočne. Ako uskrsnućem smatramo opstanak duha nakon smrti tijela, onda je to točno. No, činjenica da biće nastavi živjeti nakon smrti nije ništa neobično. Opstanak duha nije počeo s Isusom, nego je postojao oduvijek jer je to jedan univerzalni zakon o kojem smo već opširno razgovarali. Ali sva ona uvjerenja koja govore da je neophodno da duh bude povezan s tijelom da bi nastavio živjeti i konkretno s istim tijelom u kojem je bio tijekom fizičkog života, nisu istinita.

Postoje ogranci kršćanske crkve koji vjeruju da je život jedino moguć uz fizičko tijelo, odnosno ne priznaju život duha nakon smrti tijela. Što misliš o tome?

Nije istina da nakon smrti tijela duh zauvijek ostaje u snu sličnom stanju, sve dok ponovno ne dođe biti u istom tijelu koje je napustio. To je jedna od zablude koje postoje o uskrsnuću. Nije li očito da od trenutka tjelesne smrti, tijelo započinje proces razgradnje dok ne dođe trenutak kad od njega ne ostane ništa? Kako itko može vjerovati da je moguće da dođe dan u kojem je za povratak u fizički svijet potrebno imati isto tijelo koje već stoljećima ne postoji? Nije li jednostavnije objasniti povratak umrlih duhova u fizički život kroz reinkarnaciju, odnosno da se duh koji je jučer živio na Zemlji, vrati danas kao dijete koje će se roditi? Stoga je pogrešno uvjerenje da će se mrtvi vratiti u fizički život kroz magični proces rekompozicije tijela koja su već nestala po prirodnom procesu raspadanja materije. Ta bića se neprestano vraćaju u materijalni život, ali to čine kroz rađanje djece, bez kršenja prirodnih zakona.

Niti je istina da duh ili duša treba tijelo da bi mogla živjeti. Duša ne ostaje u neprekidnom stanju sna dok ne utjelovi ponovno u fizičkom svijetu, već kao što sam rekao, nastavi svoj život i svoju evoluciju u duhovnom svijetu, odvojena od materije. Kad se kaže da je Isus umro i

uskrsnuo, ne znači da se njegovo tijelo vratilo u život već da je njegov duh nastavio živjeti.

Ali, jedan kršćanin bi rekao da je, prema evanđeljima, Isus „uskrsnuo Lazara“ a on je još neko vrijeme nastavio živjeti u svom tijelu. Nije li to dokaz „Uskrsnuća tijela“?

Isus nije uskrsnuo Lazara jer Lazar još uvijek nije bio mrtav. U stvari ga je reanimirao, a to vam nije ništa čuderno jer u današnje vrijeme tehnikom reanimacije srca doktori uspijevaju „uskrsnuti“ osobe koje smatraju klinički mrtvima. Zar niste čuli o iznimnim slučajevima u kojima su se osobe proglašene mrtvima, nakon nekoliko sati u mrtvačnici, iznenada probudile i vratile u život?

Odvajanje od fizičkog tijela ne nastupa odmah nakon što dođe do zastoja srca, inače bi bila nemoguća reanimacija. To zahtijeva vrijeme, dužeg ili kraćega trajanja, ovisno o vezanosti duha uz materiju ili o vitalnosti fizičkog tijela kada se pokrene proces odvajanja, može trajati dva ili tri dana, završavajući sa konačnim prekidanjem srebrne niti. Ako je Isus mogao reanimirati Lazara snagom svoje energije to je bilo moguće jednostavno zato što Lazar još nije bio završio proces odvajanja od tijela i mogao ga je vratiti, kao što to čine liječnici u današnje vrijeme.

Ali zar se nije dogodilo da su Isusovi bližnji tri dana nakon njegove smrti otišli do njegove grobnice i ondje nisu našli njegovo tijelo?

U slučaju Isusa dogodilo se to da je nakon što je duh prekinuo posljednju sponu koja ga je spajala s tijelom i zbog ogromne vibracijske frekvencije njegovog astralnog tijela, u trenutku odvajanja od fizičkog ono se odmah razgradilo. Takav proces je za vas izniman i ne događa se u vašem slučaju, ali to je razlog zašto u grobnici nisu našli Isusovo tijelo. Ovaj proces razgradnje je ostavio trag na tkanini kojom je bilo ovijeno Isusovo tijelo. Dakle, to što nisu našli njegovo tijelo u grobnici ne znači da je Isus nastavio živjeti s tijelom koje je imao za života.

Dakle, priča o platnu koje je ovijalo Isusovo mrtvo tijelo (torinsko platno) i otisak koji se na njemu našao su istiniti?

Pa, da.

A zašto ga pokusi ugljika-14 nisu ispravno datirali?

Jedino što ću vam o tome reći je da postoji nešto u postupku koji se koristi za datiranje što daje za ispravno nešto što nije i zbog toga se ne podudaraju datumi. No, to je samo odstupanje od teme, jer je li to platno kojim je bilo ovijeno tijelo Isusa nakon fizičke smrti ili ne, nije relevantno za ono o čemu govorimo, kao što nije važno dezintegrira li se tijelo ili polako razgradi kao i sva ostala. Sve je to nevažno u odnosu na duhovnu poruku, nevažan je način začeca i je li Marija bila djevica ili ne. Držite se događaja koji vam se čine osobitim ali koji su s duhovnog stajališta nevažni, te ste prestali davati pozornost onom što je doista važno, a to je poruka koju je Isus prenosio.

Onda kako se poslije smrti ukazao apostolima, ako im se stvarno ukazao?

Nije se ukazao apostolima i drugim osobama s kojima je živio s tijelom koje je koristio za života, već se ukazao u obliku astralnog tijela, kao što se mnogi ljudi nakon smrti ukažu kod postelja najmilijih kako bi se oprostili od njih, dok se njihovo fizičko tijelo nalazi inertno na mjestu gdje su umrli ili u lijesu. To je zato što se astralno tijelo, pod određenim okolnostima, može „kondenzirati“ tako da gotovo dobije izgled i solidnost fizičkog tijela, pogotovo kad se radi o jednom duhu Isusovih sposobnosti, a to je poznato mnogim istraživačima fenomena koji zovete „paranormalnim“.

Imaju li stanoviti smisao proročanske izjave poput „na kraju vremena mrtvi će uskrsnuti“?

Duhovi već preminulih bića se stalno kroz reinkarnaciju vraćaju u fizički svijet. Neće čekati neki navodni „kraj svijeta“ kako bi se vratili. Reinkarnacija duhova je proces koji je uvijek u tijeku sve dok postoji ijedno čovječanstvo koje živi na fizičkoj planeti. Ali točno je da danas, zbog eksplozije broja stanovnika, istodobno utjelovljuje veći broj duhova nego u ostalim povijesnim razdobljima, podudarajući se s krajem jednog ciklusa, tako da svi duhovi imaju priliku utjeloviti u vrijeme velike evolucijske važnosti. To je jedini način na koji se može razumjeti izraz „na kraju vremena mrtvi će uskrsnuti“.

Što je s vjerovanjem u iskonski grijeh, tj. ono da zbog navodnog grijeha predaka čovječanstva (Adam i Eva), potomci moraju platiti posljedice njihovih postupaka?

Odgovorit ću ti na ovo s jednim primjerom. Zamislite da jedan čovjek opljačka banku i tijekom bijega njegov se automobil sudari s drugim, a on u sudaru pogine. S obzirom da mu je nemoguće suditi, sudac donese odluku da sin pljačkaša plati za zločine svog oca i da ide u zatvor umjesto njega. Bismo li smatrali pravednim, suca koji bi donio takvu odluku?

Naravno da ne, a ne vjerujem da postoji ijedan sud u ijednoj civiliziranoj državi koji bi donio jednu takvu presudu.

Ako vam se za ljudsku pravdu čini zastranjivanje kriviti dijete za nešto što je učinio otac, zašto mislite da božanska pravda može biti gora nego ljudska? U duhovnom svijetu svatko mora odgovarati za svoje postupke, nikada za djela koja su počinili drugi. Dakle, vjerovanje u iskonski grijeh ili od predaka „naslijeđen“ grijeh je nepravedno i nema nikakvu osnovu.

A odakle dolazi to vjerovanje u grijeh naslijeđen od predaka?

Ono što se događa je da osoba treba odgovarati za svoje postupke, a to mogu biti postupci iz prošlih života, tako da se može dogoditi da neki od naših predaka možemo zapravo biti mi dok smo živjeli u nekoj ranijoj inkarnaciji. To je jedini pravi način na koji se može tumačiti takvo vjerovanje i razumljivo je samo ako se prihvati postojanje reinkarnacije.

Također si rekao da nije točno vjerovati da je seksualnost nešto grešno, a da onaj koji se suzdrži od spolnih odnosa nije čistiji ni uzvišeniji od ostalih.

Tako je. Volio bih znati odakle su izvukli tu tvrdnju koja im je služila za nametanje zavjeta čestitosti religioznima, bili oni svećenici, časne sestre ili redovnici.

Pretpostavljam da se temelji na primjeru koji je dao Isus.

Vi ništa ne znate o intimnom životu Isusa da biste tvrdili da nije imao spolne odnose! Isus nikada nije javno rekao da je suzdržavanjem od spolnih odnosa čovjek bliži Bogu ili čistiji. Da je tako i da svi ljudi odluče doživotno se suzdržavati od spolnih odnosa, u roku od 120 godina bi

izumrla ljudska vrsta na Zemlji! Zar vam se ne doima da je to u suprotnosti s onim „Plodite se i množite“, javite mi ako znate neki drugi način za razmnožavanje a koji nije putem spolnog odnosa, budući da u prošlosti nisu mogli pribjeći umjetnoj oplodnji!

Trebam li iz tvojih riječi shvatiti da motiv za spolni odnos uvijek treba biti razmnožavanje?

Ne, čovječe. Već smo opsežno o tome razgovarali. Spolni odnos je za naprednog duha jedan izraz intimne ljubavi. Nešto vrlo drugačije je kada se za zadovoljavanje seksualnih želja čine zlostavljanja svih vrsta i krši slobodna volja osoba, osobito onih koji su slabiji, kao što su žene i djeca koji su primorani baviti se trgovinom seksa (govorim o prostituciji i pedofiliji) ili se manipulira i vara na tisuće načina kako bi se privuklo nekoga na seksualni čin, izjavljujući ljubav kada je to u stvari laž, nešto što se događa vrlo često u vašem svijetu. To je ono što je Isus osudio. Imajte na umu da su u Isusovo vrijeme ženu smatrali za nešto malo više od roba muškarcu u svakom pogledu, uključujući i seksualni i nije imala gotovo nikakva prava. Muškarci su mogli raditi s njima što ih je bilo volja a da im nitko ništa ne bi rekao, a žene su morale uz blagoslov religije trpjeti zlostavljanje, kao na primjer kada su muškarci odbacivali žene osuđujući ih time na prostituciju jer nisu imale drugi način opstanka. Isus se borio za obranu prava žena, kako bi ih se prestalo smatrati seksualnim robljem, također je opominjao one koji su ih osuđivali, nastojeći da uvide da su oni sami odgovorni za njihovu žalosnu situaciju. No, crkva je sve to transformirala u optužbu protiv seksualnosti.

Crkva je načinila svoju zastavu od ovog odnosa između čistoće i čestitosti s primjerom Blažene Djevice Marije, Isusove majke.

Ostavljajući na stranu pitanje Isusovog začeća, Marija je kao i većina žena bila djevica sve dok nije počela imati spolne odnose sa svojim partnerom Josipom, plod čega je imala nekoliko sinova i kćeri, koji su braća i sestre Isusu. Najupečatljivije je da je potonje zabilježeno u evanđeljima koje kršćani tvrde da slijede, čiji autori nisu vidjeli nikakav problem u tome da je Isus, kao i većina ljudskih bića, imao braću i sestre i nisu se potrudili to sakriti, kao što u današnje vrijeme to pokušava učiniti crkva. Da je Marija imala više djece i da su ti imali ime i

prezime se ogleda u različitim stihovima iz Evanđelja. Citiram neke kao primjer:

„Zar nije ovo tesar, sin Marijin, a brat Jakovljevi, Josipovi, Judin i Šimunovi? Zar mu se sestre ne nalaze ovdje među nama?“ (Marko 6:3)

„Dok je on još govorio narodu, stajahu vani njegova majka i njegova braća. Željeli su s njim govoriti. Netko mu reče: Evo, vani stoje tvoja majka i tvoja braća i žele s tobom govoriti.“ (Matej 12:46-47)

„Zar on nije tesarov sin? Zar mu se majka ne zove Marija, a braća njegova: Jakov, Josip, Šimun i Juda?“ (Matej 13:55)

„Majka njegova i braća htjedoše k njemu, ali mu ne mogoše prići zbog mnoštva naroda. Netko mu javi: Majka ti i braća stoje vani, žele te vidjeti.“ (Luka 8:19-20)

Ako pisci evanđelja nisu imali problema s tim da je Isus imao braću, bilježeći tu činjenicu u svojim spisima bez ikakvog ustezanja, zašto su ga imali oni koji su došli poslije?

Što mi možeš reći o vjerovanju da se prema onom što učinimo u ovom životu odluči naša budućnost zauvijek, s vječnom kaznom i paklom za loše i nevjernike, a da se samo kršćani ili vjernici spase i dostignu vječni raj?

Razgovarali smo već o tome na dugo i široko kada smo objašnjavali duhovnu evoluciju i kako funkcioniraju stvari u duhovnom svijetu, ali ponovit ću ako nije bilo dovoljno jasno. Apsolutno svi duhovi su besmrtni i suđeno im je dostići najviše razine duhovne evolucije. Stoga, nijedno ljudsko biće nije isključeno iz plana evolucije, bez obzira na njegova vjerska i politička uvjerenja, na njegovu rasu ili bilo koji drugi razlog. Tj. bilo da vjeruju ili ne u Boga, u Isusa ili u ovu ili onu crkvu te iako su možda bili prava katastrofa kao osobe, nikada ne gube svoju besmrtnost ni mogućnost da se duhovno poboljšaju. Dakle, ne postoji smrt ni vječno prokletstvo za nikoga. Ako gledamo dovoljno daleko unatrag u duhovnu prošlost svakog od nas, naći ćemo da smo u nekom prošlom životu svi bili ubojice, ljudožderi ili oboje u isto vrijeme, a ako sada nismo i takvo ponašanje smatramo zastranjivanjem, to je zato što smo duhovno evoluirali i što smo imali bezbroj prilika za ispravljanje počinjenih pogrešaka, utjelovljujući jedan i drugi put kako bismo se

suočili s iskušenjima primjerenima našim sposobnostima. Ako ne bi bilo prilike za ispravak i ako bi se prema onom što smo učinili u jednom jedinom utjelovljenju odlučila naša budućnost za svu vječnost, uvjeravam vas da ne bi bilo mjesta za ući u „pakao“ takva gužva bi bila, a „Raj“ bi bio manje naseljen od same Sahara pustinje.

Dakle, vjerovanje da pokajanje u posljednjem času pred svećenikom iskupljuje grijeh....

Duhova sudbina nakon rastjelovljenja ovisi isključivo o njegovim djelima tijekom života, imajući uvijek priliku za razvijati se, poboljšati se i stoga za „spasiti se“ do trenutka kada se za to odluči. Ali to se neće dogoditi preko noći, već uključuje jednu duboku promjenu u duhu koja zahtijeva vrijeme za razmišljanje, buđenje svijesti i napora za promijeniti negativne stavove. Osim toga, da bi se oslobodio duhovnih dugova ili djela protiv zakona ljubavi treba popraviti načinjenu štetu a to zahtijeva snažnu volju i vrijeme da bi se to postiglo. Iz toga slijedi da pokajanje u zadnjem času života pred svećenikom ne mijenja ni u čemu sudbinu duha nakon smrti fizičkog tijela.

Oprosti što insistiram, ali uvjerenje da se samo kršćani ili vjernici mogu „spasiti“, zar nije sam Isus dao osnovu vjerovanju da će se „Spasiti“ samo njegovi sljedbenici kada je rekao: „Tko vjeruje u mene, živjet će vječno“?

Isus nije mogao reći ništa s tim značenjem. Ono što je on učinio je, svakomu dao ključ da aktivira svoju duhovnu promjenu i da postane svjestan da je život vječan i da je svatko graditelj svoje sudbine. Prevedeno na suvremeni jezik moglo bi izgledati ovako: „Tko vjeruje u ono što govorim, u poruku koju donosim, bit će svjestan da je život vječan i da njegovo „spasenje“ (ili evolucija) ovisi o njemu samom, da je gospodar svoje sudbine.“

Onda, odakle dolazi vjerovanje da će uživati vječni život samo oni koji vjeruju u Krista?

Od jedne loše interpretacije onog što je on rekao i manipulacije toga od strane crkve, koja je uz to dodala „izvan crkve nema spasenja“. Uvjerenje da su samo kršćani, u ovom konkretnom slučaju, ili općenito vjernici neke određene crkve spašeni, je još jedna od ideja koje su

došle od samih crkvenih lidera i samo je još jedna tvrdnja koju koriste za osiguravanje odanosti vjernika. Želiš li još podataka? Ovaj aksiom, „izvan crkve nema spasenja“ na latinskom „extra Ecclesiam nulla salus“ je izrekao Sveti Ciprijan (Ep.73,21:PL 1123 AB), na četvrtom Lateranskom vijeću koji se održao godine 1215-1216, tj. više od tisuću godina nakon života Isusa na Zemlji.

Znam da su mnogi katolički vjernici uvjereni da je to tako, da će samo oni koji vjeruju u Krista uživati vječni život a da bi bili dobri katolici i imali spasenje, ljudi moraju slijediti pravila crkve.

Gledajte, Katolička crkva i mnoge druge religije su vas uvjerile da biti dobar znači isto što i biti pokoran. Biti pokoran osobito pravilima Crkve, kako bi na taj način upravljali vjernicima po svom nahođenju. No, dobrota i pokornost su potpuno različite stvari. Netko može biti pokoran nekim pravilima, naizgled dobroćudan u javnosti, ali biti potpuno predan sebičnosti i biti autentična "sotona" kao osoba. Sam Isus je ukazivao na ovu vrstu ponašanja kada je Farizeje opisivao kao „objijeljene grobnice“, takvi ljubitelji pravila i obreda a s tako malo ljubavi prema bližnjemu. Isto tako, ima mnogo dobrih ljudi, poštenih i neprijatelja licemjerja, koji su loše prihvaćeni u društvu jer se ne mogu prilagoditi uspostavljenim normama. Čak budu smatrani opasnim i vrijednim prezira, jer svojim poštenim i časnim odnosom razotkrivaju one koji to nisu. Tu imate primjer Isusa. Isus nije bio pokoran odredbama hebrejskih crkvenih vlasti, već je bio hrabar i vjeran svojim duhovnim uvjerenjima, znajući da će mu javno propovijedanje njegovih ideja donijeti mnoštvo problema. I suprotstavio se onima koji su ga htjeli ušutkati, ne silom nasilja već silom istine i ljubavi. To se dogodilo mnogim ljudima. Povijest je prepuna primjera poštenih i dobrih ljudi koji su zbog svoje „nepokornosti“ onima koji naređuju bili mučeni do smrti, bačeni lavovima u rimskim arenaama ili spaljeni na lomačama pod optužbom heretizma i vještičarenja. Međutim, smatrajte te ljude sretnicima jer su bili slobodni i voljeli su. Za štetu koju su pretrpjeli od svoje manje napredne braće su primili pravednu naknadu. Mnogo je žalosnija situacija onih koji muče sami sebe, onih koji su podvrgnuti jednim ropskim pravilima potisnuli svoju duhovnu nutrinu i osjećaje i žive jedan beskoristan život pun gorčine, a u jeku bunila još vjeruju da ih ta sterilna patnja čini boljima jer ih je njihova religija tako uvjerila. Ali u svojoj nutрини

zavide onima koji su slobodni i doista sretni. Neki, iz zavisti, čine sve moguće kako bi drugima zagorčali život, osobito igrajući se s osjećajem krivnje, nešto što imaju jako dobro naučeno pošto je to metoda koju je Crkva koristila na njima kako bi poništila njihovu volju.

Što želiš reći s tim da se igraju s osjećajem krivnje?

Pa, pokušavaju kriviti druge za svoje nedaće.

Što bi moglo pomoći takvim ljudima?

Najprije osoba treba priznati da ima taj problem, da su njegovi osjećaji i volja gotovo poništeni vjerovanjem koje ispovijeda. To bi samo po sebi bio veliki korak jer obično te osobe vjeruju da su bolje od drugih i ne žele slušati nekoga tko nema važan položaj unutar njihove Crkve. Crkva ih je također uvjerala da su oni koji ne slijede njihove zapovijedi „grešnici“, tj. loše društvo kojemu se ne može vjerovati. Poslije trebaju početi rad na vlastitoj nutrini, trebaju shvatiti što je to što čine zbog toga što tako iskreno osjećaju, ili ne čine iako osjećaju zato što je to pravilima zabranjeno, a koje stvari čine bez osjećaja i zbog toga što se osjećaju obvezani tim pravilima.

Slijedeći korak je početi koristiti vlastitu slobodnu volju, odnosno početi se ponašati sukladno onom što osoba osjeća čak i ako to znači suprotstaviti se utvrđenim pravilima.

Trebam li iz cijelog ovog dugog izlaganja zaključiti da su sve religije farsa i da uopće ne predstavljaju volju Božju?

Čovječe, ne do te mjere. Problem religija je da, iako su prikupile neke duhovno napredne poruke, traže od vjernika da prihvate jedan niz vjerovanja i normi kao skupinu, kao dogme, bez razmišljanja, tvrdeći da je sve to „riječ božja“. Ne postoji sloboda mišljenja, sloboda za odabrati ono što osobi stvarno dirne dušu, ni za odbaciti ono što smatra lažnim ili nevažnim niti za odabrati u što želi ili ne želi vjerovati. Čelnici religija već dugo vremena koriste uzvišene duhovne poruke kao mamac za privlačenje osoba koje se identificiraju s uzvišenošću poruke, kao što je ljubav prema bližnjemu, ali to ne čine s ostalim apsurdnim pravilima koja su se postupno dodavala a koja ometaju duhovni napredak. Tako da, ako se osoba prepusti vodstvu navodnih „Božjih predstavnika“ ne usuđujući se preispitati navodnu „riječ Božju“ zbog straha od ukora

crkvenih vlasti, postupno odustaje od svoje volje, da bi počela živjeti po volji jednih normi napisanih u drevnim knjigama, koje su zastarjele za objasniti i dati zadovoljavajuće rješenje osobno doživljenim iskustvima, tako da se vjerniku stavi prezategnuti korzet koji mu ne dozvoljava očitovati se slobodno.

Kada se osoba odrekne svoje volje, ona čini korak prema fanatizmu, jer se prepusti na milost i nemilost manipulaciji onih koji su se uspostavili kao tumači „Božje riječi“.

Ima istine pomiješane s lažima u praktično svim religijama, filozofijama i ideologijama koje postoje. Svatko ima zadatak pronalaženja istine, svoje istine, uzimajući malo tu i malo tamo, ono što njegova duhovna nutrina prepoznaje kao istinito i što mu može koristiti za razvoj.

Doima se da je taj put pomalo nesiguran, ako nije moguće vjerovati nikomu živome, tko ti može dati savjet kada prolaziš kroz neku tešku situaciju.

Dakako da među vama ima osoba koje su sposobne o duhovnosti orijentirati i savjetovati druge, jer imaju veće spoznaje o duhovnoj stvarnosti i razvijeniju sposobnost za ljubav koju su postigli živeći mnoge živote i radeći mnogo na poboljšanju vlastite duhovne nutrine. Ali te se osobe ne ponašaju hvalisavo. Ne uzdižu se u biskupe ni u svece, ne oblače se u posebno ruho, već su to osobe s naizgled normalnim životima ali s jakom željom za unutarnjim poboljšanjem i pomaganjem drugima, koje djeluju bez pompe i razmetanja, dobrovoljno i bez interesa propovijedajući vlastitim primjerom. Zbog svega toga moraju trpjeti najgore uvrede i klevete od onih koji se nađu razotkriveni u usporedbi, jer se ne nalaze na moralnoj visini pozicije koju zauzimaju.

Utjecaj duhovnog svijeta se osjeća u svima i svakom od vas, bili ateisti, agnosticici ili vjernici ove ili one Crkve. No on je suptilan, kako bi svatko sam odlučio i najprije slušao glas svoje savjesti koja je najbolji vodič kojega osoba može imati, a zatim izabrao put koji želi slijediti.

RASTANAK

„Danas imam iznenađenje za tebe“- rekao mi je Izaija tom prilikom čim me je ugledao.

Da? O čemu se radi?

Do sada, uvijek kada si dolazio da razgovaramo nalazio si samo mene. Učinili smo to tako jer smo vjerovali da ćeš se osjećati ugodnije, manje nelagodno i da možeš slobodno postavljati pitanja. Ne bih volio da dođeš do zaključka da je ovo usamljeno mjesto gdje nitko ne živi. Sada kada imaš povjerenja u mene i u naš svijet, mislim da je došlo vrijeme da te predstavim drugima. Dođi sa mnom. Želim te pokazati drugim ljudima, a prije svega želim da razgovaramo malo s prijateljima koji te žele pozdraviti.

Ne znam kako, ali počeli smo letjeti iznad tog mjesta. Odozgo sam mogao vidjeti prekrasan krajolik. Vidio sam građevine u obliku polukugli raspršene kroz dolinu s bujnom vegetacijom. „To su naši domovi“- Izaija mi je rekao prije nego sam imao vremena postaviti pitanje na koje sam mislio. U centru tog naselja sam primijetio neke piramidalne objekte koji su bili veći od ostalih i činilo se, izgrađeni od stakla, iz kojih je zračila blistava bijela svijetlost.„To je mjesto gdje se okupljamo meditirati. Telepatski komuniciramo s višim sferama i na taj način primamo duhovna učenja a također s nižima kako bismo prenijeli poruku ljubavi cijelom čovječanstvu.“- rekao je Izaija. Prišli smo im bliže i pogledali kroz potpuno prozirne zidove. Vidjeli smo jednu grupu od oko 30 osoba koje su sjedile na podiju čineći jedan krug. Činilo mi se da su bili duboko koncentrirani i da je svaka osoba imala posebnu ulogu u tom činu duhovne koncentracije. Tada su se, usred ostalih, počele oblikovati dvije ljudske figure, jednog muškarca i jedne žene. Bili su nevjerojatno lijepi i okruženi aureolom svjetlosti koja je prenosila osjećaj mira i blagostanja.

Ova dva bića su nam se pridružila, nakon što su toplo pozdravili prisutne i razmijenili s njima par riječi koje nisam uspio razumjeti. Ako sam vam rekao da je pogled Izaije prodoran i da zrači dubokim osjećajem mira i ljubavi, pogled ovih dviju osoba je bio, ako je to moguće, još intenzivniji. Izgledali su kao dva anđela!

„Zdravo, ja sam Vesta“- rekla je ona.

„Zdravo, ja sam Juno“- rekao je muškarac. „Bili smo željni vidjeti te opet.“

„Opet? Ali ja vas ne poznajem?“ Da sam ih vidio prije, ne bih to nikada zaboravio-pomislio sam.

VESTA: To što se ne sjećaš ne znači da se ne poznajemo.

IZAIJA: Zar nisi želio znati više o Isusu? Oni ga vrlo dobro poznaju. Pitaj ih sve što želiš znati o njemu. Iskoristi vrijeme, oni neće biti puno vremena s nama.

IZAIJA: Nećeš ih ništa pitati? Hajde, nemoj se ustručavati, među prijateljima si.

VESTA: Pošto se ne usuđuješ pitati, ja ću ti pomoći razjasniti pitanja koja imaš. Pitaš se je li Isus imao partnericu, ženu, njegovu dušu blizanku s kojom je mogao sve dijeliti, uključujući također i seksualnost.

Kako...to...znaš?- rekao sam crveneći se.

IZAIJA: Još uvijek nisi shvatio da čitamo misli? No, budi miran, nećemo nikome reći! Ha, ha, ha!

VESTA: Ja ću ti odgovoriti. Odgovor je da. Isus je imao, i naravno, ima srodnu dušu, jednu ženu s kojom je potpuno povezan, s kojom dijeli svu ljubav i također seksualnost. I ne samo Isus. Postoje svjetovi u potpunosti nastanjeni ljudima njegovog ili višeg stupnja duhovnog razvoja, koji također imaju partnere, spolne odnose i djecu. Odgovara li ovo na tvoje pitanje: Podrazumijeva li duhovno napredovanje odricanje od ljubavi partnera?

Da. Bila si vrlo jasna.

JUNO: Ako Isus na Zemlji nije našao partnericu s kojom je mogao dijeliti život, to je zato što njegova duša blizanka nije utjelovila u isto vrijeme s njim, već se nalazila na drugoj planeti ispunjavajući misiju sličnih karakteristika kao što je bila njegova. Ali to je bilo samo privremeno razdvajanje. Isus se nije mogao obvezati na vezu sa ženom nižeg duhovnog razvoja, jer ona ne bi shvatila opseg njegove misije i zbog

posesivnosti bi stavila mnoge prepreke njenom ostvarivanju, a uz to bi joj izazvalo mnogo patnje izgubiti ga. Iako to ne znači da je nije tražio. Kao i većina ljudi, Isus je želio pronaći ženu koju bi volio, ujediniti se s njom i imati djecu, jer u mladosti još uvijek nije bio svjestan svoje misije.

IZAIJA: Hoćeš li postaviti neko pitanje ili ću im reći da mogu ići?

Dobro. Uvijek sam bio znatiželjan znati koje bi mišljenje Isus imao o kršćanstvu i o Crkvi koja se na osnovu njega stvorila.

JUNO: Da je Isus ovdje rekao bi vam: „ Ja nikada nisam imao namjeru stvaranja jedne crkve ni religije a još manje jedne koja se temelji na kultu mog lika, kao ta koja je stvorena, koristeći moje ime, riječi i djela iz mog života. Religija koja je bila tako represivna prema osjećajima i ljudskim slobodama koja ne može biti dalje nego što je, od toga da bude primjer ljubavi. Nikada vas nisam učio niti od vas tražio da me obožavate ni slavite. Niti Bog želi pohvale. On samo želi da volite jedni druge kao što vas on voli, da budete sretni ljubeći. Ja sam samo došao prenijeti jednu poruku ljubavi i napraviti je stvarnom, primjerom svog života među vama, da je uzmete za primjer i učinite vašom i da kroz tu poruku pronađete put do sreće. Ta poruka ljubavi nije moja, već je od duhovnog svijeta, to je jedna univerzalna poruka Boga svojoj djeci. Nije važno to da sam ja bio taj koji ju je prenio. Mogao je to biti bilo koji drugi brat poznavalac ljubavi i poruka bi bila jednako valjana.

Koliko zlouporabe, ubojstava, mučenja i zlostavljanja ljudskih bića se počinilo u moje ime i u ime Boga!

Zar nisam rekao tisuće puta da ljubite jedni druge, da ljubite vaše neprijatelje?

Gdje su na primjeru koji sam dao pronašli, oni koji kažu da su moji sljedbenici, izgovor za počiniti takva djela protiv ljubavi?

Oni koji žele biti dostojni da predstavljaju poruku ljubavi u svijetu, neka podignu koljena s tla ispred oltara, raspela i vjerskih relikvija. Neka prestanu obožavati kipove i stalno ponavljati beskorisne molitve i rituale, jer u tome nema nikakve ljubavi. Neka, ne očekujući ništa u zamjenu, pruže ruku bratu koji pati, bez pompe, ne tražeći sljedbenike, uvijek s poniznošću, i tada se mogu nazvati učenicima ljubavi.

Nitko tko s primjerom ne slijedi poruku ljubavi koju sam došao pokazati, nema pravo koristiti moje ime ni ime Boga, niti zvati se mojim sljedbenikom ili sljedbenikom Boga, jer samo slijedi svoju vlastitu sebičnost.“

A što bi rekao čovječanstvu ako bi ponovno utjelovio na Zemlji?

VESTA: Isto što im je rekao zadnji put i svaki put ranije kada je došao: „Ljubite se, ljubite jedni druge. To je jedini način da budete sretni. Ništa drugo nije važno.“

Osjećam se povlašten što sam imao priliku saznati odgovore na važna pitanja svog života i zahvaljujući tome biti u mogućnosti izraziti svoje osjećaje, prestati ih potiskivati i osloboditi se svojih štitova. Želio bih se nekako zahvaliti na pomoći koju ste mi dali.

IZAIJA: Ne trebaš nam na ničemu zahvaljivati. Dapače, mi ti se zahvaljujemo na vremenu i zanimanju s kojim si nas slušao. Sretni smo što smo u mogućnosti pomoći napredovanje u ljubavi onoj braći koja su voljna to učiniti.

Ipak bih volio učiniti nešto za uzvrat. Imate li kakav prijedlog?

VESTA: Pitaj samog sebe, što je to što bi želio učiniti.

Osjećam potrebu prenijeti i podijeliti s drugima ono što sam primio od vas, s nadom da im posluži toliko koliko je poslužilo meni.

IZAIJA: Dakle, ti si sam odgovorio na svoje pitanje. Prikupi sve što si saznao, proživio i osjetio i pokaži to svojoj braći. Posveti se širenju poruke bezuvjetne ljubavi, istine o duhovnom svijetu među svojom braćom.

Ali vjerujete li da će me netko slušati?

JUNO: Samo da ono što učiniš učiniš od srca, bit će vrijedno truda. Da postoji samo jedna osoba među milijunima koja će poslušati ovu poruku i kojoj će poslužiti da probudi svoje osjećaje, za otvoriti se doživljaju ljubavi, vrijedit će truda. Na svijetu ima mnogo uspavanih ljudi koji su željni probuditi svoju duhovnost. Samo im je potrebna potvrda da ono što predosjećaju nije proizvod njihove mašte, već da je stvarnost za koju u vanjskom svijetu još uvijek nisu našli odraz, zbog velike zbrke koja još uvijek u vašem svijetu postoji između istine i laži o duhovnosti.

Ali, hoću li biti sposoban to učiniti?

VESTA: Nemoj se pitati jesi li sposoban za to. Mnogi ljudi imaju tu sposobnost, zato što svi imate sposobnost da volite. Ali malo je onih koji to žele učiniti, koji su spremni odreći se udobnosti i prihvatiti nepogodnosti koje im to može stvoriti u njihovim svakodnevnim životima. Bolje da se upitaš želiš li ili ne to učiniti. Jer željeti znači moći. Ne brini se. Tamo gdje ti ne možeš doći, mi ćemo ti pomoći. Uvijek ćemo biti uz tebe.

Sada kada to spominješ, neće li biti ljudi koji će se osjećati uznemireni onim što je rečeno u ovoj poruci i koji bi mogli poduzeti represalije protiv mene?

IZAIJA: Da, to je rizik koji postoji. Nitko nije rekao da će biti lako. Kad bi se cijeli svijet sam po sebi probudio ne bi se trebao nitko posvetiti tom poslu. Zbog toga trebaš procijeniti što je u tebi jače, je li to želja da pomogneš drugima ili strah od negativne reakcije drugih prema tebi. Nisi dužan učiniti ništa što ne želiš. Što god učinio, učini to po svojoj volji jer si tako slobodno izabrao, a ne zato što se osjećaš nama dužan.

JUNO: Imaj na umu da su prije spaljivali ili razapinjali glasnike ljubavi. To se tebi neće dogoditi. Ako se netko uzruja zbog onoga što kažeš, raduj se, jer to znači da je nešto od onoga što si rekao došlo do njegove nutrine. Zato se razljutila njegova sebičnost, jer ne želi da se duh i osjećaji probude i završe s njom.

IZAIJA: Oni sada trebaju ići i vratiti se u svoj dom, a ti se trebaš vratiti u svijet utjelovljenih.

JUNO I VESTA: Vidimo se uskoro, prijatelji. Do tada primite svu našu ljubav.

Spojili smo se u jednom zagrljaju, koji sam tako intenzivno doživio i osjetio da to nikada neću zaboraviti.

IZAIJA: Do viđenja braco. Nadam se da ćemo se ponovno vidjeti i nastaviti razgovarati. Pozdravi od mene našu obitelj.

Na koju obitelj misliš?

IZAIJA: Koja misliš da je? Cijelo čovječanstvo.

KRAJ

ZAVRŠNE PRIMJEDBE AUTORA

Naša je izrazita želja da poruka izražena kroz ovo djelo dođe do svih na nesebičan i besplatan način, u skladu s filozofijom bezuvjetne ljubavi o kojoj smo govorili, tj. dati ne očekujući ništa za uzvrat.

Zbog toga, potičemo i dopuštamo slobodnu distribuciju, potpunu ili djelomičnu reprodukciju ovog djela na bilo koji trenutno dostupan način, pod uvjetom da se to ne čini radi novčane dobiti niti da se mijenja njegov sadržaj.

Naša namjera je da se ovo djelo proširuje uz doprinos svih. Ako imate pitanja vezana uz temu knjige, odnosno pitanja o duhovnosti i o ljubavi, bilo osobna ili opća, osjećajte se slobodno izložiti ih i poslati ih putem elektronske pošte i rado ćemo ih pokušati odgovoriti što je prije moguće. Također tražimo suradnju osoba zainteresiranih za prevođenje (bez novčanog interesa) ovog djela na druge jezike, kako bi njegova poruka mogla doći do što većeg broja ljudi.

Ako ste zainteresirani da dođemo u vaš grad ili mjesto na temelju toga što postoji dovoljan broj ljudi zainteresiran slušati predavanje na temu ove knjige, molimo vas da nas obavijestite. Bez obzira je li vaš grad ili mjesto u drugoj državi ili na drugom kontinentu, u mjeri naših mogućnosti pokušati ćemo zadovoljiti vaš zahtjev. Realizacija predavanja neće predstavljati nikakav financijski izdatak za podnositelja zahtjeva, pošto to činimo na potpuno besplatan, nezainteresiran način i troškovi putovanja i smještaja idu na naš vlastiti račun. Jedini uvjet je da je ulazak na predavanja uvijek slobodan i besplatan za sve zainteresirane.

Pošaljite svoj zahtjev:

Vicent Guillem Primo

Email adresa: lasleyes.espirituales@gmail.com

Na internet stranici: <http://lasleyes.espirituales.blogspot.com>, možete besplatno preuzeti primjerak knjige u elektronskom formatu, zatražiti tiskani primjerak i konzultirati raspored predavanja o knjizi.

Uz svu našu ljubav, za vas. Do skorog viđenja.

Vicent Guillem Primo je Doktor Biokemijskih znanosti sa Valencijskog Univerziteta. Trenutno radi u Odjelu hematologije i onkologije Kliničko Univerzitetske Bolnice u Valenciji kao istražitelj u otkrivanju genetske sklonosti kod oboljelih od karcinoma. U slobodno vrijeme se bavi praksom Reiki-a u terapeutske svrhe, a to čini dobrovoljno,

bez novčane naknade

Sadržaj ove knjige je poruka ljubavi cijelom čovječanstvu. Nevažno je na koji je način primljena ni od koga dolazi, važan je jedino njen sadržaj. Slobodni ste s njom učiniti što želite, od ignorirati, kritizirati, cenzurirati sve do primijeniti je u vašem životu. Ja sam uradio ovo posljednje iako sam prije toga najvjerojatnije prošao kroz neke od ranijih etapa. Stoga, ostavljam da prema vašem osobnom mjerilu odlučite je li Izaija, moj sugovornik i protagonist ove knjige samo jedno literarno sredstvo ili zaista postoji, je li se dijalog između njega i mene koji ćete naći na slijedećim stranicama odvijao u stvarnosti ili ne i u kakvim prilikama se ostvario. U svakom slučaju, izvjesno je, da je to poruka koja je napisana srcem za srce, vaše srce. Nadam se da će vam poslužiti toliko koliko je poslužila meni. Želim da vam posluži da upoznate sebe, da probudi vaše osjećaje, da vas oslobodi od sebičnosti, da shvatite svrhu svog života i razlog svega što vam se dogodilo i što vam se događa. Želim da živite u nadi, da bolje razumijete druge i da uspijete jednog dana voljeti ih, da shvatite svijet u kojem živite i da vam pomogne izvući iz najveće nesreće najveću korist za vašu evoluciju u ljubavi. I definitivno, da budete svoji, slobodni i svjesni za eksperimentirati autentičnu, bezuvjetnu ljubav i da stoga budete sretniji.

Uz svu moju ljubav, za vas.

Las Leyes Espirituales by Vicent Guillem Primo is licensed under a Creative Commons Reconocimiento-No Comercial-SinObraDerivada 3.0 Unported License.